

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 56

Dimecres, 2 de juliol de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 40

S U M A R I

Projectes de llei

acumulats relatius als residus (tram. 200-00024/08 i 200-00025/08) p. 3

Salutació

al relator de l'Organització de les Nacions Unides contra el racisme p. 23

Projectes de llei

acumulats relatius als residus (tram. 200-00024/08 i 200-00025/08) (continuació) p. 23

Projecte de llei

pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència (debat de totalitat) (tram. 200-00038/08) p. 24

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures de lluita contra la crisi econòmica (tram. 300-00140/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les subvencions del Govern
a les seleccions catalanes (tram. 317-00174/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la protecció de les persones més vulnerables
davant la situació de crisi econòmica (tram. 317-00177/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la necessitat del manifest a favor del castellà (tram. 317-00175/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el traspàs dels serveis de rodalia
i regional de Renfe (tram. 317-00176/08) p. 46

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les inversions en el millorament
de les infraestructures (tram. 317-00178/08) p. 47

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació de l'economia i l'execució dels pressupostos
del 2007 amb relació a les àrees més afectades per la crisi (tram. 317-00179/08) p. 48

→

Pregunta

al Govern sobre la planificació de la gestió de l'aigua i les seves conseqüències en el Ter (tram. 310-00229/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre l'aeroport corporatiu (tram. 310-00227/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00228/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre la campanya d'estiu de prevenció d'incendis (tram. 310-00230/08) p. 53

Pregunta

al Govern sobre la política de personal relativa als alts càrrecs de la Generalitat (tram. 310-00231/08) p. 54

Pregunta

al Govern sobre l'execució de la línia elèctrica de molt alta tensió (tram. 310-00232/08) p. 55

Interpel·lació

al Govern sobre el vint-i-cinquè aniversari de la creació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 300-00141/08) p. 56

Interpel·lació

al Govern sobre el model lingüístic universitari (tram. 300-00139/08) (decaiguda) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre la preservació del Ter i el seu entorn (tram. 300-00142/08) p. 60

Interpel·lació al Govern

sobre la política d'immigració (tram. 300-00143/08) p. 63

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques actives de lluita contra l'increment de l'atur (tram. 300-00144/08) p. 67

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de transports (tram. 302-00114/08) p. 73

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la crisi provocada per la vaga de transportistes (tram. 302-00117/08) p. 74

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model lingüístic del sistema educatiu (tram. 302-00115/08) p. 81

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del sistema sanitari (tram. 302-00116/08) p. 87

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 40

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Bayona i Rocamora i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Salut i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Francesc Dalmau i Norat (tram. 401-00022/08). Junta de Portaveus. Substanciació.
2. Projecte de llei de finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànons sobre la disposició del rebuig dels residus (tram. 200-00024/08). Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 291).
3. Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus (tram. 200-00025/08). Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 291).
4. Projecte de llei pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència (tram. 200-00038/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 266, 13).
5. Interpellació al Govern sobre les mesures de lluita contra la crisi econòmica (tram. 300-00140/08). M. Àngeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Govern sobre el vint-i-cinquè aniversari de la creació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. (tram. 300-00141/08). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
7. Interpellació al Govern sobre el model lingüístic universitari (tram. 300-00139/08). Grup Mixt. Substanciació.
8. Interpellació al Govern sobre la preservació del Ter i el seu entorn (tram. 300-00142/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpellació al Govern sobre la política d'immigració (tram. 300-00143/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
10. Interpellació al Govern sobre les polítiques actives de lluita contra l'increment de l'atur (tram. 300-00144/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de transports (tram. 302-00114/08). M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model lingüístic del sistema educatiu (tram.

302-00115/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del sistema sanitari (tram. 302-00116/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la crisi provocada per la vaga de transportistes (tram. 302-00117/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

D'acord, també, amb l'article 84 del Reglament, la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere Rodrigo ha delegat el vot, per motiu de baixa per maternitat, per a totes les votacions que es tinguin en aquesta sessió plenària número 40, en el portaveu del seu Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta i Llorens.

Modificació de l'ordre del dia

La presidència, atenent també les sol·licituds presentades, proposa l'alteració de l'ordre del dia en el sentit de posposar el punt primer.

Projectes de llei

acumulats relatius als residus (tram. 200-00024/08 i 200-00025/08)

Si és així, passem als punts segon i tercer, atès que la Junta de Portaveus va convenir d'agrupar els debats del segon i el tercer punt de l'ordre del dia. Per tant, si els portaveus no hi tenen inconvenient...

Sent així, anem a tractar el debat i votació del dictamen de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge sobre el Projecte, per una part, de llei del finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànons sobre la disposició del rebuig dels residus i, per altra part, sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus.

D'acord amb l'article 112.1, presenta les iniciatives l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Bon dia. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, fa uns mesos, exactament el 14 de novembre, vaig tenir ocasió de presentar, des d'aquesta tribuna, dues iniciatives legislati-

ves de residus que constitueixen pilars fonamentals del nou esquema que des del Govern impulsem.

En aquell moment, aquestes iniciatives ja venien d'un procés intens, informatiu i participatiu, de consens amb els diferents sectors del món econòmic, social i tècnic, però també era conscient, òbviament, que el moment transcendental s'iniciava en el moment que es produís el debat parlamentari i el treball en la comissió.

Al llarg d'aquests mesos, des del Parlament i a través dels diferents grups parlamentaris, jo entenc que s'ha fet una tasca molt i molt positiva. No em correspon a mi analitzar el que s'ha fet –ho faran posteriorment–, però, evidentment, el balanç ha de ser considerat com a molt positiu.

Tots i totes, crec que partim de la importància que la reducció de la generació de residus..., i, per tant, en el seu màxim aprofitament.

Aquests factors s'han anat adaptant al llarg del temps, tenint en compte les millores tecnològiques que s'han anat desenvolupant. I és en aquest marc d'adaptació als textos legislatius que constitueix una peça clau.

El Govern ho considerava així, i l'any 2005, en l'anterior legislatura, es va elaborar un nou model a través del Pla d'acció per a la gestió de residus municipals 2005-2012, que inclou les quatre esferes sobre les que treballam: l'adaptació i modificació de la legislació catalana de residus, de la qual avui n'aprovem dos textos; la revisió del Programa de residus vigent en el quinquenni 2001-2006 i la formulació d'un nou programa 2007-2012; l'establiment d'un pla de definició d'infraestructures que necessitem a Catalunya per fer una millor gestió –un pla, que és la primera vegada que es fa en el nostre país, doncs, evidentment, encara avui no s'havia produït suficient planificació en aquesta matèria–; així com l'establiment d'un pla econòmic i financer per fer front al desplegament de les infraestructures esmentades.

L'esforç fet, creiem que ha valgut la pena. Tenim, en aquests moments, un paquet legislatiu bàsic, la modificació 6/93 i la formulació de la nova Llei de finançament i de cànons, que es debatran per a la seva aprovació en aquesta mateixa sessió d'avui.

Pel que fa a la planificació, estem ultimant els darrers treballs perquè també puguin ser aprovats ben aviat. Aquest treball s'ha portat a terme de forma paral·lela amb el consens amb el món local d'aquelles infraestructures més necessàries.

Tenim en fase constructiva diverses plantes: la de tractament de la resta a Botarell, l'Ecoparc 4 a Hostalets de Pierola, la planta de compostatge de Granollers, la planta de tractament de resta a Mataró; la planta de tractament de resta i orgànica de Vacarisses, tan sols per citar-ne algunes.

I estem en bones condicions per al finançament en aquesta primera fase. Parlem del voltant d'uns mil cent seixanta milions d'euros fins al 2010, aprovats quan, l'any 2006, es va produir el contracte programa de l'Agència de Residus de Catalunya.

Les lleis que sotmetem avui a aprovació incideixen d'una manera directa en l'optimització de la gestió dels residus municipals, aplicant un model més sostenible.

Cal destacar que les dues lleis, que esdevindran lleis, s'adeqüen als principis jeràrquics de la política europea de residus i que no únicament fan plantejaments sobre la recollida selectiva i el cicle de tractament dels residus fins a la seva disposició final, sinó que contemplen les previsions de la jerarquia europea en la gestió. És a dir, un ordre de prelació precís en matèria de residus que té en la prevenció, tant en la generació com en la perillositat de residus, el seu primer camp d'actuació; el segueix la reutilització, la recollida selectiva i la valorització material abans de la seva disposició final, que també cal considerar en el mateix les vies de valorització energètica.

Els nous cànons de gestió de residus que s'incorporen a la Llei de finançament s'apliquen com mesures fiscals d'incentiu ambiental per a la consecució d'uns objectius de gestió dels residus sostenible que promoguin un comportament més respectuós amb el medi ambient. El seu principal objectiu és modificar les conductes de gestió dels residus que actualment encara van a disposició.

D'altra banda, els plans i programes de gestió de residus s'aprovaran per decret del Govern de la Generalitat. Aquest procediment s'adequa a les noves disposicions comunitàries, que preveuen l'elaboració d'una avaluació ambiental, i a les disposicions del Conveni d'Aarhus, i possibilita l'accés a la informació i la participació dels ciutadans per tal de garantir-ne la contribució en la planificació de la gestió dels residus a Catalunya.

A més, per potenciar la participació ciutadana en la política de prevenció i gestió dels residus de la Generalitat es regula el Consell per a la Prevenció i Gestió de Residus com a òrgan de participació i de col·laboració en la presa de decisions. L'aposta per la participació en la gestió dels residus es reforça, també, en el seguiment del bon funcionament de les instal·lacions de residus d'interès general i estratègic.

Tot aquest conjunt de mesures i instruments queden recollits en els projectes que avui estan sotmesos a la seva consideració.

Comentar, a més, que aquestes dues lleis han seguit un procés de participació que ha permès disposar d'uns textos consensuats i enriquits en tots els seus tràmits: els tràmits socials i el tràmit parlamentari. És en aquest sentit que vull agrair l'esforç que s'ha fet, tant des del Govern com des de tots els grups i des dels diversos àmbits del món local; molt especialment, agrair la feina feta pels grups parlamentaris i pels serveis jurídics d'aquest Parlament.

Els principals aspectes que voldria destacar d'aquestes normes i que han de servir per la nova política de gestió de residus que impulsem es caracteritza per: pel que fa a la modificació de la Llei 6/93, aquesta garanteix la implantació de la recollida selectiva a tots els municipis de Catalunya, independentment del seu nombre d'habitants. En concret, i pel que fa a la recollida selectiva de la matèria orgànica, es materialitzarà de con-

formitat amb els corresponents plans de desplegament de la recollida d'aquesta fracció que tots els municipis han d'elaborar i presentar davant de l'Agència de Residus en el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquesta llei.

S'inclou en el text mateix l'obligatorietat per als ens locals de la consignació en els seus pressupostos de les partides necessàries per realitzar la recollida selectiva.

Es crea la figura del Pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió de residus, per primer cop, per tal de racionalitzar la planificació territorial de les instal·lacions de gestió, de manera que es fixin uns criteris de localització per a aquestes. Alhora, s'han introduït millores substancials dins el tràmit parlamentari.

S'incorporen, també, exigències de la normativa de l'avaluació estratègica de plans i programes per a residus, i es preveu que aquests s'aprovin mitjançant decret del Govern.

Es manté la necessitat de coordinar l'acció de la Generalitat amb la dels ens locals de Catalunya. Per això, es declara que el Programa de gestió de residus municipals té naturalesa de pla sectorial de coordinació.

Una altra novetat de la llei és que s'amplia l'àmbit d'actuació del Fons econòmic que regula l'assignació en els ens locals que disposin en el seu territori d'instal·lacions de gestió de residus especials, declarades de servei públic de titularitat de la Generalitat, i d'instal·lacions de tractament i disposició del rebuig de residus municipals que estiguin previstes al pla. Aquests ens locals podran ser beneficiaris d'un fons consistent en un percentatge del pressupost total de l'obra a realitzar o un fons consistent en una aportació econòmica anual de caràcter variable. En tot cas, la dotació i els criteris de distribució d'aquests fons es regularan per decret del Govern.

Aquesta llei regula la participació com un dels instruments bàsics de la nova política. Així, la creació del consell, del qual ja n'hem parlat, també garanteix la participació social en les instal·lacions, i, en tot cas, també, un altre dels elements fonamentals és la millora dels òrgans de govern de l'Agència de Residus de Catalunya: es reorganitza amb la creació de la figura del director o directora, la dotació d'una assessoria jurídica pròpia i la modificació de la composició del consell de direcció per ajustar la presència de representants, també dels departaments de la Generalitat i per afavorir una major participació social.

Alhora, es regula detalladament el règim de responsabilitat en matèria de sòls contaminats, i es clarifiquen les diferents qüestions que van articulades en aquest mateix tema. Es garanteix el tractament de les fraccions que no són objecte de la recollida selectiva i es prioritza la valorització material amb els principis de proximitat i suficiència. Es regula la necessitat, per part de les administracions públiques, de vetllar per l'aplicació de criteris de sostenibilitat i protecció ambiental en la contractació pública, així com en el foment de la compra de productes procedents de la valorització de residus.

Finalment, fruit del procés de consens en fase de comissió, es modifica el precepte que regulava la facultat del

Govern per declarar servei públic el tractament dels residus, i així, actualment, el Govern podrà declarar servei públic de la seva titularitat el tractament de qualsevol categoria de residus si hi ha exigències legals o tècniques o no resta garantit per la gestió privada.

D'altra banda, es suprimeix la declaració de servei públic del tractament dels frigorífics, piles, fluorescents i olis, tot i que aquesta supressió només entrarà en vigor a la data d'extinció de cadascun dels contractes de les concessions respectivament. Tanmateix es garanteix que els ens locals afectats per la supressió d'aquests serveis públics puguin continuar tenint la condició de beneficiaris de Fons econòmic.

Pel que fa a la Llei de finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànon sobre la disposició del rebuig dels residus, que aquesta modifica i deroga, Llei 16/2003, en el sentit d'enfortir el compromís de la Generalitat en el finançament i s'estableixen nous cànon que afecten la incineració dels residus municipals i la deposició controlada dels residus de la construcció.

El compromís del Govern es regula amb l'obligació de finançament de la Generalitat a les infraestructures de gestió dels residus municipals, revisant d'aquesta manera la cooperació econòmica entre la Generalitat i els ens locals per tal d'ajustar-ho a la necessitat de planificació establerta a la modificació de la llei mitjançant la figura del Pla territorial sectorial d'infraestructures. Als ens locals els correspon assumir les despeses d'explotació d'aquestes instal·lacions.

En primer lloc, s'amplia l'objecte de regulació del cànon fent-lo extensiu a les operacions d'incineració i a les operacions de deposició amb cinc i tres euros/tona respectivament. Es manté el cànon de deu euros/tona per residus municipals destinats a dipòsit controlat.

Es creen alhora dos tipus de cànon específics per a la incineració i per a la deposició controlada de residus municipals, condicionades a diferents circumstàncies. Aquests cànon alhora se situarien amb un import de quinze euros/tona i la deposició controlada de residus municipals amb un import de vint euros/tona. Aquests nous tipus de cànon contribueixen a disminuir el desequilibri existent entre els municipis que han desplegat la recollida selectiva de la fracció orgànica i els municipis que no ho han fet. Tenir en compte que el tractament de la fracció resta d'aquestes darreres causen impacte més gran en el territori, tant des del punt de vista ambiental com des del punt de vista econòmic.

Aquestes figures tributàries contribuiran a incentivar un comportament més respectuós amb el medi ambient i afavorir el desenvolupament de mesures de minimització i de valorització material. Constitueixen el que es coneix com a mesures fiscals d'incentivació ambiental. Són mesures tributàries que no s'utilitzen amb la finalitat recaptatòria d'obtenció d'ingressos per la seva aplicació. El seu principal objectiu és modificar les conductes d'aquells que tenen com a principal via de gestió la seva eliminació mitjançant dipòsit controlat. La recaptació procedent d'aquests cànon s'inclou com el nou recurs del Fons de gestió de residus que es gestionará

mitjançant juntes de govern diferenciades. D'una banda, i per al cànon sobre la deposició controlada sobre els residus municipals, estarà integrada per representants de les entitats municipalistes. Per una altra banda, per al cànon sobre la deposició controlada dels residus de la construcció, estarà integrada per representants del sector, del mateix sector de la construcció. Aquest precepte regula l'exclusió de la consideració de residus destinats a la deposició controlada a aquells residus de la construcció, gestionats d'acord amb el que disposa l'article 7.2 del Decret 21/2006, que regula l'adopció de criteris ambientals i de eficiència en els edificis.

Per acabar, considero doncs que aquests dos projectes legislatius que avui sotmetem a votació en aquest Parlament representen la culminació i alhora l'inici d'una gestió moderna dels residus conseqüent amb els esforços que la seva implantació comporta i comportarà.

Torno a agrair la tasca desenvolupada per tots els grups parlamentaris, pels membres de la comissió, pels tècnics, el lletrat, el relator i la presidenta, així com a totes les persones que amb la seva dedicació i eficàcia han fet possible l'acte d'avui. Estic convençut que aquests projectes representen un salt qualitatiu d'avanç amb un tema fonamental i substancial com són els residus de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, l'il·lustre diputat senyor Daniel Pi, que va ser designat relator per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, consellers, senyores diputades, senyors diputats, gent que avui ens acompanya des del públic també, gent de l'Agència de Residus de Catalunya, permetin que dediqui aquesta primera intervenció que faig en la meua condició de ponent relator de les dues lleis que avui es sotmeten a aprovació –la Llei de modificació de la Llei 6/93 i la Llei de finançament d'infraestructures de gestió de residus i del cànon– a donar compte, bàsicament, del que han estat els treballs de la ponència, el que ha estat el procés de gestació, de tramitació i de recerca de consensos, i a incidir en algunes de les novetats que s'hi incorporen.

Permetin-me que comenci dient que per les mateixes característiques de les matèries regulades, pel fet que parlem de residus, no sempre es tracta d'un debat fàcil. Collectivament tenim una certa tendència a parlar sempre dels residus en tercera persona, parlem molt poques vegades dels residus en primera persona, sigui del singular –els que genera cadascun de nosaltres i el que es parla en primer lloc–, o sigui col·lectivament –els residus que genera el nostre país i que col·lectivament hem de saber gestionar.

És una característica de les societats avançades un índex alt de generació de residus. No dic pas que sigui una característica desitjable, dic que és una característica que tenim. I disposar de l'adequada normativa que assegurí l'existència de mecanismes de reducció i de minimitza-

ció; l'existència d'infraestructures de tractament de residus suficients i adequades; l'existència de la prelación clara entre els diferents tractaments, donant prioritat a aquells que assegurin la reutilització material; l'existència de mecanismes que donin resposta als problemes derivats de la contaminació del sòl per a residus; l'existència d'una distribució competencial clara entre els ens locals i l'Administració nacional; l'existència de mecanismes econòmics que penalitzin les sortides a final de canonada –aquelles que ja només s'hi actua quan el residu ja hi és–, d'una manera ponderada en funció de les seves característiques i que assegurin la disponibilitat econòmica per als costos, per a qui ha d'atendre els costos dels sistemes de recollida selectiva –en aquest cas, les administracions locals–; l'existència d'una Administració àgil, moderna i eficaç que tuteli i reguli la gestió dels residus; l'existència de mecanismes que assegurin la participació de la ciutadania, de les entitats i els col·lectius afectats en aquesta gestió

Tot això, deia, és un signe de maduresa d'una societat, i és l'objectiu que està íntegrament lligat als projectes de Llei que se'ns presenten.

La societat catalana va començar ja fa temps aquest camí, en absolut –en absolut–, ben al contrari, hem hagut de partir de zero. De fet, el mateix –el mateix– títol de la llei ben clar que ho diu; una llei que es diu «Llei que modifica la Llei 6/93» vol dir que la Llei 6/93 ens va marcar, ens vam marcar col·lectivament un camí que avui adequem a les circumstàncies i a la qual avui incorporem nous requeriments. En absolut –en absolut– el camí que avui fem és un camí que parteix de zero; al contrari, és una fita amb un esforç col·lectiu d'una gestió de residus en el qual el nostre país n'ha estat capdavanter.

I si la llei primera es diu Llei de modificació de la Llei 6/93, la segona es diu Projecte de llei de finançament d'infraestructures de gestió dels residus i dels cànon sobre disposició de rebuig, que és casualment exactament el mateix títol que la Llei 16/2003. Per tant, aquí hi ha tot un procés de seguiment d'una tradició legislativa en matèria de residus del nostre país.

Però al mateix temps que ningú no cregui que els textos que avui es plantegen són meres adaptacions. Com podran comprovar en el debat que avui tindrem, s'han introduït un seguit d'incorporacions que encara alguna d'elles és objecte..., o encara és objecte de discussió i, per tant, de les corresponents esmenes i, per tant, de la corresponent presa de decisió per part d'aquest Parlament. Ja ho veurem tot això, però en tot cas assenyalar, també, que s'ha arribat a consensos importants, consensos importants en matèria de distribució competencial: a qui correspon pagar les infraestructures; per tant, quin és el règim econòmic de les infraestructures per al tractament de residus, quins són els mecanismes que ens dotem per tal de fer front a les situacions de sòls contaminats, etcètera.

Aquests consensos han estat més difícils quan hem parlat dels cànon. Els cànon com a figura fiscal..., potser són més difícils de trobar aquells consensos per part dels partits que no donen..., les forces polítiques que no donen suport al Govern.

En tot cas, jo vull centrar..., vull manifestar que el treball de la ponència en la qual he tingut l'honor de ser ponent relator ha sigut intens, com ha de ser sempre l'acció parlamentària; ha sigut raonablement ràpid. Hem fet sis sessions –sis i mitja, si em permeten la llicència tenint en compte una d'informal que es va fer a última hora. El 2 de maig van ser publicades les esmenes; avui és 2 de juliol..., amb dos mesos hem sabut fer la feina i hem sigut productius. Si l'estadística no menteix, de les setanta-set esmenes que es van presentar, per exemple a la Llei 6/93, trenta-set han estat acceptades o transaccionades i quinze han estat retirades; en queden vint-i-cinc de vives.

Si aquest treball a la ponència ha estat fàcil i productiu els puc ben assegurar que no és mèrit de qui els parla. Per tant, ve l'apartat, no per freqüent menys just, d'agraïments, començant pel gestor de la comissió, l'Àngel Zardoya, amb una diligència que ha facilitat extraordinàriament les coses; el treball discret però absolutament fonamental de l'assessor lingüístic, l'Agustí Espallargas; l'equip jurídic, i haig de parlar d'equip jurídic perquè a més del lletrat de la comissió, el senyor Francesc Pau, hem comptat amb l'ajuda dels lletrats Miquel Palomares i Ferran Domínguez; l'equip humà de l'Agència de Residus de Catalunya, que ha anat atenent les consultes que de rebot del tràmit parlamentari, a vegades amb temps i forma i a vegades sense temps i sense forma, se li anaven plantejant amb una paciència que és d'agrair; a dos parlamentaris del meu grup que, malgrat no ser membres de la ponència, quan va convenir –i si va convenir amb diumenge, va ser amb diumenge–, van contribuir a buscar solucions quan les coses semblava que quedaven encallades; i de forma molt especial evidentment a tots els membres de la ponència: Ramon Espadaler, Jordi Terrades, Laura Vilagrà, Santi Rodríguez i Albert Rivera, que han fet extraordinàriament fàcil la feina d'aquest ponent relator absolutament novell.

Deixo per a la meua intervenció en representació de la força política, doncs, el posicionament sobre alguns dels temes que seran objecte de debat i de desacord –i mal aniria que no tinguéssim desacords, perquè voldria dir que tots nosaltres seríem sobers–, i deixin-me que acabi amb una reflexió final sobre la gestió de residus i sobre les normatives que avui aprofitem.

Jo tinc la sensació –potser m'equivoco– que a vegades abusem des d'aquesta tribuna de l'expressió «avui s'obre una nova etapa». Jo crec que no obrim, en matèria de gestió de residus, avui cap nova etapa –cap nova etapa–, però en canvi estic convençut que, amb l'aprovació d'aquestes lleis, el nostre país disposarà avui d'una eina legislativa excel·lent per desenvolupar una política de residus sòlida, moderna i ambientalment ambiciosa, basada en la prevenció, en la reducció i en la reutilització, amb un finançament clar, eh?, i que penalitzi els mecanismes d'eliminació a final de canonada.

Tot això és el que avui fem. Jo crec que és exactament el que se'ns demanava i, a més a més, penso que podem estar satisfets perquè no és en absolut poca cosa.

Moltes gràcies.

El president

Iniciem el debat amb la defensa de les esmenes reservades per ordre de major a menor. Els grups poden intervenir per un temps total de vint minuts per defensar les seves esmenes i per posicionar-se també. Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, directora de l'Agència de Residus de Catalunya, secretari general, membres d'aquesta cambra que volem participar d'aquest debat, en primer lloc, nosaltres plantejem poder fer un dibuix general, per després baixar al detall de les dues lleis, de quin ha estat el posicionament de Convergència i Unió respecte a aquestes dues lleis, que, d'una manera certament atípica en un procediment legislatiu, han seguit, doncs, un tràmit en paral·lel; tant és així, que fem un sol torn d'intervencions per a dues lleis.

És coneguda la posició –i més o menys es desprèn de les intervencions que m'han precedit, del conseller, de qui ha actuat com a relator– que el Grup de Convergència i Unió dona suport –matisat, no podria ser d'altra manera– a la reforma de la Llei 6/93 i discrepa radicalment, com en discrepava des del primer dia, doncs, de la llei que crea dos nous cànons, per raons que intentarem explicar al llarg d'aquesta intervenció.

Com deia el relator, aquesta ponència ha funcionat amb una relativa rapidesa. El 14 de novembre el conseller, doncs, venia a aquesta cambra i ens exposava aquestes dues lleis; però val a dir..., s'ha obviat dir una cosa: el tràmit d'aquestes lleis va començar en l'anterior legislatura. Per tant, si comptem tot el temps... I dic això perquè és important amb relació al que diré ara respecte a la llei de creació, doncs, d'aquests nous cànons. Ja fa temps que circulen, d'una o altra manera, aquestes lleis, i algunes coses han canviat, i nosaltres voldríem, d'alguna manera, referir-nos-hi.

El 14 de novembre, deia, el conseller va venir a exposar quin era el capteniment del Govern i el perquè d'aquestes lleis, i nosaltres ja aleshores vam exposar que estàvem radicalment en contra del que era, doncs, la creació particularment de nous cànons, en el cas de la incineració, no? I vam dir-ho convençuts, per moltes raons. I a mi m'agradaria subratllar-ne unes quantes, perquè em sembla que tenen plena vigència i plena validesa a dia d'avui, i per deixar clar que nosaltres, en aquest cas, no hem pogut ni hem volgut modificar la nostra posició contrària a la creació d'aquests nous cànons, sinó tot el contrari, que encara fem aquesta intervenció amb més convenciment del que vam fer aquell primer dia, no?

En primer lloc, nosaltres tenim un compromís amb els nostres electors, que emana del programa electoral amb què ens vam presentar a les darreres eleccions, de no increment de la pressió fiscal. El conseller, crec, en la seva intervenció deia: «No, no hi ha una voluntat recaptatòria, sinó d'utilitzar la fiscalitat, doncs, per tal

de conduir determinades actituds, per tal de reduir...» Home, constatem una vegada més que l'únic ús que se sap fer de la fiscalitat per tal d'incentivar determinades conductes és posar nous impostos, quan nosaltres hem defensat sempre, en aquesta tribuna i en d'altres tribunes, per exemple al Congrés dels Diputats, l'ús dels incentius fiscals però des d'una altra perspectiva radicalment diferent, que és, moltes vegades, la desgravació. És a dir, per què no fem desgravació fiscal per a aquelles conductes que són òptimes? Per tant, aquí hi ha un punt de discrepància, que emana, en qualsevol cas, d'aquest compromís electoral. Però hi han moltes altres raons.

Abans els deia que aquest procés de legislació, que va començar el 14 de novembre presentant el conseller des d'aquesta tribuna a la cambra aquesta llei, tenia uns antecedents ja en l'anterior legislatura. Home, d'aleshores ençà han canviat moltes coses, que jo crec que haurien d'haver fet replantejar al Govern la voluntat de crear, en els temps que corren i amb la que està caient, dos cànons nous. Que vostès diran el que vulguin sobre la voluntat o no recaptatòria; jo fins i tot estaria disposat a creure'm que aquesta és l'última raó per la qual el Govern ho fa, però la realitat –la realitat– és que hi han determinats municipis que gestionen els seus..., el final, allò que deia el ponent d'Iniciativa, el tub final, a través de la incineració de residus; a partir d'ara, doncs, pagaran –i això tindrà un impacte sobre els respectius rebuts– més car aquest sistema.

Per tant, nosaltres fins i tot desprem de la voluntat tossuda del Govern de mantenir aquesta llei, de mantenir la creació d'aquests cànons, de mantenir fins i tot els mateixos imports amb els quals es van entrar aquests cànons aquí a la cambra, constatem –i això ens dol haver-ho de fer així– que no hi ha una capacitat o una voluntat –no sé quina de les dues coses– de llegir la realitat. Aquest dematí sortien les noves dades de l'atur, ahir sortien les noves dades, doncs, de l'increment de l'IPC, de l'euríbor... Amb tot aquest panorama, que és radicalment i substancialment diferent de quan el 14 de novembre el conseller ens va plantejar això, ens va plantejar la creació d'aquests nous cànons, el Govern no ha estat capaç de llegir a temps real aquesta realitat i dir: «Escolta, l'he tingut dos anys al calaix, he tingut cinc anys per fer-ho... Home, potser puc esperar una mica més a crear dues noves figures impositives.» Aquesta, per nosaltres, també és una raó important d'oposició, i el nostre vot és conegut de tots els ponents, i suposo que intuït pels que no són ponents: serà, evidentment, contrari a la creació d'aquests nous impostos.

Però hi ha més raons, encara; algunes també les expressàvem quan se'ns va presentar la llei per primera vegada. Home, la incineració de residus..., fixin-se quina curiositat: l'única vegada que la llei s'expressa en aquests termes, «incineració de residus», l'única, eh?, l'única vegada que en el text de la llei apareix és quan es tracta de posar-hi el tribut; és a dir, que quedi molt clar el que estem penalitzant amb aquest tribut. La resta de vegades s'hi refereix amb aquells eufemismes clàssics de «valorització energètica», etcètera. És curiós; quan diu: «Escolta, parlem clarament del que s'ha de pagar...», aquí és l'única vegada que apareix nítidament

l'expressió «incineració de residus». Raó de més per oposar-nos-hi.

Fixin-se, el procés d'incineració, quan es fa ben fet –o valorització energètica; no ens barallarem pas pel nom, massa debats terminològics hem tingut en aquesta cambra–, és un tractament també més car que els altres tractaments, que la disposició controlada a la part final del rebuig –si es vol fer ben feta, evidentment–, perquè requereix una tecnologia, doncs, que el fa més car. Per tant, creiem que penalitzar-ho posant-hi un tribut a sobre, un nou cànon, doncs, encara en certa manera l'acaba inviabilitzant més, no? Per tant, aquestes són, totes elles, raons prou importants.

Però també sumem a les nostres raons –i ho varem dir el 14 de novembre i ho tornem a reiterar ara– les raons expressades pel Gabinet Jurídic Central de la Generalitat de Catalunya i les raons expressades pel mateix Departament d'Economia i Finances del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya. En el tràmit previ a l'elaboració d'aquesta llei, en el tràmit intern al si del Govern, doncs, tant el Gabinet Jurídic Central com el Departament d'Economia i Finances, els dos, en la mateixa direcció i des d'àmbits ben diferents, manifestaven la poca o nul·la justificació de la creació d'aquests nous cànons. És a dir, dues instàncies governamentals no pas menors –Departament d'Economia i Finances, Gabinet Jurídic Central– diuen: «Escolta, no qüestionem la bondat del que es persegueix...» Nosaltres tampoc, conseller; però, en qualsevol cas, des del mateix Govern o des d'unes parts prou significades del mateix Govern es qüestiona que aquest sigui el millor camí per assolir-ho.

I encara una darrera raó. En el cas particular dels residus de la construcció existeix, doncs, un ens, que és la Gestora de Runes, coparticipat per l'Administració i pel sector privat, que gestiona –i des de la nostra perspectiva ho gestiona d'una manera eficaç, d'una manera eficient–, amb participació del sector privat i amb cofinançament del sector privat, la qüestió de les runes de la construcció, dels residus de la construcció. Per tant, si ja teníem una via que funcionava, ens sembla que acabar posant un tribut, que al final..., i de les negociacions es desprèn que ha anat baixant, baixant el *quantum* d'aquest tribut per acabar, doncs, crec que al final ha acabat en tres euros, no aporta gran cosa a la millora del sistema, de la gestió dels residus de la construcció. Ja teníem un bon mecanisme, teníem un mecanisme de concertació, amb participació, que val a dir..., i aquí sí que vull deixar-ho clar: agraeixo molt les paraules, doncs, del senyor Daniel Pi, de dir «escolti, no partim de zero», i fa les mateixes reflexions que m'havia apuntat jo quan el conseller diu: «Home, això és l'inici de la gestió moderna dels residus.» Home, miri, estem modificant una llei que funciona des del 93. Per tant, ha estat matisat elegantment, com sempre, per part del senyor Daniel Pi, quan diu: «Escolti, no partim de zero.» En aquest no partir de zero n'hi han moltes, de coses; entre elles la Gestora de Runes, que gestionava, doncs, d'una manera prou eficient la qüestió de la gestió de les runes, en aquest cas dels residus de la construcció, no?

Per tant, aquestes són raons, per nosaltres, crec que més que suficients per mantenir i, si cal, incrementar el nostre vot contrari al que és, doncs, la llei que crea nous canons; per principis, per compromís electoral, per convenciment i, sobretot, per situació econòmica. És que dona la sensació que aquí es va legislant, que el món va canviant i que no hi ha una voluntat, una capacitat de llegir el que està passant. Nosaltres creiem que aquest és el pitjor moment en què es podrien crear nous impostos.

Ahir el conseller Castells deia: «No, és que ara farem un..., a través d'uns mecanismes de suport a l'economia productiva, intentarem donar resposta a la crisi. Mirarem de fer, a través d'un decret, ajudes a la construcció» —diu—, «i el Govern, a més a més, deixarà de recaptar deu milions d'euros.» Escolti, avui els acaba de recuperar amb aquestes lleis, eh?, i de llarg, els acaba de recuperar amb aquestes lleis. Sí, home, sí, estem parlant d'això.

Per tant, home, demanaríem al Govern o li hauríem agraït que una llei que estava consensuada, que tenia un suport que jo crec que serà majoritari, crec que unànime al capdavant, com és la reforma de la 6/93, doncs, hagués tirat endavant i aquesta s'hagués quedat al calaix; que no hauria passat res en aquest país si hagués pogut tirar endavant amb dos tributs menys, que jo crec que una part important de la ciutadania i una part important dels sectors econòmics, al capdavant, els ho haurien agraït.

Això, pel que fa a la justificació del nostre vot convençudament contrari a la creació d'aquests nous canons, no? Per tant, vagi per endavant aquí, senyor president, que mantenim la totalitat de les esmenes vives; en farem la votació, perquè és una forma diferent de mantenir, per entendre'ns, l'esmena a la totalitat que en el seu moment vàrem defensar en aquesta cambra i molt democràticament, doncs, va ser derrotada.

Respecte a la Llei 6/93, ja en el moment de la presentació vull recordar que aquest grup no va presentar esmena a la totalitat; per tant, ja partíem d'una base que volíem arribar a un consens, i hi hem arribat. I això és positiu, hi hem arribat. Jo recordo la intervenció del 14 de novembre responnent a la del conseller, que feia més o menys referència al fet que aquest país té un bon marc legal en les qüestions ambientals i molt particularment en el que fa referència als residus; un marc que ja té uns quants anys —de l'any 93, estem modificant una llei del 93— i que el fan bo moltes coses.

La primera, doncs, que es desprèn és la concreció de les directives comunitàries. Però també el fa bo el fet que ha estat consensuat. Quan nosaltres governàvem i vostès estaven a l'oposició també vam fer esforços de consensos en aquestes lleis, i ara nosaltres estem a l'oposició i vostès governen, i continuem fent aquest esforç de consens, i és bo, en definitiva, per al país.

Ja vam dir aleshores i hem mantingut en el tràmit parlamentari que totes aquelles, doncs, modificacions que es desprenien de modificacions de normativa comunitària no serien objecte de debat; les assumíem amb normalitat, amb naturalitat. I ja vam dir que tot el que fossin adequacions administratives o canvis organitzatius en

el que és l'Agència Catalana de Residus, doncs, benvinguts siguin en tot allò que puguin ajudar a millorar el funcionament d'aquest ens.

Però sí que vam manifestar —està de moda l'expressió de «les ratlles vermelles», de «les línies vermelles»; recordo haver utilitzat aquesta mateixa expressió— quines eren les nostres línies vermelles. I algunes d'elles, doncs, s'han pogut superar en el tràmit parlamentari. I això ho volem agrair, doncs, a la voluntat del Govern i molt particularment —i vull deixar-ho amb aquesta claredat— al senyor Daniel Pi, que ha fet un esforç de cercar consensos i hem estat capaços de trobar-los.

Quines eren aquestes nostres línies vermelles que ens impedié donar un suport, com acabarem donant, votant a favor del conjunt del text d'aquesta llei? Doncs, la manera com es tractava el tema dels sòls contaminats. Aquí teníem algunes discrepàncies, que ara relatare breument, importants; teníem algunes discrepàncies importants i que s'han pogut salvar. També, amb relació als sòls contaminats, alguns aspectes, potser de no tanta entitat, com la restauració, els nivells de restauració de sòls contaminats, fins on es pot exigir i quines maneres es poden exigir; però també aquí hem pogut, doncs, avançar. I també en alguns aspectes —no els hem pogut resoldre tots—, doncs, d'encaix entre el que és un concepte, jo crec que compartit per tots els grups d'aquesta cambra, d'autonomia local, i una necessitat, també compartida per tots aquests grups, que és la necessitat de desplegar un conjunt d'instal·lacions, d'equipaments per poder respondre, per poder tractar amb garanties ambientals i de tot ordre els residus municipals, no?

Els llegiré la raó principal per la qual nosaltres donarem suport a aquesta llei. Aquesta llei va entrar en aquesta cambra dient: «La declaració d'un sòl com a contaminat porta implícita la declaració d'utilitat pública als efectes de l'expropiació forçosa dels terrenys. Les plusvàlues derivades de les actuacions de descontaminació dels terrenys expropiats seran percebibles en la seva totalitat per l'administració expropiant.» Això era una de les línies vermelles, claríssimes, per part de Convergència i Unió, aquesta obsessió gairebé —ja ho vam veure amb la Llei d'habitatge i hi tornem amb la Llei de residus—..., escolti, la simple declaració d'un sòl com a contaminat ja implica la seva declaració d'utilitat pública per ser expropiat. Això ha caigut de la llei. No és que s'hagi matisat, no és que s'hagi corregit: ha desaparegut. I això ha facilitat el consens. I aquí hi ha hagut un pas d'acostament per part del Govern amb relació als grups parlamentaris que ha fet possible, doncs, que tiréssim endavant aquesta llei. Per tant, aquest era un canvi substantiu.

Com hi havien altres canvis molt... —en citaré alguns—, que és el nivell, doncs, de restauració d'un sòl contaminat. Tal com estava escrit a la llei —i pressuposo que no era en cap cas una voluntat del Govern—, doncs, es podia exigir la qualitat de la restauració amb independència de quina fos la qualificació en el moment de la transmissió. Això s'ha pogut corregir. Jo crec que és una aportació, en aquest cas, positiva, que millora, que dona més seguretat fins i tot a la llei. I aquesta era una demanda del tràmit —i el conseller es referia a la parti-

cipació ciutadana—, era una de les peticions que se'n van fer per diverses —més d'una i més de dues— entitats que van comparèixer en el tràmit. Per tant, benvinguda sigui aquesta modificació, que, en qualsevol cas, dona més seguretat a la llei.

També s'obre una via, en el moment oportú, convenià, entre l'Administració i el qui ha de recuperar o de regenerar els sòls contaminats, cadascú assumint les seves responsabilitats, evidentment, però s'explicita en la llei o s'obre aquesta porta, que es podia obrir, no diré que al marge de la llei, però en qualsevol cas em sembla que ha estat important poder-ho, d'alguna manera, incorporar.

Però l'element més substantiu era aquest que feia referència, doncs, a l'expropiació forçosa dels sòls contaminats. Aquí, doncs, estem satisfets del moviment que ha fet el Govern en ares d'un consens que jo crec que serà positiu per a tots.

Hi havia un altre àmbit de desacord, que era el que anava, doncs, entorn de tots els temes aquests, sempre, de conflicte..., aquesta confluència d'interessos a vegades no del tot coincidents entre la necessitat del Govern de fer una planificació d'ubicar determinats equipaments i l'autonomia local en el terreny particularment urbanístic. Jo crec que aquí s'ha matisat molt —s'ha matisat molt—, s'han escrit millor els articles; probablement no sigui, com en el primer punt, la desaparició, un canvi radical de rumb del que ens plantejava el Govern, però sí, doncs, que s'ha encaixat, amb molta més claredat, amb molta més nitidesa, la importància que té, la necessitat que té el Govern de fer aquesta planificació d'equipaments per tractar els residus i de l'adequació que hauran de fer els ens locals.

Aquest no és un tema que derivi tant de la Llei, estrictament, dels residus, sinó que té més a veure amb la llei urbanística. Per tant, aquest debat, en el seu moment ja l'havíem fet en el cas de la Llei d'urbanisme. Per tant, benvingudes siguin, en qualsevol cas, aquestes modificacions.

Però més enllà d'aquestes qüestions puntuals, nosaltres —després al final, anunciaré quines esmenes mantenim; en retirarem, doncs, unes quantes més, per sumar-nos convençuts a aquest consens— sí que voldríem fer en aquests minuts finals d'intervenció algunes reflexions que ens semblen importats. I les faig al fil de l'expressió aquesta «avui es comença la gestió moderna dels residus a Catalunya», que deia el conseller, que ha estat convenientment, oportunament i intel·ligentment matisada pel senyor Daniel Pi, de dir: «Escolti, venim de lluny.»

Home!, sí que venim de lluny. I nosaltres, ara, des de la legitimitat, que ens la dona la nostra presència en aquesta cambra suportada pel vot amb els ciutadans, però també el plus de legitimitat, si es pot parlar així, que ens dona el fet de donar suport a aquesta llei, i donar-lo molt majoritàriament el nostre grup, i crec que tota la cambra, des d'aquesta legitimitat, també volem ser exigents amb el Govern.

I volem recordar-li, i volem dir les coses molt clarament, home!, que fa cinc anys que no es fa ni un sol equipa-

ment, no es fa ni un sol abocador nou en aquest país; que aquest Govern va fer molta bandera de la clausura de l'abocador del Garraf i d'altres abocadors, i que aquest Govern, doncs, és hereu de les seves posicions polítiques quan exercia d'oposició, particularment el Grup d'Iniciativa per Catalunya. I si volen recordarem les polèmiques entorn de Tivissa, entorn de Vacamorta, entorn d'abocadors que havien de ser clausurats, que eren dramàtics, que eren un atemptat ambiental i que afortunadament —afortunadament— estan resolent el problema dels residus d'aquest país. Per tant, home!, el Govern ara ja no té cap excusa per no posar-se les piles i per no començar seriosament a respondre el problema dels residus.

Els ho diré d'una altra manera. En aquest país hem viscut una crisi severa amb el tema de l'aigua; ens l'ha resolt la pluja. En l'àmbit dels residus no hi ha pluja que pugui resoldre el problema que tenim al damunt, no hi ha pluja possible: o el Govern es posa les piles i fa abocadors, o el Govern es posa les piles i s'atreveix —i aquí els donem la benvinguda— a valoritzar energèticament els residus com un tractament, o a incinerar-los, diguin-ne com vulguin, o continuarem o bé fent el que estem fent d'amagatotis, portant una part dels residus de Barcelona a Múrcia, o continuarem, doncs, acostant-nos a una situació gens desitjable que en altres ciutats que ara no citaré però que tots tenim al cap del sud d'Itàlia han acabat vivint, per raons ben diferents.

Però en qualsevol cas estem no diré que a la cantonada d'un col·lapse, però ens hi anem acostant: fa cinc anys que no s'ha obert cap abocador nou en aquest país. Se n'han tancat alguns, que afortunadament s'han pogut tornar a obrir, en el cas del Berguedà, s'ha tancat el del Ripollès, s'ha tancat el del Garraf... Per tant, nosaltres, des de la legitimitat, si s'escau, o des de la responsabilitat d'oposició, demanem: «Escolti, Govern, li fem costat en aquesta llei, però si us plau ara faci la planificació i sobretot executi, sobretot comenci, posi's les piles i comenci a donar resposta a les necessitats.»

I se m'ha exhaurit el temps; la veritat és que passa de pressa. No voldria tancar aquesta intervenció sense fer els agraïments corresponents, per descomptat, a tots els ponents amb qui hem compartit ponència, molt particularment al senyor Daniel Pi, que ha fet meravellosament bé la seva tasca de relator, hi ha posat voluntat, capacitat, i això jo ho vull reconèixer; evidentment als lletrats, el senyor Francesc Pau, el senyor Miquel Palomares i el senyor Ferran Domínguez, que ens han assistit intel·ligentment; al coordinador, doncs, de la ponència, el senyor Zardoya, evidentment, i també, si m'ho permeten, m'agradaria fer-ho als serveis lingüístics, que ens han resolt també algunes qüestions no pas menors, i també, doncs, a dues persones que, en el cas del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, m'ha donat un suport exprés i explícit, són assessors del grup, el senyor Jordi Baiget i el senyor Ricard Font; així com a totes les persones que al llarg d'aquest procés de participació en l'àmbit parlamentari ens han fet sàvies aportacions: algunes les hem pogut recollir, les altres, no.

En qualsevol cas, quedi clar i vagi per endavant el nostre vot a favor a la modificació de la 6/93, des de l'exigència al Govern que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...es posi les piles i faci les actuacions. I vagi per endavant el nostre rebuig, tant o més frontal que el 14 de novembre passat, a la creació de nous impostos en aquest país, ni que sigui amb finalitats ambientals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, estem davant de dues lleis, dos projectes de llei, encara, prou diferents: un fa referència a àmbits de gestió, l'altre fa referència a àmbits fiscals, a àmbits de finançament. I crec que amb el tractament conjunt dels dos projectes de llei es posa en evidència que ens podem posar d'acord en objectius; som capaços, els grups de la cambra, de posar-nos d'acord en els objectius que cal complir, en aquest cas pel que fa a la gestió de residus i a la forma de gestió de residus, però, en canvi, tenim divergències importants en política fiscal i sobretot, en aquest cas, en política d'imposició o de penalització sobre les activitats dels ciutadans.

Són dues lleis. La primera, la de gestió, la que vull tractar, la de modificació de la Llei 6/93, de gestió de residus, per tant, és una llei antiga que s'ha anat adequant al llarg del temps. Segurament la modificació més important la va patir l'any 2003; va ser una modificació aprovada per unanimitat. Em dona la impressió que aquesta és la sort que correrà també avui aquest projecte de llei, i que el que pretén aquesta modificació d'avui és adequar aquesta llei antiga, aquesta llei de quinze anys enrere, a una nova època, a una nova situació; a una nova època i una nova situació que no és fruit, com ja vàrem dir en la nostra intervenció inicial, de canvis polítics, sinó que és fruit de l'evolució que ha patit la gestió de residus al llarg dels anys, i, per tant, és fruit de la nova situació des del punt de vista de residus en què ens trobem actualment o en els darrers anys, no?

És cert, i es justificava per part del Govern, que el Programa de gestió de residus municipal 2001-2006 no va assolir els resultats que s'esperaven i que es desitjaven, és cert, i ho compartim. El que no compartim és que no donés cap resultat positiu; algun resultat positiu va donar. No els objectius, no va assolir els objectius esperats, però va donar resultats positius. Per tant, no som, almenys nosaltres, capaços de menysvalorar o menystenir els resultats que es van poder obtenir.

Que cal millorar? Evidentment. I aquest objectiu el compartim, i per això estem aquí, i per això estem amb la modificació d'aquesta llei, finalment, com tot seguit explicaré. I amb aquest esperit hem abordat el debat de la llei; no vàrem presentar esmena a la totalitat, ja ho

vàrem dir, però hi havien elements que a nosaltres no ens agradaven, d'aquella llei, que també els ho vàrem dir, i que tot seguit també comentaré.

Del conjunt d'esmenes presentades pel nostre grup parlamentari, tot i que la qüestió quantitativa segurament és la menys important, dotze han estat transaccionades i sis han estat acceptades completament. Per tant, ja és una mostra de la voluntat que hi ha hagut per part dels grups que donen suport al Govern d'intentar arribar a acords en aquesta matèria.

En aquest sentit, i en correspondència, el meu grup parlamentari retira un grapat d'esmenes, còpia de les quals ja he donat –no sense cap mena de perill– al senyor president, i que són, concretament, l'1, la 3, la 4, la 5, la 8, l'11, la 17, la 18, la 23 i la 24. Crec que és justa correspondència amb la voluntat dels grups que donen suport al Govern d'arribar a un acord sobre aquesta llei. En mantenim algunes de vives, en mantenim, concretament, quatre, i que tot seguit explicaré.

Aquesta llei, la de modificació de la 6/93, al nostre entendre introdueix tres grans modificacions en la política de gestió de residus. En primer lloc, la introducció del pla d'infraestructures i la possibilitat d'encaixar aquestes infraestructures en el territori, la forma d'intentar evitar les oposicions que solen haver-hi des del territori per la instal·lació d'infraestructures que poden tenir l'aparença inicial de molestes, que a vegades ho són, a vegades no ho són, moltes vegades no ho són. I, per tant, entenem que aquesta pot ser una bona eina per tal de fer una previsió de les infraestructures que cal ubicar i d'on cal ubicar-les, i, per tant, com es gestiona la ubicació d'aquestes infraestructures en el territori.

Hi ha un segon element important i que és objecte encara d'una de les esmenes que mantenim, que és aquesta obligatorietat en els municipis de menys de cinc mil habitants a la realització de la recollida selectiva.

Nosaltres vàrem presentar aquesta esmena ja inicialment, tot i que inicialment coneixíem, perquè així havia estat expressat, que hi havia el vistiplau tant de la Federació de Municipis de Catalunya com de l'Associació Catalana de Municipis. El cert és, i els ponents ho saben perfectament, que gairebé *in extremis*, per part de l'Associació Catalana de Municipis, se'ns va vindre a demanar que aquesta obligatorietat fos relaxada i que, per tant, hi hagués d'alguna manera la possibilitat de prolongar una mica en el temps aquesta obligatorietat.

I això està reflectit en una de les esmenes que mantenim vives, és en la que demanem que l'entrada en vigor d'aquesta obligatorietat es posposi. Nosaltres proposàvem dos anys, i, evidentment, estàvem disposats a transaccionar-ho, però que es posposi durant un temps per tal de possibilitar que tots aquests municipis adoptin les mesures necessàries per poder realitzar i amb condicions la recollida selectiva.

Per tant, aquesta és una de les esmenes que mantenim vives i que entenem que responen a la petició que *in extremis*, ho repeteixo, va realitzar l'Associació Catalana de Municipis.

Hi havia un tercer element, que en el debat de l'esmena a la totalitat va ser sobre el qual vàrem manifestar la nostra més rotunda oposició, que era a aquesta dèria del Departament de Medi Ambient i Habitatge per l'expropiació. I així ho vam plantejar amb esmenes amb la supressió de la possibilitat d'expropiació dels sòls contaminats. Ja s'ha exposat exactament quin era el text que preveia el projecte de llei. I nosaltres també, i és prou conegut, ens vam posicionar en contra d'aquesta possibilitat d'expropiació. I hem de dir que estem satisfets perquè al final s'ha arribat a una entesa, i l'entesa ha consistit en la supressió de la possibilitat de l'expropiació.

Som plenament conscients que aquesta entesa ha estat possible no precisament només gràcies a elements interns propis d'aquesta llei o propis dels residus, sinó segurament més a causa de la situació de debilitat en què s'ha trobat el conseller de Medi Ambient i Habitatge fruit de circumstàncies absolutament alienes a la gestió de residus i, si m'ho permeten, extraordinàriament vinculades a la gestió de l'aigua. En som plenament conscients.

Per tant, entenem que aquesta voluntat, especialment del Grup d'Iniciativa per Catalunya, per tal d'arribar a un acord respon també a la necessitat del conseller de sortir d'aquesta cambra amb una llei aprovada amb el major grau de consens possible. I així serà.

De fet, no hi perdem res; el conseller ja ens va anunciar que ni plegaria ni seria cessat. Per tant, preferim sostenir al Govern la possibilitat d'expropiació que a nosaltres no ens agradava en absolut. I, per tant, entenem que aquest acord..., i aquesta voluntat és positiva.

Hi han altres aspectes que contempla la llei, i jo em vull referir a un dels que sobretot n'ha fet esment el conseller i se n'ha fet esment per part dels grups que donen suport al Govern, que és la participació. I nosaltres, quan vostès parlen de participació, sempre hem de dir «compte, alerta», perquè moltes vegades una cosa és el que es diu i l'altra és la que es fa, i sovint es parla molt i es diu molt que hi ha participació quan després, a l'hora de la veritat, aquesta participació no existeix; existeix només de paraula, però no existeix de fet. I no voldria recordar jo ara algun consell de participació d'alguna llei en el qual els participants del consell de participació són majoritàriament governamentals. Per tant, els consells que poden donar, doncs, seran també governamentals, no?

Aquest és un element que la llei no recull. La llei recull qui ha de formar aquest consell de participació, però no diu en quina proporció. I, per tant, estarem amatents que en el desenvolupament reglamentari d'aquest consell de participació en matèria de residus, especialment, no hi hagi majoria governamental. Quina por han de tenir que un consell que assessora no tingui majoria governamental, tingui majoria de la societat civil? No han de tenir absolutament cap mena de por, ni cap mena de recança. Per tant, hi estarem amatents.

També en el consell de direcció, en el qual entenem que és lògic i evident que hi ha d'haver una majoria governamental, però tampoc no ha de ser una majoria ex-

traordinàriament gran. Per tant, nosaltres vam presentar una esmena en el sentit de reduir la presència governamental en aquest consell de direcció. No fins a fer-los perdre la capacitat de decisió als representants del Govern, però sí de reduir la seva ocupació del consell de direcció. I aquesta és una altra de les esmenes que mantenim vives.

Una altra de les esmenes que mantenim és la que fa referència al que nosaltres entenem que ha de ser l'obligatorietat de cooperació del Govern de la Generalitat amb els ens locals, amb tot allò que fa referència als residus. Actualment, en el redactat de la llei, és una potestat del Govern la cooperació. Sabem que hi ha aquesta voluntat, sabem que s'ha fet, sabem que molt probablement es farà, però la llei no obliga taxativament a aquesta cooperació, sinó que queda des d'un punt de vista potestatiu, i, per tant, això, hauríem preferit que fos d'un altra manera.

Aquest tarannà que he explicat que hi ha hagut, pel que fa a la llei que regula la gestió de residus, és absolutament diferent al que hi ha hagut en el tractament de la llei de finançament. Tan diferent que..., doncs, miri, si he de fer balanç quantitatiu de les esmenes acceptades, és molt gràfic: zero, cap ni una –ni una. Si no ho recordo malament, només s'han acceptat tres esmenes: una de Convergència i Unió i dues dels mateixos grups que donen suport al Govern. I que no tenen absolutament res a veure amb el finançament dels residus, sinó que tenen a veure amb una modificació de pressupostos i amb una modificació de la llei d'acompanyament dels pressupostos o de la llei de taxes, no? Per tant, són elements que no tenen absolutament res a veure amb el finançament dels residus.

I aquí es posa en evidència la divergència en les polítiques fiscals. Bàsicament, la llei contempla tres tipus de cànons, un dels quals ja era existent: cànon per a la deposició de residus, en els dos vessants, en el vessant de municipis que realitzen recollida selectiva i el vessant dels municipis que no realitzen recollida selectiva; un altre cànon per a la incineració, també en els dos vessants, nou, de nova creació, de nova implantació, i un tercer cànon de residus de la construcció.

Bé. Les nostres esmenes han anat, fonamentalment, adreçades a suprimir i a eliminar del text de la llei el cànon de residus de la construcció. I explicaré per què. Bàsicament són dos motius: un, primer, perquè la mateixa llei exceptua, de l'aplicació d'aquest cànon, aquelles construccions que compleixen el decret d'ecoeficiència en els habitatges i que diu que han de disposar d'un programa de gestió de residus. Aquest decret és d'obligat compliment. Per tant, si tothom compleix aquest decret, tothom tindrà un programa de gestió de residus de la construcció, i, per tant, aquest cànon no hauria de ser aplicable a ningú.

Què passa? Que el Govern pot admetre que no es compleixi la seva pròpia..., els seus propis manaments, els seus propis decrets, però que ho admeti pel simple fet que es paga un cànon que permet, doncs, compensar no sé què...? Nosaltres no hi estem d'acord. I això evidenciaria la debilitat del Govern a mantenir la seva auto-

ritat. Per tant, nosaltres, des d'aquest punt de vista, no hi estem d'acord.

Però hi ha un segon punt de vista, que crec que no és menys important, i en feia referència el ponent de Convergència i Unió, que és l'especial situació econòmica que vivim actualment, i més concretament la situació que viu el sector de la construcció.

Se'ns pot anunciar des d'un punt de vista..., del punt de vista econòmic, doncs, que s'adopten mesures per intentar alleugerir la pressió fiscal, per intentar alleugerir la burocràcia, per intentar pesar menys sobre el sector de la construcció, per un costat, però és que l'endemà anem a aprovar una llei que el que fa és exactament el contrari; és a dir, carregar més impostos, carregar més taxes sobre aquest sector que, hi insisteixo, és el que pateix, d'una forma més intensa, d'una forma més greu, la situació de crisi econòmica que tenim en aquest moment al damunt.

I, en aquest sentit, home..., jo agraeixo al ponent de Convergència i Unió el que he entès que serà..., que donarà recolzament a les esmenes del Partit Popular en aquest sentit. Perquè, si vostès estaven en contra del cànon sobre els residus de la construcció, també haurien pogut presentar-hi esmenes, que no ho han fet —no ho han fet. No hi ha cap problema, vostès poden votar favorablement les nostres.

Vostès només han presentat esmenes per suprimir, per eliminar el cànon d'incineració, i nosaltres no. I no ho hem fet perquè, en primer lloc, primer, perquè la repercussió fiscal d'un cànon a la incineració dels residus de construcció és extraordinàriament diferent, per un costat. Però, per un altre costat, perquè entenem necessari que..., ni que sigui a través de la incineració, es puguin obtenir fons per generar equipaments i per fer accions des del punt de vista mediambiental. I, per tant, no és que ens agradi donar suport a la creació de nous cànons, ni molt menys. No ens agrada, no ens satisfà, no és la nostra visió de la política; però sí que creiem que, des d'aquest punt de vista, home, pot ser assumible el fet que s'introdueixi aquest cànon sobre la incineració.

Per tant, jo ja li avanço que el posicionament del nostre grup respecte a les esmenes que ha presentat Convergència i Unió per a la supressió del cànon d'incineració, el nostre posicionament serà d'abstenció.

Finalment, entro en el capítol d'agraïments: m'afegeixo i reitero els agraïments que s'han fet, substituint només als assessors dels corresponents grups parlamentaris, als que ens han ajudat, als que m'han ajudat a abordar el debat d'aquesta llei. I..., perquè quedi també clar, a efectes d'acta, el nostre posicionament favorable al Projecte de llei de modificació de la Llei 6/93, i el nostre posicionament contrari al Projecte de llei de finançament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades..., també una salutació a l'Agència de Residus. Des del nostre punt de vista, des de Ciutadans, està clar que tenim una visió que coincideix en bona part amb aquest Govern pel que fa referència al tractament de residus i pel que és la sensibilitat mediambiental que té el nostre grup. I, per tant, la nostra posició és diferent en un cas concret, en el cas de la Llei 6/93, respecte als altres grups de l'oposició.

I explicaré, a continuació, les posicions respecte a les dues lleis. La primera d'elles, que s'ha dit aquí, una llei que crea nous impostos, és una forma senzilla o, fins i tot, parcial de dir de què tracta aquesta llei. Suposo que els grups que donen suport al Govern defensaran millor que jo aquesta llei, però també explicaré el perquè sí que donem suport a aquesta llei, per quina motivació concreta, i també explicarem perquè donem suport a l'altra llei que tenim a sobre la taula, que és la de residus, que és la de modificació, on nosaltres hem presentat sis esmenes: tres han estat transaccionades amb el Govern, una acceptada directament, i, per tant, entenem que és prou confortable per nosaltres el grau de col·laboració i d'entesa en aquesta llei, com ja s'ha comentat per altres portaveus d'aquesta cambra. Per tant, celebrem també que puguem arribar a un punt de consens en aquest camp dels residus.

Però, jo, abans de començar o abans d'entrar en casos concrets i d'esmenes i d'articulat concret, sí que m'agradaria parlar, una mica, de quina és la filosofia respecte a aquestes dues lleis i com veiem des de Ciutadans aquesta..., o quin posicionament tenim respecte a aquestes dues lleis.

És cert que se n'ha tractat de forma paral·lela la tramitació. És cert que no ben bé, tot i que estem en el mateix debat o s'ha acordat d'aquesta manera, podrien ser tranquil·lament debats diferents, perquè no tenen, o tenen motivacions, com a mínim, parcialment distintes, però sí que és cert que estem aquí, i, per tant, hem de tractar-les les dues alhora.

Des del punt de vista de Ciutadans, hem d'anar amb molt de compte, actualment, a l'hora de parlar del tema de medi ambient, ja que moltes vegades, o bé convertim el medi ambient en una religió, o moltes vegades, simplement no es té en compte i només es fixa en prioritats econòmiques i no en prioritats mediambientals. Per tant, des del nostre punt de vista, hem d'anar amb compte amb aquesta situació, perquè de vegades, ho torno a dir, posicions més radicals respecte a aquest tema, cosa que nosaltres no subscrivim, doncs, donen cabuda a posicionaments moltes vegades que no estan segurament en la realitat ni en la consciència social, avui dia, de la societat catalana.

Pel que fa referència a l'àmbit del cànon, a l'àmbit del finançament, nosaltres volem destacar que la creació d'aquest cànon, aquests cànons o els nous cànons sobre la incineració i residus de construcció, és cert que no arriba en el millor moment econòmic —és cert. Vull dir, jo crec que això és una realitat. Ara, també hem de dir, i explicar-ho una mica, per a què són aquests cànons; és

a dir, aquests cànons no són uns cànons per fastiguejar, per «tocar els nassos», si em permeten l'expressió, als empresaris, per «tocar els nassos» al sector. No, no..., són cànons que van en una finalitat de recaptació per a un fons. Per a un fons que el que fa, en definitiva, és, garantir les instal·lacions, les instal·lacions tant d'incineració com d'abocadors; però, sobretot, també, per garantir que aquells qui fan bé la seva feina, rebin premi, i aquells que no la compleixen, doncs, no el rebin. Parlem clarament dels municipis. Parlem del fet que tenim una situació on hi ha municipis que compleixen la recollida selectiva perfectament, i n'hi han d'altres que no ho fan. I nosaltres hem volgut deixar clar, en aquesta posició i en les nostres esmenes, que volem que en aquest camp fem un pas endavant. Creiem que és el moment que comencem a complir tots..., no només uns quants o uns quants municipis, sinó tots els municipis.

És cert que aquí hi han dificultats de finançament per als municipis, i per això és important segurament la creació d'aquests cànons, per donar finançament de forma global a tot Catalunya, perquè tots els municipis puguin fer aquesta recollida.

Des del nostre punt de vista, aquest és un camp en què hem fet les esmenes; hem mantingut dues esmenes vives, que explicarem quines són concretament. Hem recollit esmenes, també, de la federació Ecologistes de Catalunya; esmenes, també, hem de dir, algunes, i propostes, doncs, que anaven més enllà del que s'ha aprovat finalment amb aquestes lleis, però sí que crec que tenen una sensibilitat clara per al medi ambient i clarament per defensar, doncs, el que dèiem abans: que ja és hora de fer bé la feina, que ja és hora de tenir finançament per a l'àmbit del medi ambient i que no sigui una cosa secundària.

En aquest sentit, hem de dir que nosaltres, particularment, Ciutadans, tant en les seves agrupacions locals com aquí al Parlament, hem defensat una posició contrària a la incineració, en general. Creiem que s'estan donant situacions avui dia a Catalunya, doncs, d'alarma social, fins i tot, en algunes poblacions, respecte d'algunes plantes, respecte a unes instal·lacions. En podem citar algunes, que es coneixen perfectament els casos, com Sant Feliu o el cas de Sant Vicenç dels Horts, i altres casos, on realment la població, doncs, està fent..., i plataformes cíviques, plataformes socials, s'està mobilitzant perquè estan realment amb una alarma respecte a la contaminació que generen aquestes plantes.

Nosaltres donem suport, des de Ciutadans, a aquestes causes, perquè creiem que és important, doncs, que, si hem de fer, en aquest cas, la materialització, hem de fer la incineració d'aquests residus, s'ha de fer d'una forma que no generi aquesta alarma, que els ciutadans estiguin tranquils, i, per tant, doncs, que no es creïn índexs de contaminació més alts dels que avui tenim, sobretot en aquest cas que he citat, a l'àrea metropolitana. O, en altres casos, també, a la col·locació i a la ubicació d'abocadors. Abocadors, per exemple, a la província de Lleida, on, com és conegut, doncs, hi ha bona part d'aquests abocadors, on nosaltres també col·laborem amb algunes plataformes ciutadanes, perquè creiem que és molt important consensuar i fer participar la societat civil en

la destinació i en la ubicació d'aquests abocadors. I ho diem perquè, realment –i una de les nostres esmenes transaccionades ha anat en aquesta línia–, volem que es participi a l'àmbit territorial concret. És a dir, les institucions locals, la societat civil de determinades zones han de participar i han de controlar i han de tenir informació de com funcionen i de com evolucionen aquestes instal·lacions. És fonamental perquè no es creï alarma social, perquè es facin les coses ben fetes i perquè els ciutadans d'una població on tenen abocadors, on tenen incineradores, puguin conèixer de primera mà i tenir tota la informació que cal en aquest camp, doncs, que també pot ser nociu per a la salut de moltes persones.

I, en aquesta línia, per tant, nosaltres hem entès que aquesta llei que crea els cànons, més enllà de positiva o no, per impacte econòmic –lògicament, té un impacte econòmic–, però, més enllà d'això creiem que és necessària i que és necessari posar-se les piles, també en aquest camp, i exigir a les entitats locals, i ajudar a les entitats locals, també, amb aquests fons, perquè puguin dur a terme les seves tasques, que són obligades, no perquè sigui legislació catalana, sinó perquè hem marcat també per una legislació comunitària i per una legislació estatal.

Per tant, nosaltres creiem que, en aquest camp, és una passa endavant d'obligar-nos, entre tots, a complir una sèrie de criteris que no poden quedar només en paraules, sinó que s'han de concretar també amb fets.

I per altra banda, pel que fa referència als trets generals de l'altra llei, la Llei de residus, nosaltres, com deia, hem plantejat sis esmenes; tres han estat transaccionades. D'aquestes, concretament, una d'elles anava, precisament, a assegurar que a tots els municipis, a tot el municipi, és a dir, a tot el territori del municipi, a tot l'àmbit territorial, fessin la recollida selectiva. Ha estat transaccionada perquè el Govern això d'«a tot el municipi» ha entès que era una exigència massa expressa dintre de la llei mateixa, i nosaltres hem preferit, doncs, que tiri endavant l'esmena, tot i treure aquesta menció expressa que sigui arreu del municipi, no només amb una menció genèrica.

Però, en qualsevol cas, sí que podem dir que les nostres esmenes han anat clarament a garantir que si als ciutadans se'ls exigeix que compleixen amb la recollida selectiva, i, per tant, compleixen amb la selecció dels seus residus, també volem que l'Administració compleixi. És a dir, no pot ser que els ciutadans necessitin i s'obligui i hi hagin campanyes fins i tot perquè els ciutadans es consciencin de la recollida selectiva, però després els municipis no compleixin. I això ho estem veient i això ho saben molts ciutadans, que fan la feina a casa seva i després troben que els seus municipis no compleixen. Per tant, això no pot seguir succeint, des del nostre punt de vista. I si els ciutadans compleixen, l'Administració també ha de complir. I per això hem fet aquesta esmena concreta.

Una altra que hem fet, i que també celebrem que hagi estat acceptada, és l'esmena que va bàsicament a garantir també la prevenció, no només la tasca respecte de la recollida, sinó també la prevenció. És a dir, vam tenir un debat semàntic pràcticament en aquest concepte, per-

què venia d'una directiva europea també. Vam acceptar, doncs, aquesta esmena en aquest cas, i jo crec que s'ha fet de forma raonable acceptant no només la tasca, diguéssim, *a posteriori*, sinó la tasca també de prevenció, és a dir, d'intentar, doncs, conscienciar, intentar també preveure i intentar treballar per la generació... o perquè almenys la generació d'aquests residus que sigui de forma controlada i sobretot de forma preventiva.

I per altra banda, també hem de dir que ha estat acceptada una altra esmena, des del nostre punt de vista important, que anava referenciada bàsicament –com deia abans– que hi hagi informació per a aquest consell de que s'ha parlat anteriorment per part d'una altra ponència. El consell de participació en matèria de residus és un consell que ha de tenir participació bàsicament de la societat civil, i en això coincidim amb altres grups de l'oposició, que també demanem que quan es reguli la participació dins d'aquest consell, és important que sigui realment un consell de participació i assessorament per part d'entitats civils i no per part d'entitats..., o, en aquest cas, per part del mateix Govern. Creiem que és fonamental que si es crea aquest consell sigui per escoltar, per escoltar la societat civil, no perquè el Govern tingui un altre ens per col·locar més gent, sinó per escoltar la societat civil. Per tant, des d'aquest punt de vista, hem fet una esmena, transaccionada finalment amb el Govern, en què hem acordat que hi hagi el màxim d'informació per a aquest consell, és a dir, que aquest consell pugui demanar informació i pugui tenir tota la informació per treballar i per poder assessorar, per poder, en aquest cas, participar i donar consell a les decisions del mateix Govern.

Per tant, en definitiva, des del nostre punt de vista, el que s'ha fet amb aquesta llei és millorar-la amb moltes de les esmenes que hem fet grups de l'oposició, donar-li, des del nostre punt de vista..., i aquest és, diguéssim, el prisma, des de Ciutadans, que hem marcat, que és un punt de vista, doncs, de major fins i tot sensibilitat mediambiental que la que tenia la mateixa llei, d'entrada. És a dir, hem recollit bona part d'esmenes d'entitats mediambientals i han estat acceptades o transaccionades.

I després també hem de dir que creiem que la filosofia, com es deia abans, no és obrir una nova etapa, però sí que és posar-se, com deia abans, les piles –reitero la frase, ja s'ha dit anteriorment també, s'ha dit en un altre sentit–, nosaltres diem «posar-se les piles» en el sentit que ara ja no hi han excuses perquè tothom compleixi: perquè compleixin els ciutadans, perquè compleixin els municipis, perquè compleixi la Generalitat. És una modificació que ve després d'uns quants anys de gestió, que la situació també a nivell europeu i de les directives europees, doncs, evoluciona, i en aquest cas, des del nostre punt de vista, era necessari abordar aquesta modificació.

Una altra cosa sobre la qual nosaltres no ens hem pronunciat i que sí que hi ha hagut un debat important dintre de la ponència ha estat el tema de l'expropiació, com ja s'ha parlat. Nosaltres no havíem fet esment a aquest punt, no era per a nosaltres una prioritat de votar sí o no a aquesta llei, però, en qualsevol cas, si la retirada d'aquesta expropiació tal com està redactada ha generat

un consens majoritari en aquesta cambra, des del nostre punt de vista també, no hem de fer una altra cosa que celebrar-ho. És a dir, creiem que en aquest sentit a nosaltres personalment, a Ciutadans, no ens hauria importat que els sòls contaminats, pel perill que suposen i per la seguretat, doncs, haguessin pogut ser considerats, en aquest cas, d'utilitat pública, d'interès públic, però, en aquest cas, si ha estat suprimit pel Govern mateix, doncs, nosaltres ni hem fet esmena, ni hem fet tampoc oposició, ni farem ara bandera d'això, perquè creiem que la realitat és que havia de ser una llei –com s'ha dit– també amb un ampli consens. I en aquest cas, pel que he sentit fins ara, serà un consens unànim en aquest camp dels residus.

Per tant, des del nostre punt de vista, finalment hem de dir que la creació d'aquests cànons tenen una finalitat precisament per fomentar i gravar per després repercutir en infraestructures i per premiar aquells que fan bé la seva feina. I, per tant, no és un cànon gratuït en aquest cas, sinó que té un sentit, una finalitat legítima, una finalitat mediambiental. I des del nostre punt de vista no anirà més que a repercutir i a redistribuir, perquè, en definitiva, el que estem fent és gravar una activitat d'incineració, però, en definitiva, també per al mateix finançament d'aquestes infraestructures, i també –ho torno a dir– en el camp de la recollida selectiva, per exemple, doncs, ajudar i premiar aquells ajuntaments que fan bé la seva feina. Jo crec que això és legítim. I –ho torno a dir– ja és hora també d'exigir a les administracions i no només que s'exigeixi als ciutadans.

Per tant, votarem a favor de les dues lleis, mantenim vives les dues esmenes que hem citat, per coherència, perquè crec que no..., es poden mantenir vives perfectament i votar a favor d'aquesta llei, són legítimes. Però sí que creiem..., volíem deixar especial relleu en el paper participatiu dels ens locals i de la societat civil. Creiem que és fonamental que hi hagi una transparència absoluta en la gestió d'aquestes infraestructures, que no hi hagi alarma social i ni hi hagi falta d'informació de cara als ciutadans d'un territori determinat que es veuen afectats per una infraestructura. I, per altra banda, aquest consell de participació volem que sigui realment un consell de participació i no que sigui un altre ens governamental. Per això mantenim aquestes dues esmenes i hi donarem suport.

Jo també estenc, i per no estendre'm –perdonin-me la reiteració–, però per no estendre'm, doncs, agraeixo..., o repeteixo tots els agraïments que s'han fet, reconec també la tasca i el tarannà del ponent relator d'aquesta llei, el senyor Pi, i la col·laboració de tots els grups. I espero que això es pugui repetir en moltes altres lleis.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per fixar la posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té la paraula el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i en el seu nom, l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, a parer del nostre grup parlamentari la gestió dels residus s'ha convertit en un dels problemes ambientals més urgents que té el país.

El model d'anar abocar i que ens n'oblidem s'ha acabat. S'ha acabat. I, a més a més, els residus que generem, en termes generals, augmenten i és necessari que ens dotem de nous instruments normatius, com els que avui aprovarem, que ens permetin avançar en un correcta gestió.

En aquests darrers anys s'han produït canvis importants que recomanen una modificació de les lleis. La recomanen, perquè l'objectiu és optimitzar l'acció del Govern, adequar i harmonitzar al mateix temps la llei amb la normativa estatal i europea. Les dues lleis, justament les dues lleis que avui aprovarem, la de modificació de la llei reguladora de residus i la de finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànons o la disposició del rebuig, coincideixen en el temps amb la modificació a Europa de la directiva marc sobre els residus. I cal expressar avui des d'aquesta tribuna que les lleis que el Parlament aprovarà d'aquí a uns moments van en la línia de la modificació de la normativa europea.

En el tràmit de discussió en ponència –ja s'ha dit també des d'aquesta tribuna–, hem aconseguit millorar els textos. Aquest fet ens permetrà avui l'aprovació per àmplia majoria de la llei que modifica la llei reguladora de residus, que, en definitiva, és la que inspira i emmarca les polítiques que des d'ara endavant haurem de desenvolupar en el país per gestionar d'una manera més correcta i molt més eficaç la problemàtica dels residus. No serà així –també s'ha anunciat des del faristol– la llei de finançament i la dels cànons, perquè al nostre entendre tant Convergència i Unió com el Grup Parlamentari del Partit Popular ja venien predisposats des de l'inici, des del mateix moment en què es va fer la presentació de les lleis, a no donar-hi el suport i a aprofitar el fet que hi haguessin dos nous cànons que aquesta llei contemplava per fer una miqueta de soroll. Deixi'm dir-li que, en termes conceptuals, no acabem d'entendre la posició de Convergència i Unió de voler posar en qüestió un dels instruments de fiscalitat ambiental que encertadament en el seu moment van posar sobre la taula quan ells estaven en el Govern i que al llarg del temps s'ha mostrat una eina interessant de gestió. Però bé, al final del meu posicionament ja hi tornaré.

Tal com els deia i tal com afirma la directiva europea, el primer objectiu de qualsevol política en matèria de residus ha de ser reduir al mínim els efectes negatius de la generació i de la gestió dels residus per a la salut i per al medi ambient. I ha de tenir també per objecte reduir l'ús dels recursos i afavorir l'aplicació pràctica de la jerarquia de residus, com el conseller en l'explicació en la seva primera intervenció també ens recordava.

A Catalunya en els darrers anys –«en els darrers anys» em refereixo a l'època de govern de l'actual Govern, però també en el passat– hi ha hagut un treball intens per part del Govern de Catalunya i també per part dels

ajuntaments del nostre país. Tanmateix, la situació ni era ni és fàcil. Els deia a la presentació, quan vam prendre en consideració les dues lleis, que la valorització dels residus municipals l'any 2003 estava molt per sota de l'objectiu previst en el programa de residus, al voltant d'un 18 per cent, quan havia d'estar al 36. L'any passat, el 2007, tot i que jo crec que s'han d'acabar d'ajustar alguns temes, però, bé, les dades que comencen a circular ens diuen que les recollides selectives estaven al voltant del 35 per cent i la valorització material dels residus al voltant d'un 27-28 per cent, encara bastant per sota de l'objectiu previst. Els dipòsits controlats, és a dir, els abocadors de major cabuda de Catalunya esgoten les seves capacitats, sobretot els dipòsits controlats a l'entorn metropolità. Això significa i significarà la necessitat imperiosa i urgent de buscar vies per gestionar correctament més de 1.900.000 tones de residus que ara mateix van a dipòsit controlat i aproximadament 1.800.000 tones de residus industrials no perillosos que també estan entrant en els abocadors.

Tot això en un moment de generació creixent de residus urbans, que ha continuat creixent. Catalunya comparteix la tendència a l'alça de la mitjana europea. En part es deu al desenvolupament econòmic i a les noves pautes de consum que això comporta, no?, que ha fet que la generació de residus per habitant hagi augmentat exponencialment en els darrers deu, dotze anys. Les dades de 2006-2007 ens indiquen que estem a una mitjana d'1,66 quilos per habitant i per dia, que ens allunya un cop més de les previsions del programa de gestió de residus que ens havíem fixat entre l'any 2001-2006. I si a aquestes dades hi afegim el fet que malgrat l'augment considerable i molt respectable dels percentatges de les recollides selectives, molt especialment les de vidre, les de paper i cartró, les d'envasos lleugers, encara estem lluny dels objectius de valorització que ens havíem fixat. Això ens fa estar a nosaltres, al Grup Parlamentari Socialistes, descontents, no?, descontents, perquè no estem assolint o no hem acabat d'assolir, malgrat el treball intens que estem fent Govern i ajuntaments, aquests objectius que ens havíem marcat.

Per nosaltres, el primer objectiu –i aquest és un tema que queda claríssimament fixat a la llei– passa per aconseguir la reducció de la quantitat generada. Probablement hem de..., això es deu als actuals models de consum, i per tant hem de donar prioritat a les polítiques de prevenció desenvolupant actuacions en la línia de les que estan fixades en el Programa de gestió de residus municipals, desplegant mesures que modifiquin, per exemple, l'ús indiscriminat de bosses de plàstic d'un sol ús, i que necessàriament haurem d'entrar a regular qüestions d'aquestes característiques per fer polítiques de prevenció, perquè ens entrin en els circuits, després, de la gestió dels residus que produïm.

Tanmateix, i sent aquest l'objectiu essencial a assolir, és precís, necessari i inexcusable afrontar la gestió de l'actual realitat. Per això s'ha abordat la modificació d'aquestes dues lleis i, tot i sent cert que la gestió dels residus urbans ha evolucionat cap a processos cada cop més respectuosos amb el medi ambient –que estem reduint, que s'estan consolidant les recollides selectives–, i sent cert també que el pes dels abocadors s'ha reduït

—la quantitat que va anar a deposició controlada a abocadors l'any passat va ser al voltant d'un 44 per cent, una mica menys que el 2006—, encara estem tretze punts per sota del que també havíem previst. Però si aquí hi afegim aquelles quantitats que han entrat o que no entren de manera clara a la valoració material, segurament estaríem parlant de xifres que estan al voltant del 50 per cent.

Per tant, la normativa que avui modifiquem ens farà fer un salt endavant en aquestes polítiques. Donarem garanties de tractaments a la fracció que no es recull selectivament, garantirem també la implantació de la recollida selectiva en matèria orgànica a tot el país, a tots els municipis del país. I encara més important, des del nostre punt de vista: acabarem definint els models d'instal·lacions de qualsevol tipus de tractament i de gestió de residus municipals, com ara les plantes de transferència, les de triatge i, evidentment, les instal·lacions finalistes dels rebuïgs dels residus municipals que han de donar servei als diferents territoris del nostre país.

I per a aquest desplegament es necessiten recursos. Ara tenim la garantia..., ara tindrem la garantia d'inversió, que és una diferència substancial i fonamental respecte a períodes anteriors, on les inversions es finançaven amb Fons de cohesió i alguns recursos, pocs, dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Amb les lleis que avui aprovarem es fixa de forma clara..., i permeten també, des del nostre punt de vista, fixar i deixar meridianament clar que el desenvolupament del model de gestió dels residus a Catalunya serà o és un pacte, és un acord entre les dues administracions que en tenen responsabilitat, és a dir el Govern de Catalunya i l'Administració local del país. La Generalitat, per primera vegada, assumeix la totalitat del finançament de les inversions en instal·lacions, cosa que en el passat no era tan clara, i les despeses d'explotació són assumides pels ens locals. I tots plegats sabem que fer bé les coses, que fer-les correctament té un cost, no necessàriament barat en termes econòmics, dit d'una altra manera, hi haurà un major cost de les taxes, no?, però que és un cost necessari i imprescindible en termes ambientals i de solidaritat entre generacions.

L'altra llei que avui aprovarem crea dos canons nous, un sobre la incineració de residus municipals, i l'altre sobre la deposició controlada dels residus de la construcció. Jo crec que els instruments econòmics poden tenir un paper fonamental en la fita per aconseguir els objectius de gestió i prevenció dels residus. Així se segueix reconeixent la nova directiva europea, i es recomana, en aquesta directiva, que es fomenti de manera apropiada el seu ús, deixant a mans de les autoritats dels estats la decisió sobre els mateixos. Això ja ho va fer l'any 2003 el Govern de Catalunya, qui és qui té la competència en matèria de gestió de residus al nostre país. I des d'aquesta mateixa tribuna, l'aleshores conseller de Medi Ambient, senyor Espadaler, que avui ha criticat —ha criticat, no li posaré cap més adjectiu—, doncs, el fet que hi hagin dos nous canons sobre la taula, defensava i justificava el canon de deu euros per tona sobre la deposició de residus destinats a dipòsits controlats, tot argumentant que en si mateix el canon

no tenia una transcendència significativa en el rebut de les escombraries i que ens permetria avançar en el model de les recollides selectives. I el que ens preguntem nosaltres és: «Què és el que ha canviat en cinc anys? Que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió està a l'oposició?» Home, ja em perdonaran, per vostès deu ser una diferència fonamental, no substancial, però no és un argument per marcar diferències.

El principi de les polítiques europees i catalanes en matèria de gestió de residus segueix sent el mateix, avui i cinc anys enrere, és a dir, el principi de qui contamina paga, i que és un principi rector a escala europea internacional. El productor dels residus i el posseïdor d'aquests els ha de gestionar de forma que se'n pugui garantir un alt nivell de protecció del medi ambient i de la salut, com els deia abans.

En qualsevol cas, la distribució dels fons procedents dels canons sobre la deposició dels residus municipals en dipòsits controlats o que van a incineració, o els dels canons dels residus de construcció, s'ajusta a uns criteris de retorn molt clars; és a dir, no és un impost que serveixi per finançar altres polítiques, serveix precisament i justament..., i parlant del canon de residus de construcció, que alguns ja han fet molt d'èmfasi en una situació o en un moment en què el sector de la construcció està passant per dificultats evidents, vostès també saben que la normativa que aprovarem avui fixa uns nivells d'excepció molt amplis respecte a l'aplicació d'aquest canon. Els criteris, a més a més, de retorn són molt clars: un 50 per cent com a mínim s'ha de destinar al tractament de la fracció orgànica, i els altres recursos, doncs, a fomentar la recollida selectiva o bé la valorització material. Dit d'una altra manera, aquests canons retornen a aquells que han de gestionar el model que avui aquí aprovarem, que no són altres que el món local del nostre país, els ajuntaments o altres ens locals consorciats.

Avui aprovarem aquesta modificació de la llei reguladora, la Llei de finançament de les infraestructures. El nostre compromís és treballar per assolir els objectius prioritaris de reducció de la producció dels residus, la seva reutilització i el seu reciclatge per aconseguir un conjunt de mesures que donin estabilitat i solidesa al sistema de gestió integral dels residus. Els residus s'hauran de seleccionar en el lloc de la seva generació, les plantes de tractament han d'estar tan a prop com es pugui d'aquest punt, sempre amb l'objectiu de ser més eficients en la valorització de les fraccions valoritzables.

Estarem atents al desenvolupament i a la implementació del Pla sectorial d'infraestructures. I deixin-me dir que en la ubicació de les instal·lacions necessàries caldria treballar-hi tots plegats. Tots hem fet manifestació que estem en una situació certament complicada i, per tant, tots plegats hauríem de ser conscients de la necessitat d'aquest tipus d'infraestructures. Hem de completar les instal·lacions de tractament que el país necessita sense dilacions, des del nostre punt de vista, i assolir també les capacitats de tractament previstes i ampliar-les quan calgui.

Voldria acabar com he començat: afirmant que els residus s'han convertit en un dels problemes ambientals més urgents, que cal avançar de manera ferma, decidida, sense reserves conceptuals, ja superades per la realitat, en la seva gestió; continuar insistint de manera molt decidida en les polítiques de prevenció, de reutilització i de reciclatge, però també tenint molt en compte el que en altres països del nostre entorn estan fent, acceptant d'altres formes de valorització, com ara la valorització energètica. És precís, des de la nostra perspectiva, aprofundir en l'ús de les opcions que els residus ens donen per a la seva utilització com a energia, i, alhora, podem contribuir a disminuir els efectes... o els gasos d'efecte hivernacle. No oblidem que el gas metà que generen alguns abocadors, doncs, és vint-i-un cops..., o al voltant de vint, vint-i-un cops més potents que el CO₂, que és un dels gasos que origina l'efecte hivernacle. Haurem de treballar, per tant, també, que aquells residus que en aquests moments van a abocador hi entren bioestabilitzats, i per això també necessitem plantes de tractament previ, bé per entrar a abocadors, bé per valoritzar-los energèticament.

Senyores diputades, senyors diputats, el nostre grup parlamentari està convençut que amb aquestes dues lleis es donen o ens donem els instruments, i donem al Govern i al món local els instruments per fer una millor política de gestió de residus al nostre país, i ens permetrà, al mateix temps, oferir una visió clara i transparent de les mesures previstes en el planejament i en els programes de gestió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, illustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya per fixar posició té la paraula la illustre diputada senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Gràcies president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, aquestes són les dues primeres lleis on participo en ponència, com a diputada integrada a la Comissió de Medi Ambient, i he de dir que ha estat un plaer, doncs, poder-hi participar, d'una banda, perquè són dues lleis molt importants per al país, dues lleis, doncs, que ens posen uns deures, però també han de solucionar el problema de la gestió de residus a Catalunya. Però també ha estat un plaer, perquè ha planat la cordialitat en totes les diferents sessions, reunions que hem fet la ponència i, per tant, doncs, realment ha estat molt profitós.

Especialment destacat ha estat el paper del diputat relator, en Daniel Pi, perquè malgrat que era la primera vegada que també feia aquesta feina, doncs, ha sigut un alumne avantatjat i ha fet la seva feina de manera impecable. Això ha propiciat, doncs, que arribem a un encaix, a un consens en una de les lleis amb tots els grups parlamentaris i, per tant, que la Llei de residus, la modificació de la Llei de residus finalment s'aprovarà per unanimitat.

També els grups parlamentaris de l'oposició, doncs, han fet el seu paper, perquè s'han esforçat a llimar articles on hi podia haver-hi discrepàncies i, per altra banda, sí que és veritat que tenim plantejaments diferents en una de les qüestions cabdals com és els cànons de deposició de residus, però, en qualsevol cas, Déu n'hi do l'esforç que hem fet tots plegats! Per descomptat, doncs, ha estat molt important el suport i la col·laboració del lletrat, en Francesc Pau i el seu equip, com també el gestor parlamentari l'Àngel Zardoya.

En qualsevol cas, sí que he de dir que com a primera llei o primeres lleis que em toca intervenir-hi m'ha semblat encara massa llarg aquest procés, malgrat que els diputats experimentats diuen que ha sigut més curt del compte, però en qualsevol cas, a mi, des que va entrar fins que hem acabat aquest dia, presumptament, amb l'aprovació, final d'aquestes lleis, doncs..., ha sigut un període bastant llarg.

Però, en qualsevol cas, el cert és que aquestes són dues lleis consensuades, d'una banda amb el món municipal, ja que fins a darrera hora s'han pactat molts aspectes, en aquest cas, doncs, qui posa més deures és els ajuntaments, per tant, era important que el món municipal hi tingués un paper destacat en la redacció d'aquestes lleis, però també amb els afectats per aquests nous cànons.

En qualsevol cas, durant el tràmit d'audiència, també s'ha de dir que el món ambientalista considerava que encara no arribàvem prou lluny en la penalització als municipis o actors que no treuen bona nota en la gestió de residus, i, per tant, també cal explicitar aquesta..., vaja, aquesta voluntat per part de les associacions i ambientalistes.

En qualsevol cas, podria semblar que aquestes són unes lleis eminentment tècniques, i és veritat, doncs, que tenen un component tècnic important, però no és menys cert que també tenen una clara intencionalitat política per tal de millorar la gestió de residus a Catalunya. En qualsevol cas és cert, és sabut per tothom que encara hi ha molta feina a fer en aquest àmbit, que encara no assolim els objectius europeus que ens havíem plantejat, però en tot cas, també és veritat que hi ha una clara millora: en aquests moments estem reciclant un terç dels residus que generem, que sí que és veritat que han anat augmentant al llarg dels anys, però també és cert que hi ha hagut una certa estabilització en aquest quilo coma sis grams, diguem-ne, de residus per habitant i dia. En qualsevol cas, el cert és que justament el que es recicla més, doncs, són paper i cartró, que potser és més fàcil, diguem-ne, no genera tanta dificultat per part dels ciutadans, i encara la major part dels residus es porten als abocadors de forma barrejada o a les plantes de triatge.

En qualsevol cas, el cert és que han anat millorat, aquestes xifres, probablement perquè cada cop hi ha més consciència; campanyes com la que ara s'està fent, «Aquí reciclem», o moltes altres que s'han anat fent al llarg de la història, doncs, hi han ajudat. Però també és cert que la darrera Llei de residus, l'esforç dels ajuntaments, han fet que s'avancés molt en aquest camp.

En qualsevol cas, a mi m'agradaria dir que a vegades tenim un enfocament equivocat, i a vegades diem que els municipis petits tenen més dificultats per reciclar, però el cert és que les dades ens diuen que els municipis petits o comarques amb poblacions petites moltes vegades tenen uns resultats quant a reciclatge molt millors, segurament perquè hi ha més controls socials, perquè hi ha més consciència de ciutadania compartida, i a vegades l'anonimat de les ciutats fa que no s'afavoreixi precisament la separació de residus.

A nosaltres, des d'Esquerra, ens sembla important la incorporació dels municipis de menys de cinc mil habitants a l'obligatorietat de reciclar la matèria orgànica, també perquè molts que ara no n'estan obligats, doncs, ja ho estan fent. I m'agradaria, doncs, aquí destacar, per exemple, la comarca del Bages –que és la meua, curiosament– i, diguem-ne, la bona feina que està fent el consorci de residus, i en aquest cas està allargant la recollida de fracció orgànica de municipis que no en tenen l'obligatorietat i amb molts bons resultats. Per tant, és possible fer-ho, i no es poden justificar, en tot cas, aquests mals resultats pel fet que hi ha moltes poblacions petites.

Per tant, ens sembla que és un objectiu ambiciós, un objectiu important, fer que la gestió de residus selectiva de totes les fraccions arribi a tots els municipis de Catalunya en el termini d'un any, encara que evidentment sempre hi poden haver, doncs, algunes excepcions.

L'objectiu de fons de la Llei de finançament d'infraestructures de gestió de residus i del cànon sobre la disposició de rebuig de residus, dita col·loquialment «Llei del cànon», entenem que és una llei que afavoreix els municipis i, per extensió, aquests ciutadans i ciutadanes que realitzin una bona gestió, per tant, invertint la tendència de portar cada cop, diguem-ne, menys residus a l'abocador i portar-los separatament.

En qualsevol cas, en aquests moments la matèria orgànica, sobre el total de la resta de residus, és un 40 per cent del pes; per tant, estem parlant d'una quantitat molt important, que si aconseguim, doncs, que hi hagi aquest, diguem-ne, canvi en els posicionaments individuals dels ciutadans i els municipis farem un gran favor a Catalunya en general, a la ciutadania de Catalunya en general.

En tot cas, també una de les prioritats de la llei és la disminució de l'ús d'envasos i embalatges d'un sol ús o de productes de difícil reutilització. I en aquest cas sí que el Partit Popular, doncs, hi va tenir molt interès, que aquest tema sortís. També crec que van presentar una proposició no de llei en aquest sentit, i val la pena, doncs, que també ens en fem ressò.

I, en qualsevol cas, també un altre element important és que en la qüestió d'infraestructures de residus la llei preveu elaborar un mapa equitatiu, una planificació de totes aquetes plantes de tractament, de triatge, etcètera, d'una forma al màxim de planificada possible, amb la mínima afectació al medi i a la salut dels ciutadans i, sobretot, evitant les deposicions incontrolades, que tradicionalment, doncs, tots en coneixem al llarg de la geografia catalana, encara que per sort cada cop són menys.

També un altre element important de la llei i que des d'Esquerra, doncs, voldríem destacar és que planteja que en els instruments d'ordenació territorial, és a dir, plans territorials –per exemple, en aquest cas hi ha el de l'àrea metropolitana sobre la taula, o altres– o planejament urbanístic, la llei contempla que s'ha de preveure que es facin les respectives reserves de sòl per a l'execució de les instal·lacions de gestió de residus que corresponguin al territori. És a dir, entenem que els residus s'han de tractar al màxim de prop d'on es generen, no? Per tant, en aquest sentit, entenem que aquest és un element important.

També s'amplia la col·laboració amb els ens locals en la regulació dels fons econòmics, d'aquest fons que ja n'hem anat parlant al llarg de tot avui. I en aquest sentit es modifica també el Consell de Direcció de l'Agència de Residus per fomentar la participació social de tots els agents i dels diferents departaments de la Generalitat.

També, pel que fa a la llei del cànon, entenem que el que fa és, clarament, penalitzar aquells municipis que no hagin començat ja l'orgànica, perquè fa una diferenciació entre els deu euros per tona dels municipis que ja fan la fracció orgànica dels vint que són per als municipis que no la fan, o bé en el cas de la incineració, doncs, planteja un cànon de cinc per als que fan l'orgànica i de quinze per als que no la fan. Entenem que aquest és un..., vaja, element ben enfocat per part de la llei, ja que a més a la curta o a la llarga significarà que per als municipis que no facin bé la seva recollida selectiva, d'alguna manera, es veurà incrementada la seva taxa d'escombraries, o bé l'ajuntament haurà de treure els diners d'algun altre servei, però això són faves comptades i, si no, els números no sortirien. Per tant, entenem que si es fan bé les coses, doncs, no han de fer por els cànon que apliquem.

En tot cas, aquest és un gravamen que es configura com un impost ecològic, que segueix les tendències europees en fiscalitat ambiental i que ha donat molts bons resultats quant a la minimització de residus en altres països, i per tant entenem que aquí, doncs, també ha de ser aplicat amb la mateixa exactitud. En qualsevol cas, entenem que no és una taxa arbitrària, que no és una taxa amb ànim recaptatori i que respon al que a Catalunya li convé, que és que es facin bé els deures en aquest aspecte.

També valorem positivament aquests tres euros per tona de residus de la construcció, que s'ha plantejat per primera vegada, doncs, amb aquesta llei. Entenem que és un element pactat amb el sector i que de fet en molts aspectes també s'ha de fer una gran feina pel que fa referència al reciclatge de material de residus de la construcció. Ja hi ha en aquests moments una indústria incipient, doncs, que s'hi dedica, però, en tot cas, segurament li faria falta més múscul.

En qualsevol cas, hi haurà aquest Fons de gestió de residus, que de fet estarà molt clarament marcat per una junta de govern pel que fa als residus municipals, on hi haurà tot el món municipal, evidentment, doncs, representat, degudament representat, i, pel que fa als residus de la construcció, una junta de govern també amb el sector de la construcció. I aquestes juntes deci-

diran molt clarament sobre la planificació, la gestió i la destinació d'aquests recursos.

També un altre element important de la llei és que potencia la valorització d'aquests residus, especialment aquells que no tenen mercat, perquè els que ja tenen mercat, doncs, ja tenen via lliure perquè l'iniciativa privada hi doni una solució. El cert és que aquesta valorització de residus..., el fet de transformar un residu en recurs no ens ha de fer, diguem-ne, perdre de vista que això no vol dir que estiguem enfrontats amb la separació de residus o amb la reducció d'aquests. És a dir, el valor econòmic d'aquests residus no justifica el residu en si; per tant, una cosa no està lligada amb l'altra, perquè de fet aquesta experiència de valorització en altres països com Dinamarca o Alemanya, doncs, ja fa anys que funciona i a més també, per altra banda, amb resultats de separació de residus molt importants, i aquesta indústria ha aconseguit eliminar bona part dels residus i generar una energia neta, una energia renovable i que és distribuïda i desenvolupada amb una tecnologia punta. Per tant, tant de bo, diguem-ne, puguem seguir el camí d'aquests països. En qualsevol cas, està calculat que l'Estat espanyol podria obtenir un 8 per cent de l'energia primària provinent d'aquesta valorització ambiental.

Per altra banda, també dir que en cap cas el Parlament de Catalunya perd, diguem-ne, el control sobre els graus de compliment d'aquest Programa de gestió de residus municipals, perquè l'Agència de Residus es compromet cada dos anys a venir aquí al Parlament, en comissió, a donar-ne compte. El cert és, per això, que l'Agència de Residus cada, com a màxim, sis anys ha de revisar aquests objectius del programa marc.

Des d'Esquerra entenem que és evident que tots els actors hem d'agafar el toro per les banyes en la millora del tractament que es fa de la gestió dels residus municipals, perquè els darrers anys, malauradament, per desgràcia, hi ha hagut un escurçament de la vida útil dels abocadors catalans; per tant, s'ha d'assolir la fita de reduir l'entrada de residus municipals, sobretot els biodegradables, per tant, la matèria orgànica als abocadors, perquè a més a més generen tot un seguit de problemes; problemes per la gestió, perquè hi ha un problema després quant als llixiviats, quant a la proliferació de fauna..., tot això complica molt la gestió del dia a dia dels abocadors catalans.

Per tot l'exposat anteriorment, evidentment, el Grup d'Esquerra Republicana i els grups que donem suport al Govern, doncs, donem suport a aquestes dues lleis. I m'agradaria acabar la meua intervenció saludant els diferents representants de l'Agència de Residus: la gerent –Genoveva Català–, el secretari general del departament, també a la resta del seu equip, així com totes aquestes persones que gestioneu, doncs, diferents consorcis de residus arreu del territori, i sembla que ha vingut algú del Bages, algú del Vallès, i segurament em deixo algú més... En tot cas, gràcies a vosaltres s'han pogut tirar endavant, doncs, aquestes dues lleis, al marge de, evidentment, la feina parlamentària que hem fet amb la màxima diligència els diputats, i en tot cas sou

vosaltres els protagonistes que després haureu de tirar endavant el desenvolupament d'aquestes dues lleis.

Per tant, res més. Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats, honorable conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo penso que pertoca fer una intervenció en grau de veure quin compliment dels objectius que ens havíem marcat amb aquestes lleis s'ha obtingut. I, començant per l'adaptació de la Llei 6/93 i començant felicitant-nos, doncs, tant pel contingut amb el qual finalment surt la llei com pel consens aconseguit, assenyalar alguns dels continguts que em semblen absolutament significatius.

Per exemple, la creació de la figura del Pla territorial d'infraestructures; i això significa que podrem racionalitzar la planificació territorial i anar fent que cada territori disposi d'aquelles infraestructures que necessita per tal de gestionar els residus que genera.

L'arquitectura institucional que hi ha en aquesta llei..., i si volen els ho dic d'una manera molta clara: qui fa què i qui paga què? I, en un món com és el món dels residus, en el qual hi han unes competències locals claríssimes, però en el qual la intervenció d'ordenació de la Generalitat és absolutament fonamental, determinar d'una manera clara quins són els mecanismes pels quals es financen, deixar clar que serà la Generalitat qui pagarà les instal·lacions, que seran els ens locals els qui pagaran les despeses de funcionament, i deixar clar qui impulsa i com s'autoritza, pensem que és una d'aquelles qüestions que volíem veure reflectides en la llei i que ho estem veient.

Això ens permetrà també tirar endavant el Pla territorial d'infraestructures, una eina ja no a decidir en aquest Parlament, tot i que se n'hi donarà compte, però imprescindible per tal de poder fer els propers anys el procés –i aquí coincideixo amb els altres ponents que m'han precedit en l'ús de la paraula– per dotar-nos de les infraestructures que necessitem.

Es garanteix la participació social; es garanteix i, de fet, s'està exercint fins ara. I n'hi ha prou amb la lectura d'alguna de les actes del consell de participació per poder veure que la participació no només es fa i no només no és governamental, sinó que és extraordinàriament viva –extraordinàriament viva–, no m'atreviré a dir «massa viva» en algun cas, però alguna vegada gairebé hi freguem. Per tant, que ningú no tingui por: no estem muntant uns instruments de participació domesticats; tot el contrari. Una variable essencial per poder tirar endavant una política de residus és que aquesta participació sigui efectiva, i la llei també així ho contempla.

Un element que nosaltres també ens havíem marcat com a objectiu: garantir la implantació de la recollida selectiva a tots els municipis de Catalunya. No tenia sentit ja una situació en la qual determinats municipis que, com s'ha vist reiteradament en moltes comarques, en moltes poblacions, tenen sempre la possibilitat de prestar el servei de recollida selectiva de manera coordinada, de manera consorciada amb els consells comarcals o amb altres ens supralocals, quedessin exempts d'una exigència que està a la base del que ha de ser una política de gestió dels residus raonable. Per tant, amb mecanismes de prestació supralocal, però també amb l'exigència que els pressupostos municipals consignin les partides que es necessiten.

Dues obvietats i una conseqüència. Vull dir, sense element econòmic no hi ha política, i les coses, com més clares, millor. D'aquestes dues obvietats, assenyalar que el fet que el Fons econòmic ampliï el seu àmbit i reguli l'assignació econòmica dels ens locals que disposen d'instal·lacions de gestió de residus és un pas endavant important per poder tirar endavant infraestructures i per poder fer els acords que convé fer de manera clara i transparent.

I anem a l'apartat dels sòls contaminats, que tant ens ha fet parlar al llarg de les darreres setmanes. En l'apartat de sòls contaminats, a més d'adaptar-nos a la legislació bàsica i a les directives europees, s'han definit els diferents supòsits, les responsabilitats, s'ha regulat la via convencional –i això penso que ha sigut una aportació positiva–, i la proposta inicial que hi havia a la Llei era de preveure en els casos en què hi hagués un sòl contaminat i això s'hagués de resoldre mitjançant la figura de l'execució subsidiària, o sigui –els ho tradueixo–, posant diner públic per resoldre un problema creat per una activitat privada –quedi clar que parlàvem d'això–, que per evitar la possibilitat que algú malintencionadament fes repercutir sobre l'erari públic els costos d'una contaminació causada, doncs, que tingués l'Administració la possibilitat de dir: «En els casos que em toqui a mi –perquè qui ho ha de fer, qui té l'obligació legal no ho fa– fer la descontaminació del sòl amb diner públic, això serà considerat..., obrirà la via de la possibilitat de l'expropiació d'aquest terreny.»

El que els parla està convençut que és una mesura proporcionada, raonable, encertada i convenient. I, quan la vam plantejar, la vam plantejar molt conscients que estàvem..., que era una qüestió de caràcter, d'aplicació estrictament puntual, que se'n farien molt poques, que era una eina per tenir més força. Per tant, no pintin això, això està a les antípodes de la visió espoliadora roja que, a vegades, sembla que algú vol atribuir quan es fan propostes d'aquest tipus.

Ara, entre..., posant a la balança si hem de triar entre la possibilitat que la Llei autoritzi fer un número molt escàs d'expropiacions en aquests casos a una banda de la balança i posem a l'altra banda de la balança la possibilitat de tirar endavant una llei cabdal per consens, escolti, les dues balances van pesar immediatament i vostès saben perfectament que els termes en els quals es va plantejar aquesta transacció van ser: «Escolteu, si això ha de ser el determinant per al sí o el no, retirarem aquesta qües-

tió.» És molt més important que aquesta llei que marca el que serà el sistema jurídic que determinarà la nostra gestió dels residus en els propers anys sigui adoptada per una majoria o una unanimitat d'aquesta sala, això passa per davant de la possibilitat que aquest article hi sigui i no hi sigui. Això és el que ens ha determinat.

Jo el que no consideraré mai, sobretot, és que el fet d'acceptar determinades esmenes pugui ser un símbol de debilitat; tot el contrari. Quan un està convençut de les polítiques que s'estan fent i de les propostes que s'estan fent, és quan sap trobar els camins per arribar als acords i crec que això és el que hem fet amb aquest tema, no pas alguna interpretació malèvola que algun portaveu ha fet prèviament.

Un tema no menor, perquè a l'Administració en parlem poc però pinta molt: la reorganització dels ens administratius i, per tant, dotar l'Agència de Residus de Catalunya d'un seguit de qüestions que feien falta per tal que pogués fer la seva feina.

La formulació –que n'hem parlat poc, però jo penso que és important– d'un mecanisme més flexible de declaració del servei públic de tractament de residus, per entrar-ne i per sortir-ne, per quan s'ha de posar, perquè s'ha de suplir una necessitat que el món privat no supleix, i a la inversa, quan això ja no és necessari.

Per tant, amb referència a la Llei que modifica la Llei 6/93, satisfacció pel compliment de tots aquests objectius i satisfacció pel consens amb el qual s'han obtingut.

Pel que fa a l'altra llei, la Llei de finançament, també estem satisfets dels resultats obtinguts. Aquí, però, no podem parlar de consens.

Un consens que pintava molt difícil. Recordaran els membres de la ponència que, si aplicàvem directament la totalitat de les esmenes presentades, senzillament, és que ens quedàvem sense llei: no quedava llei, perquè una part de les esmenes deixava sense efecte el cànon a la incineració i l'altra part de les esmenes deixava sense efecte el cànon a la deposició de residus de la construcció.

La nostra voluntat de consens és forta, però tant com per quedar-nos sense llei..., la veritat és que això era l'equivalent a una esmena a la totalitat que, en cap cas, havia sigut acceptada per aquest... Per tant, nosaltres hem tirat endavant una proposta que considerem positiva i raonable.

I ara ve el que si jo hagués de marcar, allò, amb retolador groc la meua intervenció, aquella part que tinc més interès a fer ressaltar... No es pot parlar dels cànons únicament i exclusivament com unes figures fiscals, com un altre impost o una altra taxa, perquè hi ha una diferència absolutament important i que tots hem de tenir molt clara: els diners que es recapten amb els cànons van, en la seva immensa majoria..., en la pràctica totalitat, a afavorir determinades actituds de la gent que paga precisament aquell cànon.

I els posaré un exemple ben clar. El que els parla ha sigut responsable de la gestió dels residus en una població mitjana des de l'any 2000 fins a l'any 2007, em sembla, i vaig viure abans del cànon i després del cànon. I era

una ciutat que ho feia raonablement bé, molt millor que algunes altres que fèiem servir sovint de comparació.

I el que passava és que, com que fer la recollida selectiva ens costava diners, algun alcalde de població propera es reia de nosaltres, i ens deia: «Home, però, per què feu la selectiva, si amb això perdeu calers?» El cànon del 2003 –que nosaltres hi vam votar a favor, però que, en tot cas, va ser una responsabilitat no nostra– va permetre capgirar això, i aquell ajuntament que feia bé les coses va passar a rebre una quantitat econòmica important, de l'ordre del mig milió d'euros anual –recordo–, la qual cosa en aquell moment fer la recollida selectiva ja no era una cosa «d'aquests verds utòpics», sinó que era un negoci clar per a la ciutat.

Bé, doncs, aquests cànons són els cànons que estem instantant; aquells cànons que serviran perquè amb els diners que es recaptin, penalitzant aquells que ho fan malament, qui ho fa bé tingui un estímul econòmic. I això, per tant, està a les antípodes d'una figura impositiva *as usual*.

I si això ha estat funcionant en els últims anys, quin motiu hi ha per no posar-ho també en determinades funcions que, en aquest moment, no hi són. Per exemple, sobre la incineració; d'una manera matisada, d'una manera menor, no és el mateix –i nosaltres no ho considerem– dipositar en un abocador que la incineració.

Però, fixi's quina curiositat. De la mateixa manera que algú avui aquí ha dit poc menys que «el cànon damunt de la incineració fa inviable la incineració». S'ha utilitzat la paraula «inviabilitat». Jo recordo que, a les compareixences, va haver-hi qui deia que «el cànon era tan petit que era invisible». Aquest cànon té a la vegada la virtut de fer inviable una cosa... –tan gran que és i tan petit que és invisible! Home, em trobo còmode en aquest punt mitjà. Vol dir que hem sigut capaços de posar una figura econòmica que evidentment tindrà l'efecte que busquem, que quan el compares amb el que hi ha en situacions similars a dins del nostre marc natural, que és Europa, no és agosarat però sí que és avançat, que creiem que és el que ens pertoca a la política que volem fer.

També és absolutament raonable que aquelles poblacions que, a aquestes alçades de la pel·lícula –que es diu col·loquialment–, encara no han desplegat determinats sistemes de recollida selectiva, paguin més; perquè, en aquest moment, qui no ho ha fet –excepte aquells que no tenen instal·lacions i aquests ja estan exceptuats de la llei– és perquè no ha volgut. Per tant, qui no ha volgut fer-ho, que pagui les conseqüències de no haver-ho volgut fer. Per tant, aquells ajuntaments que, després del temps que ha passat, encara no han fet els deures que la llei els imposa –la llei de l'any 93–, senzillament, en comptes de pagar cinc, que paguin quinze; en comptes de pagar deu, que paguin vint. Em sembla una mesura absolutament racional.

I als residus de la construcció, és el que pertoca, en aquests moments, d'introduir també d'una manera ponderada un cànon que també estarà dedicat a aquelles coses que han de permetre l'increment de la reutilització i les bones pràctiques en matèria de recuperació d'aquests residus, que estarà controlat pels mateixos afectats –i

això és molt important, això no és una qüestió administrativa, no demanem aquí a ningú un acte de fe, sinó que els ens que governen aquests fons són ens amb una participació importantíssima dels sectors empresarials i que, d'alguna forma, ens treuen de l'anomalia que els residus municipals tinguessin cànon i els residus de la construcció, que també ens omplen –i a quina velocitat!– abocadors, no en tinguin.

I tot això en la línia de la fiscalitat ecològica o verda, si ho prefereixen. Aquella fiscalitat en què el que es busca, el que es grava, és l'impacte damunt del medi ambient i el que es busca afavorir és la gent que fa ben fetes les qüestions des del punt de vista ambiental.

Per tant, d'aquestes dues lleis, en surt un repte de gestió, en surt... Hem aconseguit complir el repte, des del punt de vista, des de la vessant legislativa, de tenir aquelles eines que han de permetre tirar endavant la correcta gestió dels residus a Catalunya.

Com diuen els matemàtics, «condició suficient, però no..., condició necessària, però no suficient». Això ha d'anar acompanyat de la planificació d'infraestructures, per tant, ara toca que qui l'hagi de fer presenti al més aviat possible el Pla territorial sectorial. Això ha d'anar acompanyat –va acompanyat, va acompanyat; no s'hi val dir «fa cinc anys que vostès no fan re»–, va acompanyat d'uns acords amb els ens locals per l'Ecoparc 4, per Granollers, per Mataró, s'ha fet a Botarell, s'ha fet a Vacarisses, s'està fent a Tarragona, a Lloret, a l'Alt Empordà, al Segrià, s'estan fent, el que passa és que es fan d'acord amb els ens locals i són els ens locals o els ens supralocals els que tiren endavant les infraestructures, tal com volem que així sigui. Per tant, s'està fent, eh?, amb els mecanismes de finançament –que hi són, perquè ara tenim un contracte programa 2006-2010 que implica 1.100 milions d'euros entre ajudes directes i inversions– i tot això, configurant un model que fa el que pot en minimització –i utilitzo el «fa el que pot» perquè aquí les nostres possibilitat d'incidir en el que és l'element més important, que és envasos i embalatges, tenim el problema competencial; o sigui, fins que no tindrem una LERE com cal ens costarà molt avançar decididament, es fan aquells esforços que estan al nostre abast–, que impulsa decididament la recollida selectiva, que preveu el tractament de totes les fraccions perquè, potser, aquesta és la diferència. A nosaltres no és que hi hagin paraules que ens facin por, sobretot després dels darrers debats que hem tingut en clau filològica, no és aquest el problema; en canvi, on no ens trobaran mai és quan posem directament a final de canonada, abocador o a valorització energètica material que no s'ha triat; aquesta és la diferència. Nosaltres estem bastint un sistema de gestió de residus que contempla en tots els casos, previ a qualsevol tractament finalista, la separació de tots aquells elements o el tractament que permeti aprofitar tots aquells elements que siguin dignes d'aprofitament.

Per tant, un conjunt de lleis –que és la nostra feina–, un conjunt de mesures –que són les feines de qui li pertoca fer-les– que mostra una acció de govern que vol ser, que és moderna administrativament, responsable competencialment, rigorosa econòmicament i ambiciosa ambientalment.

Sobre les esmenes. No li faré la facècia de dir que les rebutgem per no donar imatge de debilitat. No faré això. Senzillament, és que, a aquestes alçades, molt difícilment podem acceptar cap més esmena, eh? Hem avançat prou perquè les lleis tinguin una empremta de tots i cadascun dels grups que hi han participat.

I suposo que si per acabar els dic que donarem suport en aquestes dues lleis, ningú –ningú– se'n podrà sorprendre, venint del grup polític del qual ve.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé.

Cridem a votació. (*El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*) Senyor Espadaler? Sí, sí. Senyor Espadaler... No se sent?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Potser?

El president

Ara, ara.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí. Gràcies, senyor president. Per dues qüestions: una per una al·lusió directíssima que hi ha hagut per part del ponent del grup socialista i l'altra perquè en el torn d'intervenció, malgrat tenir vint minuts, encara no he dit quines esmenes retiràvem. Per tant, per les dues coses.

El president

Comenci per l'al·lusió i acabi per les esmenes.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

No. Senzillament, per l'al·lusió, el ponent del grup socialista diu: «Escolta, quan es va fer la llei l'any 93, la 16/2003, dels cànons, vostè va pujar aquí en condició, aleshores, de conseller i va defensar el cànon.» I tant, i tant que el vaig defensar. I explícitament vam defensar que no el volíem posar en la incineració. La mateixa raó per la qual Iniciativa per Catalunya –i matiso una cosa que ha dit el senyor Daniel Pi– no va donar suport a aquesta llei, perquè no tenia aquest cànon. Per tant, reclamo, senzillament, la mateixa coherència que atribueixo a Iniciativa per Catalunya; ara té opció de Govern, posa el cànon allà on nosaltres, quan governàvem, no el vàrem voler posar. Per tant, per aclarir aquest aspecte.

I dit això, respecte a la llei del cànon, en el Projecte de llei de finançament de les infraestructures i de gestió del cànon, mantenim vives totes les esmenes; per tant, les sotmetrem a votació. I respecte a la modificació de la 6/93, retirariem l'esmena –i em refereixo a la darrera numeració– 2, la 6, la 12, la 20, la 21 i la 25, aquestes les retirariem; per tant, entenc que només quedarien vives la 10, la 13 i la 14.

Gràcies, senyor president.

(*Pausa.*)

El president

Senyor Rodríguez, a les esmenes... Senyor Rodríguez, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular també feien referència a la segona llei, eh? (*Veus de fons.*) Les esmenes que m'ha passat, que retiraven, feien referència també a la segona llei...

(*Pausa llarga.*)

Procedirem a les votacions...

Salutació

al relator de l'Organització de les Nacions Unides contra el racisme

Però abans de fer-ho voldríem comunicar a aquesta cambra que ens acompanya a la llotja de convidats el senyor Doudou Diène, relator especial de l'Organització de les Nacions Unides sobre les formes contemporànies de racisme, a qui saludem afectuosament.

(*Aplaudiments.*)

Projectes de llei

acumulats relatius als residus (tram. 200-00024/08 i 200-00025/08) (continuació)

Votarem les esmenes reservades, en primer lloc, al Projecte de Llei de finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànons sobre la disposició del rebuig dels residus.

I començarem per les del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; les podem votar totes conjuntament.

Doncs, comença la votació... (*Pausa.*) No; s'atura la votació.

El Sr. Rodríguez i Serra

Quines esmenes concretament, senyor president?

El president

L'1, la 2, la 5, la 8..., de la 8 a la 18, la 20, la 22, la 24, la 26, la...

El Sr. Rodríguez i Serra

És la de finançament, per tant, nosaltres...

El president

La primera...

El Sr. Rodríguez i Serra

...en aquest sentit, demanariem votació separada de les esmenes números 1, 20, 24 i 28.

El president

Doncs, comencem per aquestes: 1, 20, 24 i 28.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 48 vots a favor, 69 vots en contra i 13 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, totes alhora.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 58 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

I passem seguidament a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

El Projecte de llei de finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànons sobre la disposició del rebuig dels residus ha estat aprovat per 72 vots a favor i 58 vots en contra.

Votem ara les esmenes reservades del Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus.

Les esmenes vives del Grup Parlamentari de Convergència i Unió són la 10, la 13 i la 14.

Cal alguna votació separada d'aquestes? *(Pausa.)*

Doncs, votem aquestes tres esmenes.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 58 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara seguidament les esmenes vives del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són la 9, la 15, la 16 i la 22.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 10 vots a favor, 69 vots en contra i 51 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt, les números 7 i 19.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 12 vots a favor, 69 vots en contra i 48 abstencions.

Votem finalment una esmena tècnica que ha estat signada per tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquesta esmena tècnica ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Finalment, passem a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

El Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus, ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Projecte de llei

pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència (debat de totalitat) (tram. 200-00038/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

(Pausa llarga.)

El vicepresident primer

Si us plau, prego que es prengui lloc en els seients i que se surti per poder substantiar la presentació d'aquest projecte de llei.

Té la paraula, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, tinc l'honor de d'adreçar-me a aquesta cambra per presentar el Projecte de llei pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència.

És una llei important en un doble sentit. Primer, pel que suposa quant a l'aprofundiment de l'autogovern, perquè crea un instrument adequat per exercir plenament la competència de la Generalitat en matèria de promoció i defensa de la competència, ampliada considerablement per l'Estatut d'autonomia de Catalunya de l'any 2006, és, doncs, una llei de desplegament de l'Estatut. Segon, per la importància de la mateixa matèria, promoure i defensar la lliure competència i el correcte i transparent funcionament dels mercats, és una component indestriable de l'estratègia de competitivitat de la Unió Europea, dissenyada a la cimera de Lisboa el març del 2000.

Cal subratllar que el sistema espanyol de defensa de la competència estava totalment centralitzat fins que la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 99 va reconèixer a les comunitats autònomes la competència executiva d'instruir i resoldre els expedients sancionadors i d'autorització singular quan els seus efectes sobre

el mercat no superessin l'àmbit autonòmic respectiu. Ni en la Constitució espanyola, ni en l'Estatut d'autonomia de Catalunya de l'any 79 no es recollia cap títol competencial ni a favor de l'Estat ni de la Generalitat en matèria de defensa de la competència.

La Generalitat es va dotar d'òrgans de defensa de la competència per primera vegada mitjançant el Decret 222/2002, de 27 d'agost, fent ús de l'autorització expressa de la Llei 21/2001, de 28 de desembre, de mesures fiscals i administratives. Tot això com a conseqüència de l'esmentada sentència del Tribunal Constitucional.

Per exercir aquesta competència, la Generalitat va crear el 2002 i va posar en marxa el 2003 els actuals dos òrgans catalans de defensa de la competència: un per instruir els expedients, la Direcció General de Defensa de la Competència, del Departament d'Economia i Finances, i un altre per dictar les pertinents resolucions, el Tribunal Català de Defensa de la Competència, organisme autònom adscrit al mateix departament però dotat d'independència per realitzar la seva tasca.

El model és mimètic del que aleshores existia a nivell estatal i, com aquell, estava pensat sobretot per instruir i resoldre expedients sancionadors, que era la competència atribuïda a la Generalitat i la tasca a què durant molts anys es van dedicar prioritàriament els òrgans de competència de l'Europa continental i la tasca que actualment la Unió Europea anomena «polítiques reactives», que òbviament segueixen sent imprescindibles.

Des d'aleshores hi ha hagut importants factors de canvi que motiven la reforma que avui els proposem. Voldria referir-m'hi.

La Unió Europea, en primer lloc, ha anat concretant, amb reglaments, documents doctrinals, instruments per a la detecció de càrtels i les mateixes pràctiques de la comissaria de competència de la Comissió, un decidit impuls a les polítiques proactives o de promoció de la competència, no solament reactives, no solament sancionadores de les infraccions de la competència, el que en el món anglosaxó és conegut amb el nom d'*advocacy* i es practica des de fa molts anys.

En segon lloc, aquest impuls ha anat generant processos de reforma en diferents estats membres: als escandinaus, tot i que en part ja tenien incorporats amb anterioritat criteris similars als del model anglosaxó; la mateixa i recent reforma del model estatal espanyol, creant la Comisión Nacional de la Competencia i incorporant instruments de promoció de la competència; el Govern francès ha enviat fa poques setmanes a l'Assemblea una llei de reforma que també apunta en aquesta direcció, i els nous estats membres, que no tenien cap sistema de defensa de la competència, els han creat sota l'impuls de la Unió Europea, precisament amb aquesta doble orientació de donar viabilitat tant a les polítiques reactives, sancionadores, a les polítiques repressives de les accions contràries a la competència, com també a les polítiques de promoció i proactives, de caràcter proactiu.

L'experiència d'aquests anys certifica, d'una banda, que els òrgans creats a Catalunya han donat resposta satisfactòria a la instrucció i resolució d'expedients sancio-

nadors, dins del marc limitat en què aquests actuen en aquesta matèria; fins i tot, tant l'un com l'altre d'aquests dos òrgans han fet per separat incursions interessants en els àmbits de promoció de la competència.

Però també s'ha posat de manifest que el model configurat en el seu moment de dos òrgans de poca dimensió amb esquemes diferents de funcionament no permet acumular i optimitzar l'ús dels recursos humans i materials disponibles ni, amb la seva configuració actual, donar resposta a aquest nou marc competencial i a aquests nous objectius que té avui la política de la competència a tot Europa.

Finalment voldria assenyalar, i segurament és un fet especialment rellevant, l'aprovació de l'Estatut del 2006, que suposa una substantiva ampliació competencial. Aquesta ampliació consisteix bàsicament en l'atribució de competència exclusiva en matèria de promoció de la competència, article 154.1, i en l'atribució de competència executiva, article 154.2, en l'exercici de les activitats econòmiques que alterin o puguin alterar la lliure competència del mercat en un àmbit que no ultrapassi el territori de Catalunya, en tot allò que fa referència a l'aspecte repressiu, a l'aspecte d'instrucció d'expedients sancionadors.

Això significa que la Generalitat té competències no només pel que fa a la instrucció i resolució d'expedients sancionadors, als quals m'acabo de referir, sinó en tots els àmbits de la matèria en forma regulada per la legislació europea i espanyola, inclosos el control de concentracions empresarials si l'àmbit afectat no passa el mercat català, el control dels eventuais efectes anticompetitius dels ajuts públics atorgats per les administracions catalanes, l'aplicació dels programes de clemència previstos en els mecanismes de lluita contra els càrtels i, si cal, i quan calgui, la impugnació d'actuacions administratives davant de la jurisdicció.

És aquest, doncs, el context en què cal situar aquest projecte de llei. Els seus objectius fonamentals són, per una banda, crear un únic organisme autònom i independent que refonent els dos organismes existents actualment tingui capacitat per exercir plenament i satisfactòriament les competències que l'Estatut atorga a la Generalitat en matèria de promoció i defensa de la competència, i, per altra banda, donar resposta als compromisos i a la voluntat del Govern de reforçar les polítiques de competència com a instrument de política econòmica, complint així els compromisos adoptats pel Govern tant en l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, com en el Pla de mesures contra la inflació a Catalunya, aprovat pel Govern al juny del 2006.

A tal efecte, el projecte de llei crea l'Autoritat Catalana de la Competència. Aquesta entitat té personalitat jurídica pròpia i es configura com un organisme autònom de la Generalitat que es relaciona amb el Govern a través del departament competent en matèria de defensa de la competència.

L'autoritat s'estructura en els següents òrgans: en primer lloc, un president o presidenta com a màxim responsable de l'autoritat, nomenat pel Govern per un perío-

de de sis anys no renovable; en segon lloc, el Tribunal Català de la Competència, òrgan col·legiat presidit pel president o presidenta de l'autoritat i completat per dos vocals, que és l'òrgan responsable de la resolució dels expedients incoats, i en tercer lloc, un director o directora general, responsable de les funcions d'incoació dels expedients així com de l'execució dels informes de regulació i anàlisi. Compta també l'autoritat amb una secretaria general que assumeix, d'una banda, funcions gerencials i, de l'altra, la de secretaria de l'òrgan col·legiat de resolució.

Les tasques tècniques s'estructuren en tres grans àrees. En primer lloc, l'Àrea d'Instrucció i Resolució d'Expedients. Un cop instruits, són elevats al Tribunal Català de Defensa de la Competència per tal que aquest dicti les seves resolucions. Aquesta àrea d'instrucció depèn del director general i només orgànicament, no funcionalment, del president, atès que cal preservar la separació entre instrucció i resolució, i el president intervé, com a president del tribunal, en la resolució. Els membres de l'òrgan de resolució gaudeixen de plena independència i d'acreditada solvència i prestigi professional. L'òrgan es dimensiona d'acord amb les magnituds previsible del nombre d'expedients a resoldre. Es parteix del criteri que un òrgan col·legiat és idoni per dictar resolucions que consoliden doctrina en termes equiparables al que en l'àmbit judicial és la jurisprudència.

En segon lloc, la segona àrea és l'Àrea d'Anàlisi i Estudis, centrada essencialment en l'anàlisi i l'acumulació de coneixement en diferents sectors i subsectors econòmics per tal de proposar mesures de millora del funcionament transparent i eficient dels mercats i també per actuar d'ofici sobre aquells en els quals es detectin eventuais pràctiques restrictives –per poder actuar d'ofici cal analitzar prèviament els mercats corresponents, atès que els indicis de restricció no solen ser evidents–, sempre prioritzant l'anàlisi d'aquells sectors més rellevants per a l'economia catalana.

I, en tercer lloc, l'Àrea d'Informes de Regulació, especialitzada en els aspectes de revisió *ex ante* i *ex post* de la regulació. S'ha dit a la normativa que es pugui produir des del punt de vista de la competència, informant els informes amb contingut econòmic i proposant i sistematitzant criteris de bones pràctiques procompetitives en el si de la mateixa Administració.

Aquestes darreres dues àrees són dirigides també pel director o directora general, i tenen dependència orgànica i funcional del president de l'autoritat.

En definitiva, l'aprovació d'aquest projecte de llei ha de permetre donar un pas decisiu en una matèria tan important com és la política de competència. Ha de servir per assolir tres grans objectius. Primer, una màxima ambició en el ple exercici de les competències estatutàries, tant per cercar l'eficàcia i l'escurçament de terminis en la instrucció i resolució d'expedients derivats de les competències executives, com en l'exercici de les competències exclusives relatives a la promoció de la competència.

En segon lloc, suposa una concepció moderna, operativa i ben dimensionada d'aquest tipus d'instrument;

significa passar d'un model pensat principalment per instruir i resoldre expedients sancionadors a un model que, mantenint aquesta capacitat, tingui també la de fer front a tasques de diferents característiques, és a dir, capaç de realitzar amb agilitat i rigor tècnic funcions d'anàlisi i informe, aspectes que requereixen més flexibilitat operativa i una estructura més convencional per a aquest tipus de tasques que la d'un òrgan col·legiat; ben dimensionat, en el sentit que estigui dotat òbviament dels recursos humans i materials necessaris per complir la seva missió, evitant, però, sobredimensionaments, que, quan es produeixen, sempre acaben tenint efectes negatius. És per això que, davant de la gran diversitat de models existents al món, s'han adoptat criteris d'adaptació a la realitat catalana de les més modernes tendències organitzatives per exercir les funcions pròpies de la promoció de la competència, procurant escollir les millors característiques dels diferents models estudiats.

I, en tercer lloc, el tercer gran objectiu és assegurar la màxima transparència i independència del Govern i dels agents econòmics per exercir les seves funcions. Per garantir aquestes imprescindibles característiques, s'han inclòs les condicions habituals que les instrumenten en organismes com aquest. Primer, el nomenament dels seus màxims responsables, que requereixen unes característiques especificades, nomenats per a un període més llarg que una legislatura, amb un mandat no renovable i un règim d'incompatibilitats específic i causes de cessament estrictament taxades. En segon lloc, l'autonomia de gestió de l'organisme. I, en tercer lloc, l'obligació de fer públics, a més de la memòria d'activitats i de les resolucions sobre expedients sancionadors en els termes ja previstos per la normativa, tots els informes i estudis que elabori abans de dos mesos després de la seva tramesa al Govern.

Finalment, també per assegurar la transparència i la independència d'aquest organisme, s'estableix la seva compareixença anual, concretament la compareixença del seu president o presidenta al Parlament per presentar la memòria d'activitats i exposar els objectius i projectes més immediats de l'organisme. Aquesta independència no es veu disminuïda per la previsió que el Govern pugui suggerir sectors que convindria analitzar, previsió motivada pel fet que la política de promoció i defensa de la competència és també un instrument de política econòmica, sempre amb el benentès –i així ho recull estrictament el projecte de llei– que aquesta anàlisi l'autoritat la faci des de la seva total i plena independència de criteri.

Estem, doncs, presentant al Parlament, per al seu debat i aprovació si escau, un bon projecte de llei, un projecte que ens permet donar un salt qualitatiu en matèria de política de la competència, mantenint, eixamplant, duent fins al final de les nostres competències les activitats de repressió i sanció quan hi ha actuacions que infringeixen la competència, però també potenciant les tasques d'aquest instrument en matèria de promoure la competència, estudiar a fons tota la normativa que es fa, pensant fins a quin punt influeix en la competència, fins a quin punt fem una normativa que millori l'eficiència dels mercats, i naturalment examinant també la situació de la nostra economia, dels diferents mercats, per tal de

poder fer propostes i suggeriments sobre aquell tipus d'actuacions que es podrien adoptar per millorar les condicions de competència, que és un gran objectiu.

És per aquesta raó que demano a la cambra, en aquest debat i aprovació, que doni suport a aquest projecte de llei. I ofereixo la millor voluntat del Govern per tal de poder examinar totes aquelles aportacions que, amb aquest objectiu, que jo estic segur que ha de ser un objectiu compartit, puguin enriquir i millorar el text. Saben que amb aquesta actitud tindran el Govern plenament disponible.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Mixt té la paraula l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consellers*, no es lo mismo un mercado libre que un mercado competitivo. Hay sectores que preconizan un mercado libre, pero nada dicen sobre la competencia, y con ello están ignorando que el mercado libre es condición necesaria pero no suficiente para que el sistema económico transmita un beneficio a la sociedad.

Un mercado libre no procura beneficios sociales, a no ser que también sea un mercado de competencia. El pequeño detalle consiste en que la libre competencia no se produce espontáneamente en los mercados. La competencia no se defiende sola, sino que requiere de una intervención pública; y si se optara por un modelo en el que no hubiera vigilancia en el mercado libre y a los poderes públicos no se les diera armas suficientes para aplicar ciertas reglas, las consecuencias —y se ha hecho referencia a ellas por parte del *conseller*— serían nefastas. Tenemos muchos ejemplos. Determinados agentes se ponen de acuerdo para aplicar precios mínimos, repartirse la clientela o imponer conjuntamente determinadas condiciones comerciales; o una sola empresa se adueña de todo, o de gran parte del mercado, y abusa de su posición de dominio.

En definitiva, para garantizar un mercado libre y competitivo es imprescindible que se respeten ciertas reglas, y para ello es necesario que haya organismos públicos especializados responsables de su aplicación.

Cuando hablamos de mercado no solamente estamos hablando de un producto relevante, sino también de un ámbito geográfico concreto en el que se producen estas transacciones. Este ámbito geográfico puede ser tan reducido como un barrio —pensemos por ejemplo en el mercado del pan— o tan amplio como todo el mundo —por ejemplo, el mercado del petróleo.

Lógicamente los distintos ámbitos geográficos requieren órganos públicos de defensa de la competencia de jurisdicción más o menos amplia; de ahí que desde luego nuestro partido, Ciutadans, no condicione la existencia de un ámbito catalán que aborde la regulación de

la defensa de la competencia. Es más, en este sentido, estamos totalmente de acuerdo, como no podía ser de otra manera, con el espíritu europeo a que se ha hecho referencia por parte del *conseller* y que ya viene de los tratados de Roma, y hemos de recordar que en el tratado fundacional ya se preveían precisamente dos grandes reglas de libre competencia: la prohibición de los acuerdos colusorios entre empresas y la prohibición del abuso de posición de dominio.

El marco competencial al que se ha hecho referencia por parte del *conseller* en la presentación del proyecto de ley pudiera ser aparentemente aceptable por nuestra parte, es decir, el marco de la Comisión Nacional de la Competencia y el hecho de que las distintas comunidades autónomas tengan su propio ámbito regulador. El tema está en que no basta solamente con hacer leyes o proyectos de ley, sino que lo importante y lo trascendente es hacer buenas leyes.

Y el reproche principal que merece a nuestro juicio este proyecto de ley es que parece que se quieren cubrir las apariencias sin poner los medios para que el órgano de defensa de la competencia cumpla con su auténtica misión. Por lo menos esa es la impresión que tenemos. También en su día el franquismo tenía una ley de defensa de la competencia, en el año 63, que en la práctica, luego, no tenía ninguna aplicación virtual. Y tenemos la sensación de que aquí estamos en lo mismo. Se está haciendo un diseño aparentemente muy bonito, pero cuando se rasca y se empieza a ver cómo se va a aplicar, se llega a la conclusión de que es una ley aparentemente con buenas intenciones pero difícilmente realizable en lo que son sus verdaderos objetivos.

Es así que nosotros reconocemos aspectos positivos de la ley: el hecho de que, al igual que la Comisión Nacional de la Competencia se haya dotado de un órgano único, es decir, que en lugar de la dicotomía existente entre un tribunal y un servicio de defensa de la competencia, y que adopte este modelo alemán también la organización autonómica, la organización catalana, nos parece positivo. Es decir, esta tendencia a la integración en un solo órgano de las funciones de instrucción y resolución de los expedientes administrativos, concentrando también las de estudio y las cada día más importantes de promoción de la competencia, nos parece realmente correcta; evidentemente va a evitar la duplicidad de actividades y gastos, puede agilizar la resolución de expedientes en la vía administrativa y permite una estrategia conjunta dirigida a la promoción de la competencia. Totalmente favorable a estos principios y a este marco único regulador.

Ahora bien, el cuerpo, insisto, traiciona el propósito, y a nuestro juicio se ha perdido una gran ocasión para aplicar un buen modelo de la autoridad catalana de la competencia en Cataluña. ¿Por qué? Pues en primer lugar porque se han repetido hasta la saciedad en la intervención del *conseller* las palabras «independencia» y «operatividad» y luego, cuando llegas a la práctica, las pones a hacer la prueba del algodón, descubres que ni independencia ni operatividad.

Y, ¿por qué? Es cierto que la ley de 2002, la Ley 1/2002, impone a los órganos de las comunidades autónomas

un deber de actuar con independencia, calificación profesional y sumisión al ordenamiento. A nuestro juicio, el primer fallo radica en la adopción de la forma de órgano autónomo de carácter administrativo, tal como se hace en el proyecto de ley. ¿Hasta qué punto casa la defensa de la independencia con la existencia de un órgano administrativo que, no nos engañemos, depende directamente del Govern? Operatividad. Y después lo analizaré con más detalle.

La ingente labor –y digo «ingente»– que tiene que llevar a cabo la Autoridad Catalana de la Competencia, si es que realmente se pretende hacer más competitivos los mercados, no puede abordarse con un tribunal de tan solo dos vocales a los que ni siquiera les reconocen dedicación absoluta. Recordemos que en Cataluña existen muchos mercados relevantes, de ámbitos que no son superiores al autonómico pero que mueven cifras multimillonarias en los que hay empresas con clara posición de dominio. Lógicamente estas empresas tienen tendencia, no sé si natural pero tendencia, a abusar, y han de ser corregidas y sancionadas y evitada esta posición de dominio. Pero es que además en Cataluña, y es un acierto –y ayer tuvimos ocasión de verlo en el acto que compartimos en la Cambra de Terrassa–, vemos que existen empresas que son protagonistas de mercados de ámbito estatal o europeo, que tienen sede en Cataluña y cuya conducta anticompetitiva –no las de ayer, ¿eh?– puede detectarse más fácilmente por un órgano próximo, cercano.

También hay otras prácticas que deben ser objeto de especial consideración. Recordaba el antiguo presidente del Tribunal de Defensa de la Competencia de España y ahora actual gobernador del Banco de España, el señor Fernández Ordóñez, que no hay mejor posición monopolística que la que goza de amparo reglamentario. Citaré alguna que a lo mejor sería objeto de consideración.

Pensemos, por ejemplo, en el suministro de agua y en tantos servicios relevantes para los consumidores catalanes que se están prestando *de facto* en un régimen de monopolio legal. ¿Hasta qué punto no es un abuso que una compañía de agua que presta en régimen de monopolio de servicio el abastecimiento de un determinado núcleo de población esté trasladando –legalmente– a los usuarios el coste de su ineficiencia, de evitar las fugas y pérdidas de agua de las conducciones? –una práctica, evidentemente, para ser estudiada por la Autoridad Catalana de la Competencia. ¿Hasta qué punto, si no existe esa independencia que defendemos, va a ser posible que realmente la Autoritat Catalana de la Competència le empiece a poner el cascabel al gato en determinadas prácticas que tienen cierto amparo reglamentario, cierto amparo normativo? De ahí que hagamos hincapié en la defensa de la independencia respecto al Govern de la Autoritat Catalana de la Competència; debe ser total.

Nosotros entendemos que el hecho que el presidente de la *autoritat* y los vocales del tribunal sean nombrados por el Gobierno a propuesta del *conseller* ya mancha de origen el concepto de independencia. Defendemos, en este caso, que sea el Parlament el que proponga los integrantes de la Autoritat Catalana de la Competència.

He de reconocer, y a la vista de los usos parlamentarios que existen, que el hecho de que el nombramiento sea efectuado por el Parlamento no es garantía de independencia ni de profesionalidad; ejemplos cercanos, tenemos muchísimos, los que quieran. Pero en todo caso al menos demos esa oportunidad.

Pero es que hay previsiones que incluso no se ha sido capaz de trasladar de la Comisión Nacional de la Competencia a la Autoridad Catalana. Por ejemplo, recordamos que siendo el Gobierno el que nombra a los integrantes de la Comisión Nacional de la Competencia, también es cierto que estos tienen que acudir a la Comisión de Economía y de Hacienda del Congreso para ser examinados y, previa comparecencia, ver si tienen la capacidad y los conocimientos técnicos del candidato. También es verdad que eso tampoco es garantía, vista la práctica habitual de esta cámara, en la que el examen de los comparecientes es poco menos que un mero formalismo. Pero no está mal preverlo para que alguna vez, quizá milagrosamente, los órganos, los partidos y las instituciones empiecen a funcionar adecuadamente.

Pero hay un aspecto que realmente también nos preocupa y al que me he referido antes: el de la operatividad. Estamos ante una sorprendente contención de este Gobierno, un Gobierno que se caracteriza precisamente por no limitarse en el nombramiento de cargos y que tiene una cierta ligereza a la hora de designarlos..., observamos que aquí –y se nos habla de un órgano bien dimensionado por el *conseller*–, vemos que un órgano que ahora mismo tiene cinco integrantes, como es el Tribunal de Defensa de la Competència, el Tribunal Català de Defensa de la Competència, pasa a tener dos y a tiempo parcial; es decir, ni siquiera con dedicación exclusiva.

Es más, la filosofía del anteproyecto, que fue objeto de examen en la memoria justificativa, nos dice un poco la finalidad del Gobierno; dice: «Es que este anteproyecto de ley..., no té efectes directes sobre els ciutadans.» ¿Qué querrá decir, el anteproyecto? Es decir, ¿cómo, que no tiene efectos directos sobre los ciudadanos, el tema de la defensa de la competencia? Y ahí razona o viene a razonar la no necesidad de incrementar o de tener una reducida composición del Tribunal de Defensa de la Competència, el Tribunal Català de Defensa de la Competència.

Creemos que es un grave error. La complejidad de las resoluciones del Tribunal, la minuciosa labor que exige y el hecho de que los mejores, ya digo, los mejores despachos profesionales estén encaminados a examinar siempre esta materia relacionada con la competencia hacen que en este órgano se tengan los medios adecuados, los mejores profesionales, y difícilmente se podrán alcanzar si se pacta o se prevé una situación personal como la que se contempla en la regulación del órgano. Tener con carácter casi de semihonorario a los vocales que están en el Tribunal Catalán de Defensa de la Competencia me parece, sinceramente, inaceptable.

Estamos pretendiendo, con nuestra enmienda a la totalidad, que el Gobierno se plantee la necesidad de cambiar la filosofía de la ley y, realmente, dotar de medios, con una dedicación absoluta, que se retribuyan adecuada-

mente y que sean los mejores, los mejores profesionales, provenientes del mundo académico, empresarial, de la jurisdicción y de la práctica privada del derecho de la competencia. En ese terreno solamente se puede competir si realmente se está prestigiando el órgano. Desde luego, un órgano a tiempo parcial no va a ser en modo alguno prestigiado.

Estas son, fundamentalmente, las razones de peso que a nuestro juicio invalidan el proyecto de ley, tal como se ha presentado. La música es correcta, hoy mismo la música que ha presentado y que hemos escuchado por parte del *conseller* sonaba bien, pero a la hora de aplicar la letra realmente queda distorsionada. De ahí que entendamos que ni el órgano es suficientemente independiente, que ni el órgano es suficientemente operativo y que, sencillamente, estamos ante una ocasión perdida. Cambiemos el modelo y hagamos realmente una autoridad modélica de defensa de la competencia y, para ello, hagamos que las prácticas que se han de denunciar y se han de reprimir en materia de competencia sean factibles de verdad porque contemos con órganos de verdad, adecuados, razonablemente dotados para hacerlo posible.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat del Grup Popular, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, l'esmena a la totalitat plantejada pel Grup Popular respecte al projecte pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència es deriva de la mateixa exposició de motius del projecte de llei. En aquest projecte de llei, en l'exposició de motius, es fa referència, doncs, a la primera fase, la fase amb la qual Catalunya, la Generalitat de Catalunya, es va dotar d'òrgans de defensa de la competència mitjançant el Decret 222/2002, que, conjuntament amb la sentència del Tribunal Constitucional d'11 de setembre del 99, preveia l'aplicació del que ja preveia la Llei 1/2002, de 21 de febrer, que permetia la coordinació de les competències de l'Estat i de les comunitats autònomes en defensa de la competència.

En aquest sentit, en aquesta fase inicial ja Catalunya es va dotar d'una estructura, una estructura que permetia realitzar aquesta funció bàsica de tramitació de denúncies rebudes, i també de resoldre expedients plantejats per donar una resposta a les competències executives. En aquest sentit –s'ha comentat–, els dos òrgans que han estat funcionant han estat la Direcció General de Defensa de la Competència, integrada dintre del Departament d'Economia i Finances, i el Tribunal Català de Defensa de la Competència, organisme adscrit al mateix departament, els dos amb funcions d'instrucció i de resolució respectiva.

El model proposat pel Govern per a la creació de l'Autoritat Catalana de la Competència és un model que és

veritat que té una cobertura dintre de l'àmbit europeu que no serà objecte de qüestionament pel Partit Popular de Catalunya. No qüestionem l'autoritat; el que sí que qüestionem és la qüestió nuclear per la qual l'autoritat, doncs, té les competències que deriven de l'Estatut d'autonomia de l'any 2006.

Com ja saben, el Partit Popular va plantejar un recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut del 2006, en el qual nosaltres vam plantejar, en la temàtica de competències, vam recórrer aquest apartat, i, en concret, no compartim el posicionament del Govern pel qual, mitjançant l'article 154, atribueix a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en la promoció de la competència en els mercats. Nosaltres considerem que no és en concret aquesta matèria, sinó la mateixa definició del que s'ha d'entendre per «competència exclusiva executiva» en el mateix text, nosaltres ho hem recorregut, i per tant, per coherència política, fins que no es resolgui sobre aquesta matèria nosaltres no podem entrar en la distribució d'aquestes competències en cap àmbit.

En aquest sentit, segons preveu l'Estatut d'autonomia a l'article 154, preveu dos tipus de competències exclusives: una es la referida a la competència exclusiva en la promoció de la competència en els mercats, i l'altra és la competència exclusiva sobre l'establiment i la regulació de l'organisme independent que ha d'exercir aquestes competències. L'altra és l'executiva, que versa sobre la defensa de la competència en l'exercici de les activitats econòmiques que alterin o puguin alterar la lliure competència del mercat dins l'àmbit del territori de Catalunya.

Nosaltres considerem que el que ha previst l'Estatut d'autonomia de l'any 2006 és una competència que no deriva de l'Estatut anterior, ni tampoc de la Constitució espanyola; com he manifestat, tenim un recurs plantejat, i no entrarem a qüestionar el desenvolupament d'aquestes competències exclusives abans que es resolgui aquesta qüestió.

En tot cas, ja plantejarem, si no prospera la devolució del projecte al Govern, les esmenes pertinents a l'articulat. Però també, com ha anunciat el grup que m'ha precedit, entrant ja en el contingut de la manera de plantejar, doncs, com s'arbitren aquesta independència i aquesta operativitat de l'òrgan, també coincidim que una vegada més el Govern de Catalunya abusa de la legislació per fer el que per nosaltres és dictat de com han de funcionar els òrgans, els priva d'aquesta independència que nosaltres considerem que ha d'imperar dintre del mercat. I, en aquest sentit, crec que la legislació de la qual ens ha dotat el Parlament en l'última legislatura i part d'aquesta, doncs, té prou elements de referència per veure que això s'ha fet així: interessa legislar en aquests moments sobre aquesta qüestió, perquè ho permet l'Estatut de Catalunya, i s'hi entra però d'una manera, doncs, tímida, si s'entén que s'aborda el tema amb independència. Nosaltres considerem que la designació dels membres ha de ser pel Parlament de Catalunya i que també han de ser sotmesos a un examen de la competència dels òrgans delegats. D'una altra manera no es pot preservar la independència dels càrrecs.

Per tant, qüestionem, per aquestes dues qüestions, el projecte i en demanem al Govern el retorn.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fer la defensa de l'esmena a la totalitat en nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el senyor Fernández Teixidó.

(Pausa.)

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Conseller, en primer lloc, vostè feia un reconeixement explícit, que nosaltres compartim, d'una feina feta molt important per al país en el seu conjunt, per a les institucions en particular, per al Govern de l'època, quan presentant un recurs d'inconstitucionalitat respecte a aquell projecte de llei a què vostè feia referència, concretament de l'any 89, s'aconseguia, deu anys després, que el Tribunal Constitucional permetés senzillament la visió, si més no parcial, que des de les institucions, des del Govern de Catalunya es tenia respecte a la competència.

No només això. Això ens va abocar, com vostè recordava perfectament, a la Llei 1 del 2002, de 21 de febrer, que permetia que finalment Catalunya fos, un cop més, nació capdavantera en la utilització dels instruments de competència. Un instrument encara modest, però un instrument del qual el Govern de Catalunya d'aleshores –i jo particularment rememoro aquella data i rememoro aquells moments– ens en sentim plenament orgullosos. Ha estat una bona feina, feta justament per totes aquelles persones que han format part del Tribunal de Defensa de la Competència. El balanç és positiu, i jo voldria avui, doncs, reconèixer tota la feina de tanta gent implicada amb el fet que finalment aquesta institució sigui una institució tan reconeguda com ho és. Siguin, doncs, aquestes les meves primeres paraules.

Necessitem una reforma per crear l'Autoritat Catalana de la Competència? Sí, vostè s'hi ha referit a bastament, i, a més, comparteixo plenament com ho ha fet. Vostè ens ha dit: «Modernització del dret europeu, per una banda; la reforma del sistema espanyol, amb la Llei 15/2007, del 3 de juliol, i l'aprovació del nostre Estatut d'autonomia.» Si, a més, les tendències, en general, en l'àmbit de la competència, creixen arreu d'Europa i del món, és normal que ens n'ocupem. Si les nostres competències creixen, és normal que les reconeixem. I aquí vostès ens presenten avui un projecte de llei, que nosaltres saludem com un projecte de llei necessari. Com veurà vostè, no l'acabarem de compartir, però nosaltres saludem aquesta iniciativa des d'aquest punt de vista.

Volem fer només un esment, abans d'entrar pròpiament en el contingut, respecte al procés d'elaboració de la llei. A nosaltres ens hauria agradat, conseller, senyores i senyors diputats, possiblement un procés més participatiu. Més participatiu no des del punt de vista dels grups parlamentaris, que segurament també, sinó des del punt de vista de la ciutadania. Recordo jo encara el llibre blanc presentat pels seus col·legues socialistes al

Govern espanyol, perquè abordaven un tema de fons, i un tema que permetia enriquir, amb la visió i amb les aportacions de tothom, el que havia de ser la competència. Això ho hem trobat a faltar, però, en qualsevol cas, el projecte està aquí; fem, nosaltres, aquesta referència explícita, però ens volem centrar directament en els continguts.

De fet, nosaltres presentem una esmena a la totalitat i la volem fonamentar; la volem fonamentar perquè necessita aquesta vegada fonamentació, ben precisa. Jo llegia l'exposició de motius, i malgrat algunes insuficiències de la mateixa exposició de motius, doncs, creia que aquesta era una llei que tard o d'hora podríem arribar a conveniar. És més, li ho he sentit aquest matí, en la seva intervenció, aquí, i molt particularment en la primera part de la seva intervenció, dedicada al context, i la seva darrera part, dedicada als objectius..., el nostre grup parlamentari, conseller, s'hi sent identificat. Doncs, què passa?, es preguntaran vostè i la resta de diputades i de diputats. Si vostès se senten identificats amb aquesta exposició que fa el conseller, per què no votar-hi a favor? Això és el que es preguntaran vostès.

Doncs, perquè l'explicació que ha fet avui el conseller i la literatura que presideix l'exposició de motius no es compadeixen de l'articulat. Vella estratagema parlamentària: un magnífic discurs parlamentari, que jo, doncs, el celebro, des del punt de vista dels continguts, ja està bé; però, quan vostès llegeixen l'articulat, després d'alguna expectativa oberta en l'àmbit de l'exposició de motius, no hi ha, penso jo, una correspondència exacta. És a dir, el conseller Castells avui ha fet un discurs a favor de la competència i a favor de la necessitat d'ocupar-nos d'aquest tipus de coses, i l'articulat pretén, justament, limitar aquestes expectatives.

Doncs, com és possible? Doncs, per una raó ben senzilla, home, que referiré jo *a posteriori*, però és aquesta desconfiança atàvica respecte a la competència, en general, i als mercats, en particular. Aquesta és la qüestió. I, home..., doncs, segurament per això no s'ha de fer una referència al conseller Castells, segurament que no..., però a una bona part de la gent que acompanya el conseller Castells, senyores i senyors diputats, sí.

Vostès, això de la competència no acaba de plaure'ls, i els mercats sempre tenen aquest toc de desconfiança, els mercats que atempten definitivament contra els drets dels ciutadans. I, des d'aquest punt de vista, els recels són grans. L'exposició de motius filosòficament la podem compartir, malgrat que els temes de la independència queden molt limitats; però, quan arriba l'articulat, «el paper» del Govern, «el caràcter» intervencionista del Govern, «les prevencions» del Govern hi són presents.

Diu: «Sí...» Diu: «Competència sí, però la controlarem nosaltres; competència sí, però els més competents, nosaltres.» I, des d'aquest punt de vista, per això nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat.

Només per aquesta qüestió?, em preguntava avui una diputada, doncs, dels grups que donen suport a la majoria. Diputats, segurament només per la independència no valdrà la pena que presentem una esmena a la

totalitat... Jo deia: «No, tranquils, ho presentarem per més coses.»

Deia el conseller Castells, ho diu: «Complim amb l'Estatut.» I sí, presenten vostès una llei. Però, conseller, la percepció que nosaltres tenim amb l'òrgan que vostès finalment creen –i donant peu al que donen, des del punt de vista d'aquesta figura del president, els dos vocals i el director general i aquest òrgan general– és que no donen resposta a les pretensions que té l'Estatut.

L'Estatut, si vostè m'ho permet, diu textualment el següent: «Correspon a la Generalitat la competència exclusiva» –és clar que sí– «sobre l'establiment i la regulació del Tribunal Català de Defensa de la Competència, com a òrgan independent» –ara ho veurem–, «amb jurisdicció sobre tot el territori de Catalunya» –indiscutiblement–, «al qual correspon en exclusiva tractar de les activitats econòmiques que s'acompleixin principalment a Catalunya» –naturalment– «i que alterin o puguin alterar la competència en els termes que estableixen els apartats 1» –promoció de la competència– «i 2» –execució en matèria de defensa de la competència. Doncs, l'Estatut atribueix en exclusiva al Tribunal Català de Defensa de la Competència, tant funcions proactives com reactives. I naturalment, en la seva intervenció el conseller n'ha fet referència, diu: «D'això, nosaltres ens n'ocupem.» Però, quan analitzem l'òrgan pròpiament dit, el tribunal en el seu conjunt, les funcions que se li assumeixen..., coincidim amb el diputat que ha pres, en primer lloc, la paraula, el diputat de Ciutadans, el diputat Domingo, doncs, que això és clarament insuficient.

El projecte de llei retalla, ho sostenim, clarament competències que l'Estatut atribueix al Tribunal Català de Defensa de la Competència. Per què? Doncs, justament perquè creiem que és secundari en la voluntat del Govern la promoció de la competència. Diu: «Nosaltres és clar que estem a favor de la competència i de defensar-la.» Naturalment que sí, ja no hi ha ningú al món occidental que pugui anar amb un discurs d'aquestes característiques. Fa deu anys encara sí, ara ja és impossible. Ha d'estar, clar que sí, com un instrument que beneficiï els mercats i els consumidors.

Ara, el que nosaltres volem comprovar és la voluntat fefaent per part del Govern de promocionar la competència, i batallar per la competència. O sigui, no es tracta només que de manera reactiva vostès se n'encarreguin de què passa respecte a la competència, que ja és important. Volem un *adali*, que és el Govern, que impulsi els processos de competència i de transparència, per evitar els mals sistemàtics que aquest sistema, que alguns de vosaltres, alguns de vostès, dubten a qualificar de pervers, manifesti.

Deixi'm que faci aquesta referència, que voldria que vostès la consideressin en tota la seva extensió: el sistema, el sistema de capital és un sistema que inevitablement es converteix en pervers si finalment triomfen els monopolis. Diu: «És sorprenent que hi hagi aquí un grup com Convergència i Unió que hagi de tornar a recordar aquesta idea.» Diu: «Nosaltres som capitalistes, a favor de lluitar contra els monopolis. Si no, finalment el mercat queda segrestat en mans dels monopolis.» I

els ho diré francament: tenir una administració de l'Estat –la soviètica, per exemple– o tenir uns monopolis d'estat..., és a dir, capitalisme d'estat o capitalisme de monopolis, si més no, a aquest diputat que els parla, el deixa bastant indiferent. Durant molts –i molts i molts i molts– i molts anys vostès han tingut interès en el capitalisme d'estat, no cal ni dir-ho. I tot allò encara regalima en una mena de diferència i de precaució i de prevenció respecte a la competència. I és això el que aquest diputat els ve a dir, senzillament. I per això amb vostès hi ha aquesta desconfiança respecte als mercats, i per això vostès són art i part amb la instrucció i amb un plantejament com el que vostès fan.

Els seria senzill dir: «Escoltin, anem a tirar endavant tota la competència, *hands-off* per part del Govern, un tribunal que s'encarrega d'aquest tipus de coses, i, naturalment, deixen al Parlament que s'encarregui de l'elecció dels membres.»

Però, per què no presentar-ho d'aquesta manera? Si veritablement creiem en la competència, si veritablement volem un ordre independent, si veritablement volem la promoció de la competència, *hands-off* per part del Govern, retirin les mans del Govern. I aleshores tindrem un tribunal –després hi faré referència– escollit a proposta seva per aquest Parlament..., per cert, després també m'hi referiré: allò que van defensar vostès, i vostès els republicans, i la gent d'Iniciativa al Congrés dels Diputats i al Senat, a Madrid..., escollits els vocals, tenim un òrgan col·legiat de veritat, autèntic, que pren aquest tipus de decisions. Això és el que els proposem.

Hem dit que teníem una primera discrepància en l'àmbit de l'agosament respecte a l'Estatut; una segona respecte a aquesta confiança en la promoció, doncs, de la competència, amb aquesta voluntat per part del Govern de tirar endavant; una tercera amb com es configura l'òrgan. Aquesta president, aquests vocals a temps parcial, a una estoneta..., que es dediquen només a sancionar i a arbitrar; i després hi ha un instrument, que és el director, que juntament amb el president acabaran de tirar endavant els elements de la competència. Diria el filòsof: «No és això –no és això.» Diu: «Home, escolti'm..., nosaltres podrem interpretar-ho això...» –la mirada del conseller ho evidencia– «potser ho podrem interpretar d'una altra manera.»

La nostra feina, conseller, com a oposició, és que vostès no tinguin la temptació d'interpretar-ho d'una altra manera, que ho interpretin com la llei diu; per això presentem l'esmena que presentem, ja ho entendrà.

Lluitar per la competència, lluitar contra els monopolis vol dir un instrument molt més agosarat que el que vostès ens plantegen. Hem parlat del nostre model. Hem parlat de perquè no subscriuim aquest model intervencionista. I una qüestió..., quan dèiem que són art i part..., la pluralitat, per què la defensem?

Miri, competència dóna als òrgans de les comunitats autònomes el següent: elaboració d'informes sobre els ajuts públics concedits per les administracions autonòmiques locals; legitimació per impugnar davant dels tribunals de justícia els actes administratius i les disposicions amb rang inferior a la llei; els informes sobre

operacions de concentració... Doncs, vostès no poden ser art i part, si això és el que ha de fer el Tribunal de Defensa de la Competència, vostès no poden ser art i part. Si s'ha d'opinar respecte a alguna activitat per part del Govern, vostès no poden ser art i part. I això..., per això presentem nosaltres aquesta esmena a la totalitat, plantejant un tipus d'ordre, potent, col·legiat, amb funcions ben explicitades per tots i cadascun dels membres, amb gent formada, amb gent competitiva i que no dedica una estoneta a fer els processos d'infraccions, després, i valoració de les sancions, com vostès ens presenten.

Per últim punt: la independència. Què ens agrada d'aquest projecte de llei? I els ho hem dit, d'algunes coses, però, molt particularment, quan parla de la independència per nomenament del president –n'ha fet referència el conseller– per un període de sis anys, bé; que els càrrecs no siguin renovables, bé; que les causes de cessament siguin taxades, bé. Què no ens agrada? Escolti, no ens agrada que en això no tingui alguna cosa a veure aquest Parlament.

Posem-nos d'acord sobre aquesta qüestió. Jo crec que ens podríem posar d'acord amb tots els grups parlamentaris. No seria tan difícil! És a dir, entendre per part dels socialistes, que són l'ànima vertebral d'aquest tipus de projecte de llei que envien a la cambra, que recuperin esperit i lletra del projecte aprovat a les Corts espanyoles, és tan difícil?

Si vostès poden reflexionar respecte al projecte de llei enviat pels seus propis col·legues, els socialistes espanyols, al Parlament, aprovat al Parlament espanyol, recuperin aquest esperit i aquesta lletra, i ens tindran d'acord al cent per cent. Per què? Perquè parlen d'un tipus de col·legiació i un tipus de tribunal i un tipus d'instrument que no està sotmès al Govern. Escolti'm, no corri tant. Podria estar sotmès al Govern. L'oposició pensa «per si de cas».

Segona qüestió: posem-nos d'acord a garantir la seva independència, i vostès ens fa una proposta, el Govern ens fa una proposta al Parlament, i el Parlament vota el president i els vocals. Tan difícil és d'acceptar, això? No seria una garantia d'independència? Estic veritablement delerós per esperar les explicacions dels grups que donen suport al Govern que invalidin aquesta posició des del punt de vista doctrinal. Per què el Parlament no hauria d'elegir el president del Tribunal de la Competència? Per què no? A veure, quina raó, des del punt de vista democràtic, des de l'imperatiu que ha de regir les relacions, aquest Parlament hauria d'impedir que aquesta cambra, a proposta del Govern, digués sí al president i als vocals.

De què tenen por? Vostès, de què tenen por? D'enviar aquest home aquí, o aquesta dona, aquests vocals, i diem que sí, diem que no, fem el *hearing* com Déu mana, i tenen «tot» el suport. A més, els diem una altra cosa, compareixen aquí, quan vostès ho han demanat o quan ho demani el Govern, no un cop l'any..., hi compareix el president, hi compareix el director, hi compareixen els vocals.

Jo acabo dient que no deu ser tan difícil, senyores i senyors diputats, que sobre un tema d'aquestes característiques ens posem d'acord. El conseller Castells ha acabat la seva intervenció en aquesta línia: «Estem oberts, estem oberts a consensuar una llei.» Nosaltres també. Podrem anar enllà, un «pelet» més enllà, en el tema de l'Estatut, no pateixin. Avui fem la nostra funció d'oposició: l'esmena a la totalitat. La votarem i la perdrem, i en som conscients. Començarà el procés de debat de les esmenes. Tot això..., per nosaltres, el que és important és: si us plau, garantim la independència del tribunal. Vostès manen avui, demà manaran uns altres –vostès manen avui, demà manaran uns altres–, i des d'aquest punt de vista tindrem un tribunal independent; independent per a tothom, avui, demà i demà passat. Com? President, vocals, director general, aquí. A proposta d'aquí? Del Govern, naturalment.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, senyor president. Acabo dient el següent: que, naturalment, de la mateixa manera que el conseller Castells, jo, i en nom del meu grup parlamentari, naturalment, els ofereixo aquest debat, els ofereixo aquest acord i la possibilitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...que tinguem consensuadament un magnífic projecte de llei, que, de ben segur, per poc que ens ho proposem, senyor president, senyores i senyors diputats, aconseguirem millorar-lo.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Montserrat Capdevila, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot fer el torn en contra.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable president. Honorable conseller, diputats i diputades, bé, en tot cas, com que hi estem oberts, el que els volem demanar és que tirem endavant la llei per poder-la discutir, justament, i fer aquest debat. I, en tot cas, no acceptar les esmenes a la totalitat que aquest matí els tres grups de l'oposició ens han presentat.

Bé, estem al davant d'un projecte de llei que estableix..., de fet, el que estableix és la fórmula organitzativa –i faig èmfasi en aquest aspecte, la fórmula organitzativa– per desenvolupar l'article 154 de l'Estatut –la senyora Olano hi feia referència; recordar-li que és una llei d'obligatori compliment i de necessari desplegament, i així crec que des del Govern s'està fent i s'està complint escrupolosament–, a través, doncs, de l'Autoritat

Catalana de la Competència, que és en aquest cas una fórmula d'organisme autònom de caràcter administratiu, amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat d'obrar per complir les seves funcions. Creiem que, justament, és la fórmula més adient dintre de les possibles que existeixen –i, en tot cas, si n'hi ha d'altres que ho garanteixin més o menys, suposo que n'haurem de parlar– per tirar endavant en aquest cas aquest desenvolupament de l'Estatut, de l'article 154.

Té com a objectiu..., i també s'ha dit –i també hem pogut veure que crec que ho compartim, encara que Convergència, el senyor Teixidó, ho posava en dubte– que el seu objectiu és millorar la competitivitat dels mercats i, per tant, promoure la competència. I en aquest cas, dir que des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi no ens fa gens de por i no hi tenim cap mena de recança, ans el contrari.

Per tant, també, i crec que com a principal benefici, té la millora de l'eficàcia i l'eficiència. I sovint en aquesta cambra o bé en comissions sentim que si el Govern, doncs, té una tendència de creixement. També hem sentit el senyor Robles..., ai!, el senyor Domingo, que deia que segurament era una organització que contenia. I hi estem d'acord, crec que sí que hi hem d'estar d'acord, perquè el que s'ha de garantir és l'eficàcia i l'eficiència de l'Administració i en aquest sentit aquesta proposta justament és el que fa, per tant, amb un model organitzatiu que, amb el mateix cost que l'actual, el dota en aquest cas de més eficàcia i eficiència.

Per tant, veiem que se'ns presenta un model que des del nostre punt de vista és ambiciós, i el conseller ho deia, modern, àgil i ben dimensionat i que crec que garanteix la independència. I, en tot cas, segurament aquest serà un tema que durant el procés de discussió anirem parlant a bastament.

Deia que és un model ambiciós perquè, i a diferència del que opini el senyor Teixidó, creiem que recull plenament el potencial del nou Estatut. En quins sentits? Per una banda, doncs, per exercir aquesta competència exclusiva, que encara que al PP no li agradi és i és el que diu l'Estatut. I s'entén per promoció de la competència, doncs, activitats diverses que podríem plantejar, com el conseller mateix ha dit, tant estudiant el funcionament real dels mercats sectorials, subsectorials..., però sobretot entrant al «micro», un aspecte que en aquests moments no s'està abordant i creiem que és necessari per detectar situacions no evidents i que, estudiades, doncs, permeten actuacions d'ofici, i també seleccionar sectors en funció d'aquella política econòmica o d'aquells sectors que siguin importants per a l'economia catalana. I, per tant, en aquest sentit també ho valorem com a interessant.

I, per altra banda, perquè també permet millora de la qualitat de la regulació, eh?, amb la informació –el conseller també ho deia– tant abans com després sobre les disposicions que no siguin favorables a la lliure competència.

També és ambiciós, perquè incorpora plenament el marc competencial ampliat per l'Estatut, la nova llei, el nou marc legal –també en feia esment. Tenim un nou marc legal, tenim una Unió Europea que està impulsant i pro-

movent diferents elements. I, per tant, es reconeix un determinat grau de participació en el que és el control de concentracions empresarials –encara que el senyor Teixidó no hi acabava d'estar d'acord– i en el control d'ajuts públics, justament, també.

I creiem de tota manera que això ho determina el marc estatal i que justament l'Estatut va més enllà, eh? En aquest cas, el punt 2 reconeix a la Generalitat *totes* les competències executives, amb l'única limitació de l'àmbit territorial. Per tant, totes, incloses aquestes.

Per altra banda –el conseller ho deia–, és un model modern per comparació amb un model clàssic, que és del que fins ara ens hem dotat i que ha sigut necessari, i que estava orientat essencialment a la denúncia, a l'expedient sancionador i a la resolució, i, per tant, amb polítiques reactives, que era el que fins el moment es considerava. En aquest sentit, amb el seu àmbit modernitzador i d'incorporar les tendències que es promouen des de la Unió Europea, té l'ambició justament aquesta d'incorporar tots aquells elements proactius i que el senyor Teixidó també compartia o que es compartien de forma generalitzada: des de la promoció de la competència, que ja hem esmentat, fins a altres aspectes.

La nova llei estatal recull aquesta concepció moderna, i el model que aquí se'ns proposa, també. I, per tant, creiem que aquesta estructura està pensada per donar resposta a aquesta concepció innovadora, que, de fet, per altra banda, és el model, crec, més estès i més típic o estès a la Unió Europea: a Escandinàvia o a França, que estan en processos per implantar-se, o bé els ja despleats a Holanda o als països anglosaxons.

També deia que era un model àgil i ben dimensionat. I és important, perquè cal tenir en compte que aquesta llei és sobretot una llei d'organització, organitzadora, de definició d'un model organitzatiu –els continguts competencials ja estan definits a l'Estatut. I és àgil perquè manté, per una banda, els esquemes clàssics, que ja es garanteixen a través del Tribunal de Defensa de la Competència, i a més a més hi afegeix amb aquest dimensionament reorganitzatiu..., sense obtenir un sobredimensionament..., que el que permetés és l'exageració i el sobredimensionament. I creiem que els recursos són els suficients i adequats. Si més no, l'experiència d'aquests darrers cinc anys així ho fa veure, i per això aquesta proposta amb aquestes característiques. El que tampoc no creiem que sigui necessari és tenir una parafernàlia que no doni resposta a la realitat de cada dia. I en tot cas –pel camí ho discutirem– potser li hem de donar la flexibilitat per anar-se dimensionant a mesura del seu creixement.

Per tant, com dèiem, incorpora l'estructura, doncs, del tribunal, més una estructura més jeràrquica que li permet tirar endavant tots els aspectes de promoció de la competència, i, per tant, les polítiques proactives.

De fet, aquest dimensionament podríem dir que és l'equivalent al que en aquests moments té la Comissió Jurídica Assessora, eh?: president, director general i el cos tècnic amb dedicació plena i uns vocals amb dedicació parcial. Fariem aquest paral·lelisme, que creiem que és l'adequat i correcte.

I finalment hi ha la independència; se n'ha parlat per part de tots. De fet, la pregunta que podria fer és: el model actual els sembla que té prou independència? Parleix d'un decret del Govern, en aquest cas, del 2002..., i també va ser nomenat pel Govern en el seu moment. Per tant, en tot cas, garanteix la mateixa independència que el del moment actual. I creiem que és en aquest sentit que estem d'acord.

Deia: garanteix tant la independència dels agents econòmics com del Govern, i els mecanismes que han d'instrumentar aquesta independència són els habituals també en aquest tipus de mecanismes, tal com ha esmentat també el conseller, i no hi farà referència.

Tampoc no hem d'oblidar que, tot i la independència, no deixa de ser una competència que l'Estatut li dona plenament a la Generalitat, i per tant a qui la governa, i per tant no al Parlament, tot i que sí que el seu president ha de donar comptes dels seus informes al Parlament.

Tot i així estem d'acord o estem oberts, també ho estem nosaltres, com ho estava el conseller i com manifestaven els altres grups, a introduir al text els mecanismes addicionals per incrementar aquesta garantia d'independència, que considerem absolutament necessària, la compartim, i, de fet, el nostre grup, històricament, ja, en tot moment, ha anat plantejant aquesta necessitat; en el seu moment també va presentar una proposició de llei en aquest Parlament perquè volia justament un òrgan d'aquestes característiques.

En tot cas, també fer esment que m'ha semblat una certa contradicció el senyor Domingo amb els seus plantejaments: per una banda, li sembla adequat l'òrgan o la fórmula organitzativa, el model organitzatiu, i per això jo feia èmfasi que bàsicament la llei el que pretén és desplegar aquest òrgan o sistema organitzatiu, i per altra banda, li semblava que no era adequat o que no permetia realitzar els objectius que estaven plantejats en la situació prèvia.

Per tant, per tot això, i com que estem oberts a tirar endavant la llei i a debatre-la, creiem que la llei ha d'entrar en el procés de tràmit del Parlament, i, per tant, no donarem suport a les esmenes a la totalitat que aquí s'han plantejat.

Moltes gràcies.

(El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.)

El president

Senyor Fernández Teixidó. Té tres minuts com a molt.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president; per donar resposta al torn en contra, com es preveu reglamentàriament.

Diputada Capdevila, intervenció canònica; hem repetit fil per randa el que es tenia previst repetir des del punt de vista del contingut. Doncs, ho sabem; vostè acaba com jo he acabat i crec que el conseller ha acabat: porta oberta, parlarem dels continguts i a veure si progressem des del punt de vista que vostè apuntava i des del qual nosaltres creiem que es pot progressar.

Deixi'm que faci només quatre consideracions. La primera: director general que instrueix i tribunal, finalment, que delibera infraccions i sancions. Donem més marge. Hi insisteixo, vostès creuen que tota la tasca de la competència l'hem de remetre a un director general que instrueix, que, en definitiva, fa aquest tipus de promoció de què vostè parlava i el conseller ens recordava..., i finalment tenim dos vocals a temps parcial, que veurem a veure quin tipus de vocals aconseguim per al tribunal a temps parcial, que finalment acabaran prenent posició en l'àmbit de l'arbitratge, de les infraccions i de les sancions? Quina necessitat en tenim? No parlo de cap òrgan mastodòntic ni de cap òrgan enorme, parlo d'un òrgan col·legiat, que ha de tenir la independència respecte al Govern i que ha d'anar a la promoció de la competència per totes. Hem descobert una paraula que des d'aquest punt de vista és molt útil, els és molt útil, a vostès. Parlen de «polítiques proactives». Diu: «No només les reactives, les proactives.» Me les vol citar, senyora diputada? O sigui, en lloc de repetir les polítiques proactives, vull, des de la competència, quines, amb qui, amb quins mitjans, amb quin marge de maniobra, fins a on. D'això és del que hem de parlar. Diu: «Ho parlarem a la ponència.» D'acord.

Tercera qüestió: la independència. Diu: «Vostès també Déu n'hi do!» És que jo ho admeto; si vull que ho tinguin clar: el model amb què neix la competència a Catalunya tenia unes limitacions que avui ens hem proposat superar. Si no m'ha de donar, vostè, cap llicó! Jo ja ho admeto, si és que era així: té vostè raó. Però, home, estem davant de l'oportunitat de millorar-ho de manera significativa, per això els proposem el nostre concurs, per això els allarguem la mà. Però fem-ho de manera oportuna, de manera correcta i de manera agosarada, no poruga.

I per acabar, si garantim la independència, hi haurà una independència més gran que el Govern ens envii candidats aquí, tinguem un *hearing* corresponent i tinguin el suport de tota la cambra? Voldran aquestes persones tenir menys reconeixement que aquest? I voldrem els diputats i les diputades no oferir aquest tipus de concurs? I voldrà tenir el Govern la seguretat que aquesta independència veritablement va a missa, mai millor dit?

Doncs, jo crec que aquest tipus de coses són les que podem parlar. I no veig, senyora diputada, independentment, doncs, de les seves bones paraules, que jo agraeixo, i del seu to en aquesta intervenció, que jo valoro, no veig la...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...impossibilitat que sobre aquest tipus de qüestions no ens posem d'acord.

I l'insto, naturalment, que, en nom del seu grup parlamentari i de la resta, ens puguem posar d'acord en les qüestions que aquest grup parlamentari ha plantejat.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Domingo... (*Veus de fons.*) És que el torn en contra s'ha de fer quan toca, que és abans... Té la paraula, però normalment sempre és quan..., quan he mirat... En fi, li tocava abans a vostè que al senyor...

El Sr. Domingo Domingo

Ja, però és que el senyor Teixidó és molt ràpid...

El president

No, no, no és molt ràpid; no és molt ràpid...

El Sr. Domingo Domingo

Bé, únicament, perquè hi havia hagut una... Si vol, senyor president, per estalviar temps, jo estic disposat a fer els tres minuts finals quan parlin la resta dels grups.

El president

No, no, faci-ho ara, i ja està. El procediment és el procediment.

El Sr. Domingo Domingo

Ho dic clarament perquè s'han imputat unes paraules directament que crec..., crec que ha habido un error claro.

En primer lugar, la Comisión Jurídica Asesora y la Autoridad Catalana de la Competencia no tienen nada que ver –no tienen nada que ver–, el órgano no es similar. La Comisión Jurídica Asesora asesora al Gobierno, y en este caso la Autoridad Catalana no defiende la competencia del Gobierno, evidentemente, con lo cual partamos de que son órganos completamente diferentes y no cabe similitud.

Y en cuanto a la forma organizativa, yo he defendido la conveniencia de un órgano único que englobe la Dirección General de Defensa de la Competencia y el Tribunal Catalán de Defensa de la Competencia. A eso me refería, me parece correcta la unidad del órgano, no quiere decir que la organización de ese órgano, tal como se ha planteado en el proyecto de ley, sea la adecuada, es más, la he criticado: falta de independencia, no será operativa y, evidentemente, no nos gusta. Por eso hemos presentado una enmienda a la totalidad; contradicción, ninguna.

El president

Passem al posicionament dels grups. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem davant d'aquest Projecte de Llei de creació de l'Autoritat Catalana de la Competència, en definitiva, és una llei que podríem anomenar com a instrumental, ja que afecta bàsicament l'autoorganització,

en definitiva, l'organització dels òrgans de defensa de la competència.

Se n'ha parlat molt, avui, de l'oportunitat, de l'oportunitat d'aquesta llei, i, malgrat algunes esmenes a la totalitat, crec que ha quedat clar que és oportuna, que és oportuna aquesta llei, i per al nostre grup parlamentari, doncs, entenem que precisament és oportuna. I davant d'un debat a la totalitat, davant de la votació d'unes esmenes a la totalitat, crec que del que hem de parlar és de no entrar excessivament al detall d'aquesta llei, sinó parlar de la totalitat i, per tant, de la conveniència o no d'aquesta llei.

Evidentment, hi ha uns antecedents que s'han abordat a bastament, una sentència del Tribunal Constitucional de l'any 1999, en què es reconeixia, precisament, la competència a les comunitats autònomes en matèria de competència –en matèria de competència. El 2002, una llei que atribuïa a la Generalitat de Catalunya certes competències executives i, en concret, tot l'aspecte d'instrucció a través de la Direcció General de Defensa de la Competència i de resolució a través del Tribunal Català de Defensa de la Competència. I això és la situació actual, estem en aquest punt, i entenem, des del nostre grup parlamentari que aquest punt s'ha de superar, hem d'anar molt més enllà, i, en definitiva, el que hem de fer és una llei que modifiqui tot el sistema institucional català de defensa de la competència.

Bàsicament, tal com explica l'explicació de motius, bàsicament, per dos grans motius, hem d'anar més enllà. Un, per la pròpia experiència acumulada, aquí, a casa nostra. I, en segon lloc, pel que en podríem anomenar la legislació comparada, és a dir, com s'ho fan altres països a l'hora d'organitzar aquestes competències? I quan s'analitza a nivell internacional veiem que, com a mínim, hi ha un mínim comú denominador, i aquest és que existeix un únic òrgan que exerceix aquesta autoritat de la competència; en segon lloc, el caràcter independent d'aquest òrgan, que ja ha portat debat i preveiem que si no prosperen les esmenes a la totalitat en portarà més a la ponència, que és on han de resoldre aquestes qüestions; i, en tercer lloc, incorpora en algun dels casos una tercera funció, una tercera funció que fins a aquest moment no es realitzava, que és la de la promoció de la competència.

De fet, la mateixa Unió Europea impulsa polítiques de competència modernes, que opten per la incorporació i impuls d'aquestes polítiques que podríem anomenar proactives de la promoció, les quals també –i dit sigui de pas– requereixen estructures flexibles. Per tant, incorporar una tercera funció que, alhora, obliga a tenir unes estructures més flexibles.

I, finalment, ja s'ha anomenat el propi desenvolupament de l'Estatut. L'Estatut del 2006 reconeix com a exclusiva en la promoció de la competència competències executives sobre la defensa de la competència i, finalment, la competència exclusiva sobre l'establiment i la regulació de l'organisme independent que ha d'exercir totes aquestes funcions.

Per tant, des del nostre grup parlamentari, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, estem parlant també,

com deia ara en aquest últim motiu, de desenvolupar allò que fixa el text estatutari, i com és la nostra manera de fer, tot allò que signifiqui desenvolupar al cent per cent allò que fica el text estatutari, allà ens trobaran a nosaltres. I, precisament, és en aquest punt on ens trobem.

En resum, el que necessitem és un nou model que reculli, sobretot, aquest principi d'aquesta tercera funció, aquesta funció proactiva, en un aspecte molt concret i que ens agradaria destacar. Els informes sobre les regulacions sectorials que, en definitiva, el que vindrien a fer és a millorar la qualitat de les diferents regulacions que s'han d'anar fent. I, un segon punt a destacar d'aquestes mesures proactives, que seria aquelles anàlisis i estudis de mercat que permetran detectar anomalies eventuais en el funcionament dels mercats.

És, per tant, en aquesta base, en aquest model, en aquesta incorporació d'aquestes polítiques proactives, aquesta flexibilització en l'organització entenem que és del tot oportuna aquesta reforma i, per tant, davant de les esmenes a la totalitat presentades, evidentment, la del Partit Popular, basant-se, doncs, en el seu recurs al Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, ja que aquesta llei, en definitiva, el que fa és desenvolupar un precepte que fixa l'Estatut, són les seves raons, és la seva coherència.

Quant a l'argumentació i la fonamentació que ha fet el diputat Teixidó, respecte a aquesta esmena a la totalitat, després d'haver escoltat aquesta fonamentació, sincerament, no l'entendem, no entenem el perquè d'aquesta esmena a la totalitat. Sí entenem el perquè de determinades discrepàncies en l'interior, en l'articulat, sobretot tot allò que ha argumentat des del punt de vista de la independència que és on ha basat, pràcticament, aquestes argumentacions, però entenem sota el nostre criteri que no justifiquen una esmena a la totalitat, que és el que estem fent avui, un debat a la totalitat i portar a debat unes esmenes a la totalitat.

En definitiva, entenem que avui s'obre la porta, s'obre la porta per a tota la tramitació parlamentària, que molts dels aspectes que vostè avui ha posat sobre la taula, més altres que podrem posar, crec que en ponència és on s'han de resoldre, on es pot arribar a acords i, de fet, ja tenim un precedent, i és el mateix avantprojecte, quan va ser avantprojecte, doncs, el mateix Tribunal Català de Defensa de la Competència en va fer tota una sèrie d'observacions, observacions que bona part van ser recollides, quan era avantprojecte, estan ja recollides en aquest projecte i, de fet, ja abans que aquest text arribés a aquest Parlament i fos projecte de llei, en la base de l'avantprojecte de llei ja es va veure que era un text que es podia enriquir des de diferents punts de vista, des de diferents perspectives.

I, per tant, amb aquest precedent, amb aquest mateix text entenem que la voluntat de consens i la voluntat de portes obertes és absolutament creïble, i entenem que totes aquestes aportacions que avui s'han realitzat en aquest debat, s'han de realitzar en ponència i en comissió que és on pertoca. Per tant, el nostre grup parlamentari votarà en contra de les tres esmenes a la totalitat, precisament per això, per obrir el tràmit i poder

parlar i poder negociar i poder consensuar en comissió i en ponència.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan vaig veure les tres esmenes a la totalitat vaig pensar que potser, per la poca experiència que tenia com a diputada..., vaig pecar d'ingenuïtat i realment a mi em va sorprendre. Potser pensava que era a l'única que m'havia sorprès que els tres grups de l'oposició presentessin una esmena a la totalitat. Però, bé, veig que no sóc l'única. I excepte l'esmena del Partit Popular, que és completament coherent, diguéssim, amb la filosofia de..., i amb el recurs que tenen presentat a l'Estatut, per tant, en aquest sentit sí que hi veig la coherència. Però no entenc l'oposició dels altres dos grups.

Normalment se'ns acusa als partits que donem suport al Govern d'aturar totes les iniciatives que vénen de l'oposició, entenc que no és així, que hi ha molts exemples que ho manifesten, però avui sí que crec que l'oposició ha fet allò de posar traves i fer un exercici del no pel no.

I concretament, en el discurs del senyor Teixidó, del diputat de Convergència i Unió, sí que he vist un cert apriorisme, uns certs prejudicis, més enllà del que anava en el text d'aquesta llei, no? Per tant, no crec que aquesta sigui la millor manera d'avançar en pro del consens. Entenem que les raons que han plantejat, des de l'organització del personal, des de quants vocals havien d'existir en el tribunal, des del tema de la independència, fins i tot en el tema de l'ambició, entenem que no són raons suficients per posposar la tramitació d'aquesta llei. Per tant, jo crec que aquí sí que farien un acte de coherència retirant aquesta esmena.

Però entrant ja en quines raons... –perquè entenem que és millorable i que ho farem, i que segur que ens posarem d'acord en el tràmit parlamentari–, però quines pensem nosaltres, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, que són les raons, les principals raons per donar suport a aquest projecte.

Principalment, i començant –i aquí, de la mateixa manera que ha començat el conseller–, el desenvolupament de l'Estatut és un mandat estatutari i, per tant, creiem que cal aprofundir en l'autogovern, i més en totes aquelles matèries que estan a les nostres mans, que només depenen de nosaltres. Entenem que és d'aquestes lleis que avancen en aquest desplegament, i no repetiré els arguments que s'han donat, ja s'ha citat l'article 154, i entenem que és l'Estatut precisament qui delimita les funcions i en qui recau la competència de la regulació.

Per tant, aquest article el que fa és ampliar les competències de la Generalitat, inclosa també la influència dels ajuts públics i les concentracions en el mercat

d'àmbit català, però amb els límits que el mateix Estatut ens posa. Per tant, l'Estatut el que fa és ampliar les competències, però no ens limita en quin òrgan s'han d'implementar, i això cal tenir-ho en compte. De fet, dóna directament la competència a la Generalitat per regular-ne el funcionament, i això és el que fa precisament aquest projecte de llei. Per tant, aquests projectes són tan ambiciosos com ens permet l'Estatut. Aquesta és la lectura que en fem, potser ens hem deixat de veure certes possibilitats que ens dóna.

En segon lloc, hem de dir que el model regulador vol implantar, com ja s'ha dit, la normativa europea, que es va començar a implementar als anys noranta i que ha volgut reforçar precisament la importància de les polítiques proactives, com ja s'ha dit reiteradament, en matèria de defensa de la competència. És a dir, reforçar el paper preventiu i l'actuació *ex ante* en aquests organismes. Per tant, no podem deixar de dir que els organismes actuals que ja han treballat en aquesta línia i se'ls ha de reconèixer aquesta tasca, però que han tingut, diguéssim, barreres per la seva pròpia organització per dur a terme aquesta tasca.

Precisament, aquest model el que fa és prioritzar l'eficàcia, l'operativitat, l'agilitat d'actuació posant en el centre la mirada dels drets dels consumidors. A més a més, ens dota d'instruments per realitzar aquesta tasca proactiva i de prevenció, i és precisament en aquesta tasca que cal una especial coordinació amb les polítiques econòmiques. I aquí és on segurament podem entrar a debat. Què vol dir una tasca proactiva? Doncs, evidentment, també hi haurà un assessorament al Govern, és evident. El Govern també té entre les seves tasques de dur a terme polítiques econòmiques eliminar que siguin les barreres de l'entrada, i això també forma part de les obligacions del Govern. I aquí és on hi ha d'haver una certa coordinació en el que són les polítiques proactives al nostre entendre.

Un tercer objectiu d'aquesta llei és la racionalització i l'optimització de recursos humans i materials. I jo entenc que aquí tots els grups hi estarem d'acord. La fusió de dos organismes, el tribunal i la direcció general, permet treballar amb economies d'escala, amb una millor assignació a les funcions i eliminant duplicitat de tasques.

I, finalment, un quart objectiu, que és establir un model organitzatiu que permetrà tenir funcions d'instrucció, regulació, anàlisi, assessorament i resolució, alhora que també durà a terme les funcions d'arbitratge.

Per tant, sobre les objeccions que ens fan els grups de l'oposició, hem de dir que una de les que s'ha reiterat, que és la manca d'independència respecte al Govern, primer de tot dir que aquest organisme, per les característiques que té i les funcions que se li encomanen, entenem que no hauria de ser un òrgan del Parlament, no per donar-li menys valor, sinó per les pròpies característiques de l'òrgan. Però sí que ha de retre comptes al Parlament, és evident, tal com preveu la compareixença anual, presentant una memòria d'activitats.

De tota manera, entenem que no ha de ser un motiu per no trobar el consens entre tots els grups parlamen-

taris i entenem que ens posarem d'acord. De fet, tots els grups que donem suport al Govern hem manifestat aquesta voluntat de si trobem mecanismes –i vostè ja en proposava alguns– d'avançar en la independència, doncs, segur que ens posarem d'acord.

Per tant, finalment, i com a últim argument, entenem que en legislació comparada trobem diversos casos a nivell internacional d'acord amb el model que estableix l'Autoritat Catalana de Competència amb un únic òrgan. Estableix un disseny que permet equilibrar les tasques clàssiques d'aquests organismes, la sanció, l'arbitratge i la lluita contra les infraccions, amb un model modern i de futur que vol reforçar l'activitat proactiva.

Per tant, per tots aquests motius que han aparegut abans i que he donat, des del nostre grup parlamentari no donarem suport a les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem a votació les tres esmenes a la totalitat, del Grup Mixt, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (Pausa.)

El resultat ha estat de 14 vots a favor, 116 vots en contra.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, el projecte continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures de lluita contra la crisi econòmica (tram. 300-00140/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació sobre les mesures de lluita contra la crisi econòmica. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano. (Remor de veus.)

Senyora Olano... La senyora diputada començarà la seva intervenció amb el silenci de les senyores diputades i senyors diputats. (Pausa.)

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, començo ja, perquè són hores que comença a tocar ja fer altres coses.

Senyor conseller, ja és nou..., no és una qüestió nova que el Partit Popular estigui preocupat per la situació econòmica. Jo, avui, li faré un plantejament amb actitud constructiva, amb actitud que vostè trobi el Grup Popular al costat del Govern. Podem discrepar respecte a determinades definicions, però estic segura –confio en

la seva preparació— que vostè és una persona coneixedora de la situació econòmica, i per tant, sobretot quan li parli del context internacional coincidirem; després, li ben asseguro que la intenció d'aquest grup és de col·laborar des de la nostra posició a l'oposició per tal que almenys des d'aquest escó, des d'aquest faristol, doncs, quedi molt clar que el Partit Popular en qüestions econòmiques vol col·laborar amb el Govern.

Li començaré parlant de les dades que per nosaltres són de la crisi. Vostès canvien de terme, en això no hi entraré. Després de les previsions i de l'error que nosaltres considerem de la diagnosi i després de les conseqüències del que s'ha fet i per últim el que proposa el Partit Popular, que és bàsicament, doncs, el que quedarà recollit en la moció que presentarem.

El context internacional ens parla del barril de petroli a 1,70 dòlars, d'un euro a 1,75 dòlars, d'una inflació a la zona euro d'un 4 per cent. I d'un president del Govern central europeu, Jean-Claude Trichet, que ens anuncia que aquesta setmana hi haurà una pujada dels tipus d'interès al 4,25, amb un encariment de les quotes de les hipoteques —que es calcula que seran uns nou-cents euros la mitjana del que estan hipotecades les famílies—, i a un descens de la compra d'habitatges i a una limitació en el consum; dada que queda constataada per les últimes declaracions dels impostos en el primer trimestre. Tot això ha influït en l'ànim de la gent i les conseqüències socials que es preveuen són més greus que les que han aparegut fins ara. Hi haurà una evolució de la taxa d'atur, especialment de la població immigrada, de tal manera que ens posa en uns precedents d'una situació totalment diferent. Per tant, no hi ha precedents d'aquesta situació, amb aquesta taxa tan elevada d'atur afegida a la presència d'un altíssim nombre d'immigrants.

Per una altra part, si m'ho permet, el president del Govern, el senyor Zapatero, ens ha dit que era una qüestió de la crisi discutible, però nosaltres considerem que el millor que es pot fer per poder influir aquesta confiança amb els operadors econòmics és afrontar la situació i no negar l'evidència.

Nosaltres considerem que tant l'Estat com les comunitats autònomes tenen elements a la seva disposició, tenen eines per tal d'afrontar aquesta situació econòmica. Estem amb una inflació harmonitzada interanual, que va pujant mes a mes, i en aquests moments està al 5,1 per cent; dada que no es veia des de l'any 1995.

Per un altre cantó tenim el senyor Solbes que ens ha fet unes previsions que admet en un primer moment el 3,3 als pressupostos generals de l'Estat; després ens parla d'un 3,1, el passat mes de desembre; baixa fins al 2,3 per cent a l'abril, i aquesta setmana ens diu que estem vora del 0,3 per cent.

Nosaltres considerem, i per això hem plantejat aquesta interpellació, que la tornada de vacances d'estiu pot ser més dramàtica del que podem preveure en aquests moments, i per això hem presentat aquesta interpellació, perquè veiem que la situació es pot agreujar davant d'una depreciació del dòlar i un augment de les pressions inflacionistes. Hi ha elements que ens preocupen,

especialment la taxa d'atur, que ha augmentat fins a 172.000 persones respecte a la que teníem fa quatre anys; que un creixement econòmic intertrimestral anualitzat que ha decaigut en 1,6 per cent; que la inflació s'ha duplicat des del 2,2 fins al 4,7 per cent el mes de maig i amb un 5,1 el mes de juny. Una pressió tributària que s'ha incrementat al llarg dels últims anys en un 3,2 per cent. I sobretot que la confiança econòmica ha decaigut en un 21,8 per cent. Per no parlar del dèficit per compte corrent. És a dir, la necessitat de finançament exterior de l'economia, que s'ha triplicat en els últims quatre anys, amb un pas del 3,5 al 10,1, amb un diferencial del 6,6 per cent.

La necessitat de finançament a Espanya respecte al PIB de la Unió Europea és la més alta, i està en aquests moments en un 11,3 per cent. Per no parlar també de la deute externa, que ha incrementat amb un 3,7 per cent respecte al PIB nacional. També s'han disparat els impagaments, i el nombre d'empreses amb declaració concursal ha augmentat fins a un 88,6 per cent. En aquest sentit, vostè és coneixedor que també el Banc d'Espanya considera estèrils algunes de les mesures aprovades pel Govern de l'Estat.

Nosaltres considerem que el pitjor error del diagnòstic, que es va fer d'una manera tímida i no afrontada en el moment adient, ens ha posat en una situació de greus conseqüències, perquè sobretot es va pretendre dir que hi havia un problema de demanda. Nosaltres considerem que ha estat una qüestió de falta de competitivitat del nostre teixit productiu i que la intensa penetració de l'oferta estrangera ha suposat que la demanda nacional, doncs, opti per altres vies.

També ens van dir que era un problema de la construcció, i nosaltres diem que no només de la construcció, el problema afectava tota l'economia espanyola. La mateixa EPA del primer trimestre del 2008 ens diu que també en el sector servei 96.300 persones van incrementar les xifres d'aturats. I el sector de la construcció també va generar 71.100 aturats. Però també va afectar altres sectors. Per tant, una de les primeres conseqüències més greus és no acceptar la crisi i errar el diagnòstic, per tant, intervenir massa tard.

Nosaltres també considerem que el pla de xoc proposat pel Govern socialista ha estat tímid i ineficaz. El xec fiscal dels quatre-cents euros ha estat una mesura que ha estat exclusivament electoralista i que ha produït un impacte expansiu sobre la demanda.

També el suposat abaratiment dels costos vinculats als deutes hipotecaris amb l'ampliació de les hipoteques ha estat una mesura que d'alguna manera nosaltres considerem com una mesura repugnant, perquè els propis en teoria beneficiaris no són coneixedors de les conseqüències econòmiques que els suposarà, amb una elevada càrrega d'interessos i per tant amb una dilatació de les obligacions que no aporten res a l'economia.

També s'ha fet un finançament de l'habitatge protegit, però nosaltres considerem que aquesta mesura, que dintre d'un pla d'habitatge podia tenir la seva viabilitat, contribueix..., demanda una situació d'excés d'oferta, tan brutal com la que hem tingut en aquests últims anys,

que només contribueix a expandir l'oferta en aquest mercat i que contribuirà d'una manera decisiva a profunditzar amb el seu equilibri.

També s'ha dit que el que es farà és tallar els terminis en l'obra pública. Si ens ho permet, tenim molts dubtes que es pugui prendre aquesta mesura. És veritat que des del Govern de la Generalitat, doncs, el seu president, en el seu moment, va parlar de crisi, però també és veritat que les mesures fins ara aportades nosaltres les podem compartir i sap que li vam manifestar que donàvem recolzament, però que les trobàvem, donada la situació econòmica, que breument he intentat posar de manifest, consideràvem que eren insuficients. Som coneixedors de les que ha aportat vostè i, per tant, de la renovació de l'acord estratègic, amb les vint-i-dues línies, amb les cent dues mesures, amb els 300 milions d'increment per als avals a les pimes.

Compartim les seves propostes, senyor conseller, però simplement considerem que són «tirites», que la situació del malalt és molt més greu del que vostès volen pretendre traslladar a la societat catalana, i, per tant, li tornem a dir, li tornem a impulsar que presenti un pla de xoc, que el presenti ara, que la situació econòmica el mes de setembre serà encara molt més greu.

L'altre dia, el dia 25 de juny, el senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, ens va dir que no faria seguidisme de les mesures que havia aportat el president del Govern, el senyor Zapatero, i ens va dir que no afrontaria les mesures proposades de congelació dels salaris dels alts càrrecs ni tampoc...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...sí, ja acabo senyor president— el previst en les mesures de convocatòria d'ocupació pública.

Nosaltres, senyor conseller, en el torn de rèplica, doncs, li farem les propostes que deixem des del Grup Parlamentari Popular.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president... Senyora diputada, és un honor comparèixer en aquesta cambra per tal de respondre la seva interpellació sobre un tema d'indiscutible importància en aquests moments.

Efectivament, el primer que voldria dir-li és que té raó: hem d'acceptar la realitat. I la realitat és que s'ha produït un clar empitjorament de la situació econòmica. Jo crec que hem de defugir debats sobre termes que, al final, acaben quedant fora de la percepció que tenen els ciutadans de les coses, no? «Recessió», «desacceleració», home, és veritat, tècnicament estem en una des-

acceleració, no en una recessió, no? Però, quan la desacceleració és molt forta, quan vostè passa d'anar a dos-cents per hora a anar a quaranta per hora, el sotrac és també molt fort, no?

Crisi. «Crisi» és una paraula que no té una definició tècnica tan precisa, de manera que és admissible dir que estem en una situació, si no de crisi, d'una certa crisi, no?

De manera que és veritat. La situació econòmica ha empitjorat i ho ha fet d'una manera important. Les dades de PIB ens ho diuen: l'any passat vam créixer el 3,6 per cent; aquest any, les nostres previsions, que les hem anat rebaixant, són d'un creixement de l'1,8 per cent. De moment, tenim dades del primer trimestre per a l'economia catalana, és un 2,5; en termes interanuals 0,3; en termes del mateix trimestre, l'economia espanyola..., ens acaba de donar el senyor Solbes, les seves estimacions són semblants, un 0,3 per cent.

Les dades d'atur estan augmentant. Però, escolti'm, estan augmentant però vol dir que hem passat del 6,6 al 7,5..., 7,6. Són dades d'atur, de moment, que no han de portar a l'alarmisme. Però, és veritat, està augmentant, eh? Avui, acabem de tenir les dades d'atur registrat del mes passat —del mes passat vol dir del que va acabar abans d'ahir, no?— i ens diuen d'un augment important, de l'atur, i estem seguint-lo molt atentament.

I tenim també una inflació relativament important.

I, evidentment, aquesta disminució forta de l'activitat té un impacte molt especialment notable en el sector immobiliari, que tenim dades de reducció de l'activitat de l'ordre del 50 per cent, més o menys, en el que portem d'any.

Diagnòstic. Aquí estem davant d'un factor que és un factor endogen —vol dir, un factor molt específic de l'economia espanyola— que és la bombolla immobiliària, és veritat; bombolla immobiliària que ha portat a una situació en la qual la construcció ha de créixer uns percentatges altíssims —està, en aquests moments, en creixements negatius molt alts—, hi ha sobreoferta important d'habitatges construïts.

És veritat que també hi havia uns factors de demanda estructural potents, eh?, que segueixen estant aquí, en part. Però, és evident, escolti, que, quan veiem que a Espanya s'han construït tants habitatges com a la suma de França, d'Alemanya i Itàlia junts, alguna cosa fallava. I, segurament, aquesta bombolla s'hauria hagut d'aturar abans.

I tenim dos factors exògens. I ho hem de reconèixer, que són exògens. Aquests no depenen de nosaltres. Que és una crisi como no hi havia hagut de feia molts anys en el sistema financer, originada pel problema de les hipoteques *subprime* als Estats Units, però que s'ha escampat i que té una repercussió singular en el nostre país, a Espanya. La crisi ve de fora, sí; però té una repercussió singular i és que el nostre sistema financer anava a fora a obtenir recursos i ara el mercat europeu, el mercat internacional, on anàvem a obtenir el finançament que necessitàvem per finançar els nostres crèdits, està molt tancat, i això origina problemes de liquiditat dins de casa nostra, originats en el propi sistema financer, que,

davant de peticions de crèdit de vegades molt raonables d'empreses que van bé, es troba amb dificultats.

I tenim un altre factor exogen, evident, que és l'encariment dels preus del petroli i dels aliments, que és un xoc que ens ve de fora i davant del qual hem de dir també les coses com són: tots som una mica més pobres, perquè per comprar el mateix que compràvem ara hem de donar més a canvi. I això només s'arregla d'una manera, que és augmentant la productivitat.

Aquesta és la realitat. De manera que, davant d'això, el que hem de fer són dos coses: escolti'm, acceptar la realitat, perquè, si no, no la millorarem –els problemes que ens planteja–, però també, deixi'm que li ho digui, no crear alarmisme. Dic «alarmisme». No reconèixer la gravetat de la situació, sí. Reconèixer-la, ho hem de fer, però no creem alarmisme; no la fem més greu del que és.

Sap per què, entre altres coses? Primer, perquè no respon a la realitat i ens farà més difícil superar els problemes. I segona, perquè l'economia respon en part a la confiança que tenim en el futur i a les expectatives que creem. De manera que crear alarmisme no és bo i no és propi de partits responsables ni de dirigents polítics responsables, crear a alarmisme, ni aquí ni enlloc. I vostè vagi repassant el que passa en els països del món i veurà que hi ha preocupació, des de les oposicions, i naturalment aprofiten per criticar els governs, però no creen alarmisme perquè saben que això seria dolent.

Com hem d'actuar? Doncs, miri, quan hi ha una situació com aquesta, s'ha d'actuar a dos nivells. Primer, atacant els símptomes, atacant la situació conjuntural, la febrada, si vostè vol, perquè quan hi ha una febrada s'ha d'atacar la febrada, però també atacant els problemes de fons. Les dues coses són el que hem de fer: atacar els símptomes i els problemes de fons; és a dir, els canvis estructurals que hem de fer, les dues coses.

I és el que estem fent, perquè malament podríem dir: «Home, com que aquí la solució de fons definitiva és millorar la productivitat i la competitivitat de la nostra economia, de moment fem això i no ens preocupem dels símptomes», perquè, potser, el malalt quan el volguéssim curar ja estaria mort, m'entén?, de la febrada. Però tampoc no n'hi hauria prou a dir: «Ataquem la febrada i no ens preocupem de què hem de fer a més.» Hem de fer les dues coses, que és el que s'ha de fer.

Com hem d'atacar els símptomes? Doncs, bàsicament, amb dos tipus d'actuacions: tractar de dinamitzar l'activitat econòmica i proporcionar-li el finançament que necessita; és a dir, contrarestar la caiguda d'activitat en la mesura que es pugui, i pal·liar les situacions més precàries, més greus, sobretot de sectors socials que pateixen especialment aquesta situació. Això és el que hem de fer, i això és el que ha de fer també el Govern de l'Estat. I això és el que hauríem de fer a nivell d'Europa, en la mesura que ens poséssim d'acord per fer-ho i entenguéssim que moltes d'aquestes coses només es poden atacar a nivell europeu; per exemple, en bona part els problemes de liquiditat, per exemple, que tenim un banc central europeu i una moneda única.

I, després, naturalment, hem d'atacar també els problemes de fons. És a dir, aquelles transformacions del model de competitivitat que ja s'estan produint, que han constituït el nostre objectiu fonamental al llarg de la legislatura –aquesta i l'anterior–, ara les hem de potenciar més que mai –més que mai–, perquè malament també podríem dir: «Home, com que ara tenim la febrada, això no cal que ho fem.» No, al revés. És en situacions complicades, complexes, de crisi –deixin-m'ho dir–, quan aquestes reformes són més necessàries que mai.

I, de vegades, es pot sortir reforçat de les crisis. N'hem de sortir reforçats. Perquè d'entrada aquestes reformes són més inevitables i, d'altra banda, són més ineludibles, són més necessàries: empreses que potser anaven prou bé..., el sector públic, que de vegades en situacions que les coses van bé no es veu tan obligat a ser absolutament eficient, ara ho ha de ser, perquè, si no, no ens en sortirem.

De manera que hem de fer les dues coses i és el que ha estat fent aquest Govern.

Miri, nosaltres el mes d'abril ja vàrem presentar un pla de quaranta-dues mesures. Un pla, deixi-m'ho dir, vam presentar un conjunt de quaranta-dues mesures, que va passar pel Govern i el Govern el va aprovar. Aquestes quaranta-dues mesures es feien dins del marc de limitacions que tenim, que comprendrà vostè que en el Govern de la Generalitat, doncs, són importants a l'hora de poder jugar amb instruments de política macro, com els que ara hem de fer servir. Però, vam treballar-hi molt a fons i va ser un pla molt..., un conjunt molt treballat, mot rigorós, eh?, i per això el vam presentar. I nosaltres seguim pensant que és un bon conjunt de mesures. I el que ara hem de fer és aplicar-les de veritat, implementar-les, i és el que estem fent. El mes d'abril el vam fer i ara les estem implementant.

Perquè del que es tracta per solucionar els problemes no és anar presentant un pla cada setmana, que és el que a vegades sembla que demanin: «Presenti'm un nou pla». I es queden contents, ja els hi hem passat, ja el farem. Escolti, això és un problema de màrqueting, si vostè vol. Un pla cada setmana? Ara mateix. El que hem de fer és aplicar les mesures; això és el que hem de fer. Nosaltres presentem unes mesures per aplicar-les. L'altre cosa és com anar canviant de model cada setmana. Quina credibilitat tenen les mesures de la setmana passada si ara jo els estic presentant unes altres mesures? Em diran: «Escolti, vostè no s'ho creia massa, allò que ens va dir, no?» El que hem de fer ara és aplicar-les i és el que estem fent. Aquell conjunt de quaranta-dues mesures, que estava molt pensat i que vostè coneix, a més, en primera persona perquè sap que em vaig comprometre en aquest Parlament, en part motivat per l'interès que em van demostrar els grups de l'oposició, també, en una interpellació que vam haver de respondre em sembla que a finals del mes de febrer, a fer una ronda amb tots vostès per parlar-ne i ho vam fer.

Aquestes mesures s'estructuren entorn de set eixos, que són: la inversió en obra pública, que és molt important. El que hem de fer és mantenir-la. Nosaltres hem fet unes previsions d'inversió molt grans aquest any, de 6.000 milions d'euros per al pressupost de la Genera-

litat. I malament faríem si ara, davant dels problemes de recaptació que tenim, diguéssim: «Doncs, anem a retallar la inversió», que és el que és fàcil, com vostès saben. «Reajustar el pressupost? Retallem la inversió.» Malament ho faríem, perquè estaríem contribuint encara a empitjorar la situació.

De manera que el que hem de fer és, al revés, accelerar i agilitar aquestes mesures d'inversió. En segon lloc, polítiques de promoció i millora de l'accés a l'habitatge. En tercer lloc, polítiques de finançament i impuls de l'activitat empresarial, que és un tema molt important en aquests moments. En quart lloc, mesures de fiscalitat. En cinquè lloc, mesures de polítiques actives d'ocupació i d'acció social. En sisè lloc, tràmits administratius i marc regulatori. I, en setè lloc, es tractava d'impulsar, adaptar, donar encara més prioritat a un conjunt d'actuacions de caràcter estructural que formen part, d'una manera permanent, del que ha estat el llibre de ruta d'aquest Govern, l'acord estratègic, no?, i també el pla de mesures contra la inflació.

Aquestes són les mesures que hem posat sobre la taula. I després, en el torn que em resta, no tindrè cap inconvenient, al revés, amb molt de gust li detallaré fins a quin punt aquestes mesures s'estan implementant en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Senyor conseller, si precisament tenim alguna crítica des del Partit Popular és que tenien un bon full de ruta, tenien l'acord estratègic, però, clar, porten tant temps renovant-lo i posant-lo en marxa... Si en el seu moment, en el moment que tots els grups li van donar recolzament, haguessin començat a implementar aquelles mesures, hauríem previst i evitat moltes situacions a Catalunya.

Ara ens diu..., o sigui, quan van plantejar les quaranta-dues mesures, ens va dir que «aquesta serà ja la solució». Veu que la situació econòmica es complica i, aleshores, qui ha tornat a plantejar un pla va ser vostè. En el seu moment, ja li vam dir: «Amb això, no n'hi haurà prou. –Sí, sí... –Doncs, vinga, fem-ho.» Demanem la interpellació, després ens diu que ve voluntàriament aquí, i al final ens aporta aquestes mesures. Miri, el que necessita realment l'economia catalana és que el Govern actuï d'una punyetera vegada. Primer, restaurar la confiança de l'economia en els sectors. Segon, recolzar el creixement i la creació de llocs de treball. Tercer, lluitar contra l'augment dels preus. I quatre, millorar la competitivitat. Amb això, coincidim amb vostès. Però la locomotora que ha posat va massa lenta. Les dades se'ls estan menjant les intencions i no hi arriben; dintre, naturalment, de les competències que tenen.

Restaurar la confiança en l'economia. Ja li vam dir en el seu moment: limitar el creixement de la despesa pública en el proper pressupost. Estarem vigilant, a veure si ho compleix.

Segon, ja és un tòpic d'aquest grup parlamentari el tema de la Llei d'estabilitat pressupostària per saber realment dintre de quin marc ens podem moure.

Tercer, modificar els procediments per al nomenament dels responsables dels organismes reguladors, evitant qualsevol tipus d'ingerència política.

Recolzar el creixement i la creació de creixement d'ocupació.

Primer, reforma fiscal. Increment de la deducció per habitatge habitual en el tram autonòmic, del 15 al 25 per cent i no com l'última reforma de l'IRPF, que l'hem patit ara també les famílies catalanes, que hi ha hagut una baixada. I també incrementar el límit de deducció fins als deu mil euros. Reduir el tipus impositiu de l'impost sobre societats per a pimes; si no podem fer-ho, impulsem des d'aquí que el Govern de l'Estat ho faci.

Per què no impulsar des del Govern de Catalunya que el Govern de l'Estat afronti una reforma laboral? Reduir les cotitzacions del Fons de garantia salarial i, sobre-tot, advocar per una contractació que sigui més flexible i que hi hagi unes bonificacions en la cotització dels nous contractes.

Tres. Lluitar contra l'augment dels preus, augmentant la competència –fet que n'hem parlat fa poc. Promoure una existència d'una competència real dintre de tots els sectors estratègics, i especialment en el tema dels hidrocarburs. Crear una oficina d'informació i de seguiment dels preus també dintre de la conselleria d'Economia. Limitar l'increment de preus i les taxes reguladores, especialment per a pimes, que són el que necessita un recolzament des de l'Estat i des del Govern de Catalunya. Lluitar contra l'augment dels preus, garantint la unitat del mercat, i amb la liberalització del sector serveis, amb el que suposa la transposició de la directiva europea sobre serveis en el mercat interior. Augmentar la competitivitat: totalment d'acord amb el full de ruta, amb l'acord estratègic, amb la seva renovació; aquí trobarà el Partit Popular. Però comencin a fer-ho. No quaranta-dues: totes, senyor conseller, tal com preveia el primer acord. Per tant, Pla anual de competitivitat, inversió en I+D+I, incentius fiscals..., perfecte. I també, com no?, impulsar el desenvolupament de les infraestructures, intensificant les col·laboracions públiques i privades.

Aquestes són algunes de les mesures que el Partit Popular li anuncia i que nosaltres presentarem en aquesta cambra a través de la moció, que esperem que recolzin els altres grups, perquè no podíem acabar aquest període de sessions fins que tingués el Govern el missatge del Partit Popular que al setembre la situació no és que sigui més alarmant: és que el mateix senyor Solbes ha reconegut que l'últim trimestre serà encara pitjor. Això no és alarmisme. Totes i cada una de les dades que aquesta diputada li ha donat des del faristol estan comprovades i publicades. Per tant, nosaltres no considerem que és alarmisme, però vostè sap que en economia la previsió i la confiança són les bases.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyor president... Senyora diputada, miri, deixi'm primer que li tracti de fer una distinció, no? Vostè em diu: «L'acord estratègic ara no el fan servir.» No, al revés. Jo li he volgut dir: per una banda, hem d'adoptar mesures per fer front a una situació conjuntural determinada, que són les quaranta-dues mesures del conjunt de mesures que va aprovar el Govern el mes d'abril; d'altra banda, hem de mantenir el full de ruta, que és l'acord estratègic. Les dues coses s'han de fer, les dues. Les quaranta-dues mesures responen a aquesta voluntat. I jo li asseguro que estudiarem amb molt d'interès les que vostè diu que ens proposarà. Ho mirarem perquè les que ara ha dit, naturalment, no he tingut temps tampoc ni tan sols de prendre'n nota, no? Però en el moment en què vostè en les passi, jo li asseguro que les mirarem amb molt d'interès, i, si alguna d'elles ens sembla que pot ser útil, no tinguí cap dubte que la farem servir.

En aquests moments, li voldria simplement, molt ràpidament, recordar les mesures que en aquests moments estem ja implementant, d'aquelles quaranta-dues. Ahir es va aprovar el Projecte de decret de llei de mesures urgents en matèria fiscal i financera, ahir el Govern el va aprovar, que comprenen l'augment dels límits de finançament de l'Institut Català de Finances, de 3.500 a 4.000 milions el límit d'endeutament, per poder després donar crèdits, i l'increment dels límits d'aval que pot donar l'Institut Català de Finances per tal de facilitar la titulació d'actiu d'entitats financeres, de 1.200 a 1.500 milions, i l'aprovació de la mesura fiscal amb relació a la deducció fiscal per inversió en rehabilitació d'habitatges, que permet augmentar un punt i mig, gairebé el 50 per cent, la deducció que es pot fer, de 3,45 a 4,95 per cent amb caràcter general i de 6,45 a 7,95 per cent per als casos especials.

Dos, la setmana que ve es signarà el convenir de col·laboració amb les entitats financeres, amb les caixes i amb els bancs que actuen a Catalunya, per establir línies de finançament preferencials per a l'adquisició d'habitatges protegits i per a les obres de rehabilitació protegides.

Tres, els propers dies també, dins el mes de juliol, es firmarà l'ampliació del conveni de l'ICF Crèdit, que firmarem també amb totes les entitats financeres, que augmenta de manera significativa el que s'havia fet fins ara.

Quart, s'ha de signar en els propers dies també el conveni entre l'Institut Català de Finances, el Departament de Medi Ambient i Habitatge i el Ministeri de l'Habitatge –de la Vivienda– per al finançament del promotor d'habitatge protegit.

Cinquè, està en curs i s'aprovarà en els propers dies per part del Govern el decret de Medi Ambient i Habitatge per a la creació de la tipologia de l'habitatge concertat amb protecció oficial i per a la creació de la figura d'habitatge de lloguer amb opció de compra.

Sisè, el Govern està accelerant i agilitant totes les mesures que tenen a veure amb la inversió. Per exemple, el govern del 10 de juny va aprovar inversions per un valor de 828 milions d'euros –val la pena tenir-ho present–, dels quals abans d'ahir, dilluns, van sortir amb licitació els que fan referència a l'eix Diagonal, 432 milions d'euros.

De manera que tenim aquestes mesures. I a més, naturalment, estem mantenint amb la mateixa força que fins ara les que responen a accions de tipus estructural: l'acord estratègic... El dilluns podrem celebrar el consell d'institucions, amb la presidència del president, per tal de referendar la revisió i impuls de l'acord estratègic per al període 2008-2011 –és molt important; és un acord estratègic que saben, a més, que contempla fórmules d'enllaç més reals amb el Parlament; tenim ganes de fer-ho de veritat– i la implementació de les mesures que també tenien a veure amb tot el que és la lluita contra la inflació; o bé les mesures, per exemple, de caràcter estructural per tal d'impulsar l'eficiència i l'estalvi energètic. De manera que això és el que està fent el Govern, i és el que ha de fer.

Vostè ha fet referència a un parell de qüestions, les quals jo voldria també esmentar. Les mesures que tenen a veure, deia vostè, a retallar despesa en el pressupost: miri, aquí li voldria dir, perquè quedés clar quina és la posició del Govern, dues coses. En una situació amb l'actual, és encara més necessari que mai ser extremadament escrupolosos amb l'ús dels diners públics i, per tant, amb tot el que tinguí a veure amb una administració eficient de la despesa; per descomptat que sí. No podem demanar eficiència als altres si nosaltres no ho fem. Però també, a la vegada, li haig de dir: no es tracta de retallar discrecionalment la despesa en un moment de mala situació econòmica, com no s'ha de fer un ús, al revés, discrecional d'augmentar la despesa; de manera que malament faríem en un moment com l'actual de retallar discrecionalment les inversions o els serveis públics essencials per als ciutadans. Les dues coses: eficiència, com mai; control de la gestió, com mai. Però no fer retallades discrecionals, que no podrien més que perjudicar.

I amb relació a l'altra qüestió que vostè ha dit, les lleis d'estabilitat pressupostària, també aquí li haig de dir el mateix: hem de fugir dels dogmatismes, tant del dogmatisme del dèficit zero, plogui o faci sol, que és el que alguns mantenen –quan les coses van malament, no hi ha més remei que hi hagi dèficit–, com del dogmatisme dels que voldrien tenir sempre un dèficit del 3 per cent, també nevi o faci sol. Quan les coses van bé no té per què haver-hi dèficit, hi ha d'haver superàvit, precisament per tenir un marge perquè hi hagi dèficit quan van malament, que és ara. Aquesta és l'actitud que hem de mantenir. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I vull acabar la meua intervenció dient: senyores i senyors diputats, membres del Parlament, tots hem de tractar que els ciutadans de Catalunya tinguin confiança en el seu futur, perquè tenen tots els motius per tenir-la, en el futur econòmic. Aquest país se n'ha sortit de situacions molt més complicades que l'actual...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...i, per descomptat, se'n sortirà d'aquesta.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a les quatre i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les subvencions del Govern a les seleccions catalanes (tram. 317-00174/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. Per formular la primera, en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Aquests dies a Catalunya al carrer hem vist el que es diu una *marea roja*, hem vist centenars de milers de persones celebrant la victòria de la selecció i, a més, ho hem vist els que hem sortit al carrer, perquè evidentment els mitjans de comunicació públics de Catalunya no han fet la cobertura com han fet en altres ocasions en àmbits esportius. Hem vist fins i tot el debat entre si ser del Barça o ser del Madrid és incompatible o no amb defensar la selecció espanyola; hem vist programes on es qüestionava la catalanitat d'aquells que estaven al carrer celebrant-ho; hem vist alcaldes, com el de la capital de Catalunya, de Barcelona, que no volia i no accedia a posar aquestes pantalles que s'han posat a totes les capitals de província espanyoles. En definitiva, els que ho hem vist ho hem vist al carrer: la Catalunya real ha sortit i la Catalunya real

ha donat suport als catalans que participen a la selecció i a la mateixa selecció.

Però no només això... (*L'orador mostra una samarreta. Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Això representa..., això representa justament el que volem molts ciutadans de Catalunya... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Això representa els catalans participant en la selecció espanyola i liderant l'esport català i espanyol. Això representa, en definitiva, el que molts ciutadans hem celebrat; aquesta samarreta i aquests jugadors catalans que han celebrat..., i han quedat campions d'Europa. És just l'esperit contrari al pacte de govern, que defensa segregar aquesta selecció i que defensa en definitiva el pacte de l'Entesa. I el pacte de govern celebra i defensa aquesta posició. El Partit Socialista de Catalunya també ho defensa al seu programa electoral, defensa que internacionalment sigui Catalunya la que representi i no pas els jugadors catalans dintre la selecció espanyola.

Després de veure el resultat al carrer, després de veure l'èxit de la ciutadania participant en aquesta celebració, després de veure el suport que rep a Catalunya quan els catalans van a participar amb la selecció espanyola, mantindrà la mateixa política el senyor Montilla, el president de la Generalitat, subvencionant anualment amb 1,2 milions d'euros les plataformes proseleccions catalanes?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, senyor president. Senyor diputat, sí, mantindrem la mateixa política.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Doncs, llavors, espero que quan mantingui la mateixa política donin comptes als ciutadans de Catalunya per què 1,2 milions d'euros cada any van encaminats a aquesta política de subvencions, i també doni explicacions, entenc jo, com membres del seu Govern defensen, doncs, que els jugadors catalans no guanyin la

copa d'Europa, en aquest cas la copa d'Europa per a seleccions.

Des del nostre punt de vista, vostès estan fent triar als catalans entre Catalunya i Espanya. I nosaltres el que estem fent és que es participi des de Catalunya a Espanya, que des de Catalunya es lideri Espanya. És la diferència entre el model de la Generalitat i el model de Ciutadans. Vostès fan escollir als ciutadans entre pare i mare, i nosaltres el que volem és que siguin les dues coses i liderin Espanya.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè creu que és seriós en una sessió de control al Govern parlar d'aquest tema? Escolti, miri, aquí segur que hi ha diputats als quals els agrada el futbol, i està bé que els agradi, i hi ha gent, segur, diputats i diputades, que no els agrada el futbol, i també està bé. Hi ha a qui els ha agradat com ha jugat la selecció espanyola –a mi m'ha agradat– i altres a qui no els ha agradat, i estan en el seu dret, eh? Però, escolti, això és motiu d'una sessió de control al president de la Generalitat al Parlament de Catalunya? Escolti, una mica més de seriositat, senyor Rivera.

El Govern de Catalunya el que ha fet i farà és complir la previsió que hi ha a l'Estatut respecte a donar suport a les entitats esportives i a les federacions esportives catalanes en la seva presència internacional. Això és el que diu l'Estatut, el que hem fet i el que farem. No ho farem amb altres seleccions; ho farem amb la nostra, amb les seleccions catalanes. El Govern de Catalunya a qui ha de donar suport, perquè ho diu l'Estatut, a més a més, i ho hem votat la majoria, no sé si vostè, la majoria hem votat l'Estatut, també ho va votar el poble de Catalunya..., és fer això.

I, escolti, parlar de futbol està molt bé, fer-ho d'una manera distesa i al bar, però en una sessió de control no, senyor Rivera, eh? Més seriositat.

(Alguns aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la protecció de les persones més vulnerables davant la situació de crisi econòmica (tram. 317-00177/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Molt honorable president de la Generalitat, i tornant a la Catalunya real, en els darrers mesos la situació econòmica ha esdevingut el centre de l'actualitat i també una de les principals preocupacions de la ciutadania.

Som conscients que ja hem tractat aquesta qüestió en seu parlamentària i que vostè mateix compareixerà en el proper Ple per presentar les mesures i l'estratègia del Govern, però des d'Iniciativa - Esquerra Unida creiem que per afrontar la crisi la primera condició és reconèixer que existeix aquesta dificultat, i segurament la millor manera és no fent eufemismes.

També cal saber veure que aquesta recessió no és com les altres, sinó que cal parlar de dos tipus de factors, uns, exògens, com la crisi energètica, la crisi financera o la crisi alimentària, i, altres, endògens: l'estructura productiva del nostre país, basada en sectors poc competitius, especulatiu, basats en baixos salaris i precarietat. L'opció per l'economia del totxo ha donat grans marges i ha perjudicat greument la inversió en altres sectors productius de valor afegit, i, de retruc, ha agreujat el problema de l'accés a l'habitatge.

Hem arribat a aquesta situació després d'anys d'important creixement, on no s'ha utilitzat aquesta riquesa per invertir en I+D ni per reduir la pobresa. Mentre els sectors bancaris i immobiliaris han tingut uns beneficis extraordinaris, els salaris reals del nostre país no han crescut.

Per tant, ara no ens valen solucions estandarditzades i no compartim l'obsessió del Govern de l'Estat per mantenir el dèficit zero i no recórrer a l'endeutament. La despesa pública ha estat un factor clau per a la recuperació de l'economia alemanya i és el principal recurs per fer els deures que tenim pendents des de fa anys: la modernització econòmica i ecològica del nostre país. No poden pagar la crisi sempre els mateixos i per això creiem que s'ha d'augmentar la despesa pública per cobrir les necessitats socials; invertir en escoles, metges, serveis socials o innovació ha de continuar sent una prioritat d'aquest Govern. D'altra banda, també caldrà introduir austeritat en altres partides pressupostàries.

Des d'Iniciativa - Esquerra Unida entenem que els poders públics també tenen la responsabilitat de defensar els treballadors i treballadores en situació de vulnerabilitat. Amb l'actual tendència de creixement, es destruiran llocs de treball i cal el lideratge del Govern per fer complir a les empreses els seus compromisos, en el marc de les competències que té. La crisi no pot ser l'excusa per a certes empreses per deslocalitzar-se o acomiadar treballadors, com ja ho han intentat algunes,

com va ser l'intent de l'ERE de la SEAT i d'altres empreses en ocasió de la vaga de transport. Les empreses han de complir les regles del joc i si en èpoques de creixement econòmic augmenten els seus beneficis...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ortiz Castellví

...no s'entén que aquests es mantinguin inalterats.

Per això ens agradaria saber el capteniment del Govern per la protecció dels més vulnerables en aquesta situació de crisi.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, aquest Govern fa temps, no?, que treballa per lluitar contra els efectes de la crisi econòmica, especialment entre les classes més desfavorides, tal com vostè deia, no? Per tant, no és ara quan hem començat a treballar. Hem pres decisions en aquest terreny, ja, decisions que podria resumir en les mesures de dinamització econòmica i de suport als sectors socials més afectats per la desacceleració, un document que va presentar el conseller Castells el 15 d'abril d'aquest any, o els acords del Govern del dia 10 de juny d'aquest any, o el Decret de mesures urgents en matèria fiscal i financera aprovat pel Govern ahir, igual que la revisió i el nou impuls de l'Acord per a la competitivitat, que també va aprovar el Govern ahir, després de concertar-lo amb els agents econòmics i socials.

He parlat en les darreres sessions de control, no?, dels dos primers punts que he esmentat, i, tot i que el dia 16 tindrem temps per parlar amb més calma, m'agradaria explicar algun dels extrems del decret llei aprovat pel Govern ahir, un decret llei que materialitza mesures avançades el mes d'abril, i concretament, entre altres, les relatives a l'ampliació, per exemple, del límit d'endeutament de l'Institut Català de Finances per a l'exercici 2008, que estava fixat en 3.500 milions d'euros i que s'incrementa en 500 milions d'euros. La deducció per a l'habitatge, per a rehabilitació de l'habitatge habitual; sens perjudici de l'aplicació del tram autonòmic de la deducció per inversió en habitatge habitual, s'estableix una deducció addicional de l'1,5 per cent de les quantitats satisfetes en el període impositiu per a la rehabilitació de l'habitatge que constitueixi o hagi de constituir l'habitatge habitual del contribuent –aquesta mesura serà aplicada, a més a més, a partir del dia 1 de gener d'aquest any. L'ampliació de l'import dels avals de la Generalitat, ampliant, diguem-ne, la quantitat màxima de 1.200 milions d'euros amb l'objecte de garantir valors de renda fixa emesos per fons de titulització d'actius per a pimes de les entitats financeres, amb l'objecte, entre altres, de millorar el finançament d'aquesta activitat productiva de les pimes, tan importants al nostre país

des del punt de vista del manteniment de l'ocupació; suposa un increment de 300 milions d'euros.

I per tant...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...davant dels problemes –i acabo, senyor president– el que estem fent és prendre decisions per pal·liar les conseqüències que aquesta crisi té per als ciutadans del nostre país.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la necessitat del manifest a favor del castellà (tram. 317-00175/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en els darrers dies molts intel·lectuals d'esquerres i de dretes –suposo que també algú de centre– han signat un manifest en favor de la llengua castellana.

Creu el seu Govern que aquest manifest és un manifest innecessari?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, sí, considero que el manifest és innecessari.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor Montilla, li he de dir que m'imaginava que diria el que ha dit, no? (*Remor de veus.*) Miri, aquest manifest, que hi han molts ciutadans que han signat en els darrers dies, molts d'ells de Catalunya, expressa la preocupació de totes aquestes persones per la situació institucional de la llengua castellana. Diu també aquest manifest que totes..., és a dir, que totes les llengües d'Espanya, oficials, necessiten protecció institucional, i parlen especialment de la llengua comuna, que és la llengua castellana.

A mi, senyor Montilla, m'agradaria que ens expliqués on veu el seu Govern el problema per donar suport a

aquest manifest. Vostès –i vostè ho acaba de dir–..., és innecessari el manifest. Però, senyor Montilla, aquest manifest seria innecessari si el seu Govern complís la llei, si el seu Govern complís amb la Llei de política lingüística, que diu que els pares a Catalunya tenim dret a escollir la llengua en la qual escolaritzar els nostres fills, si el seu Govern complís amb les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i si complís, a més a més, amb el Decret de la tercera hora.

Jo sé que vostè forma part d'un govern on alguns dels seus socis diuen que els decrets..., per exemple que el Decret de la tercera hora està per no complir-lo, donant un missatge certament preocupant al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

En qualsevol cas, senyor Montilla, més enllà que vostè no està preocupat ni troba necessari aquest manifest, m'agradaria saber per part del seu Govern si vostè pensa d'una vegada per totes aplicar el sentit comú, si vostè creu que és responsable que un govern democràtic, que ha de donar exemple en el compliment de les lleis, faci bandera, com fan els membres del seu Govern, precisament de no complir lleis que en bona part aprova aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, és innecessari perquè el castellà no necessita en aquest moment cap defensa perquè no està en perill. És innecessari, a més a més, perquè va contra la Constitució i l'Estatut, aquest manifest. I, miri, no deixarem que cap interès polític o d'una altra naturalesa trenqui el nostre model de convivència lingüística i la defensa de la nostra llengua.

I aquest no és un tema petit, no és un tema negociable. Per tant, poques bromes amb aquest tema, no? Perquè, en definitiva, el que es pretén amb determinades iniciatives és un atac a la llengua i a la nostra convivència, a la convivència de tots plegats, dels que utilitzen el castellà i el català.

I, miri, nosaltres no jugarem amb foc, eh?, però tampoc deixarem els llumins als piròmans, i en aquest tema n'hi ha uns quants. Catalunya té dues llengües oficials, sí; però Catalunya viu i treballa amb la llengua que vol també, però Catalunya té una llengua pròpia que la identifica i la cohesiona, que l'enforteix i que la integra, i aquesta és el català. I Catalunya, vostè ho sap, a més a més, sense el català no seria Catalunya. I la Catalunya plural i diversa lingüísticament vol, i ho serà sempre, un sol poble que ha demostrat que la llengua no és un factor de divisió, sinó de cohesió social, de desenvolupament i ascensió social també.

Miri, nosaltres hem desenvolupat un model lingüístic integrador que ha esdevingut un èxit i que defensarem amb tanta contundència com intel·ligència, enfront de qui pretengui desvirtuar-lo. Per tant, no caurem en les

provocacions ni tampoc els farem propaganda gratuïta. Les conseqüències de la seva temeritat seran responsabilitat exclusiva dels que volen engreixar-se políticament o electoralment amb aquest tema a costa d'augmentar la catalanofòbia, senyor Sirera, i el menyspreu al català a Catalunya, també. Alguns volen i busquen problemes on fins ara hi ha hagut encert, visió serena i pacte cívic durant molts anys, no és d'ara i no se'n sortiran. Alguns pretenen conflicte amb això, eh?, on fins ara hi ha hagut tranquil·litat, normalitat i convivència, però no ho aconseguiran tampoc.

I el castellà no necessita més lleis, no hi ha més llei que la Constitució. Escolti, la Constitució ja ho garanteix...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...però el català encara necessita –i acabo, senyor president– més promoció, més protecció i suport per part de tota la societat i, en especial, per part de les seves institucions, com així evidentment serà.

Gràcies.

El president

Gràcies. (*Alguns aplaudiments.*) Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el traspàs dels serveis de rodalia i regional de Renfe (tram. 317-00176/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Tornem a la Catalunya real, president, i amb una pregunta, de fet, no sobre els darrers esdeveniments polítics, sinó sobre els que no s'han esdevingut, precisament.

Abans-d'ahir, fa un parell de dies, es va produir el cinquè incident d'importància a rodalies en el darrer mes, que va provocar retards importants durant tot el matí a diverses línies i va desorientar per enèsima vegada els usuaris, les persones usuàries tant pel ball de combois com pel ball d'horaris.

En els últims deu i quinze anys s'ha duplicat el nombre de viatges i la infraestructura de rodalies i regionals s'ha anat degradant i s'han anat mantenint les deficiències estructurals. S'han fet algunes actuacions d'urgència, certament, però per la situació extrema a què es va arribar l'any passat amb mig milió de persones, la meitat usuàries, afectades per les anomalies de rodalies i regionals de Renfe. Però està clar que el dèficit de gestió i d'infraestructures, president, ens posa a la cua dels països de la Unió Europea, produeix molts problemes de mobilitat a la ciutadania i és un fre a l'economia. Això

s'ha d'aturar, i cal centrar en el ferrocarril la planificació i les inversions, molt més enllà de l'alta velocitat.

El ministeri durant molts anys ha infravalorat la urgència d'aquestes inversions i l'eficiència i la qualitat del servei, i no s'ha tractat les persones usuàries com correspon. Es va anunciar un pla d'inversions ferroviàries de l'Estat a Catalunya, 2008-2013, 12.650 milions d'euros, 6.700 per rodalies, 1.000 per mercaderies i el nostre grup no sabem encara en quin punt es troba.

El que sí que sabem és quin és el dèficit, sabem quin model ferroviari volem i tenim molt clares les prioritats d'eficiència d'equilibri territorial, que, en definitiva, vol dir també, i principalment, igualtat d'oportunitats en mobilitat a tot el territori. Això vol dir fer noves línies ferroviàries, potenciar i modernitzar les existents i fer un gran esforç immediat per al transport de mercaderies per ferrocarril, com Europa té molt clar des de fa ja molts anys. Perquè una aposta per les infraestructures ferroviàries vertebrava un país diferent, un país que és el que volem, amb una tanca ferroviària integrada i endreçada.

El que cal és que ho puguem fer, que puguem desenvolupar la nostra competència amb un traspàs de regionals i rodalies de Renfe, és clar, amb la capacitat de direcció i control efectiva i amb la transferència dels recursos econòmics i financers necessaris. Set o vuit propostes ens consten almenys que ha fet el Govern català respecte a això. El president del Govern espanyol es va comprometre al Congrés dels Diputats que el traspàs seria efectiu el mes de gener: nou compromís incomplert. Com diem a pagès: «Com la pluja de febrer, que ni fa ni deixa fer.»

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

President, quines són les prioritats i les previsions...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Simó i Castelló

...del Govern respecte al traspàs de rodalies i de regionals?

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, crec que coincidirem si li dic que aquest és un tema que interessa i preocupa el Govern en tant que afecta milers i milers de ciutadans i ciutadanes, com vostè deia. Tot i que el Govern ha fet el que estava a les seves mans, desgraciadament la titularitat del servei de rodalies i regionals de Renfe encara no ha estat traspasada a la Generalitat.

Sàpiga que, com a president, tinc la ferma voluntat de resoldre aquesta situació, i, per tant, no dubti que a

l'agenda del Govern apareix dins les prioritats aconseguir el traspàs del Govern d'Espanya, que, certament, es va comprometre a realitzar i encara no ho ha fet.

I, en aquest sentit, també li dic que properament està previst, al llarg dels propers dies, que es reunixin el Ministeri de Foment i el Departament de Política Territorial per donar una nova empenta al procés negociador, no gens fàcil.

La Generalitat ja té perfilat, tal com vostè ha dit, el model de traspàs del servei de rodalies, que consisteix en el traspàs de la titularitat i del servei de forma gradual i ordenada; un traspàs que, òbviament, ha de garantir també la inversió necessària, tant pel que fa al material mòbil com pel que fa referència a les infraestructures. Des del Govern de Catalunya creiem que un bon servei de rodalies es garanteix des de la proximitat, i és per això que treballem, òbviament, per desenvolupar l'article 169 de l'Estatut i perquè es puguin transferir les competències en transport ferroviari.

És cert, com vostè ha esmentat, que últimament hem tornat a patir alguns problemes del servei. Tanmateix hem de dir que aquestes incidències no han afectat de forma greu la qualitat del servei al ciutadà, potser en alguna línia en concret, però això és que l'indicador de puntualitat està de l'ordre del 90 per cent. També és una evidència que l'actual situació no té res a veure amb la crisi, no?, que vàrem patir fa algun temps. Aquest fet, òbviament, no ha estat gràcies a la sort, sinó també a l'exigència del Govern de Catalunya d'establir un pla de xoc, que s'està executant, que ha començat a donar resultats, al marge de les inversions que encara s'estan fent i, evidentment, les que s'han de fer en el futur.

En aquest sentit, i per anar acabant, li diré que totes les dades ens indiquen que la percepció ciutadana ha millorat, i crec que hem de continuar millorant, no? I, per tant, el primer objectiu és la millora del servei i, en paral·lel, l'objectiu pendent que estem negociant i que es troba dins les prioritats del Govern, que, com deia, és el traspàs de la titularitat del servei, que òbviament mirarem d'afrontar al més aviat possible.

Moltes gràcies.

El president

Pot formular la pregunta ara...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les inversions en el millorament de les infraestructures (tram. 317-00178/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Àlex Martínez.

El Sr. Martínez Medina

Senyor president, un dels objectius d'aquest Govern ha estat, i ho està sent, la millora de les infraestructures del nostre país per tal de garantir unes vies de

comunicació ràpides i segures, i uns equipaments que garanteixin, des de l'equitat i l'equilibri territorial, la millora de la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

En aquesta línia, el Govern que vostè presideix està impulsant, construint i finançant eixos viaris, ferroviaris; està millorant infraestructures portuàries productives; està construint nous ports esportius; està ampliant els aeroports, creant-ne de nous; està promocionant la creació de nous habitatges públics, equipaments hospitalaris, escoles, etcètera, i realitza, en definitiva, un ingent esforç econòmic per tal de contrarestar la caiguda del sector privat i posar el país al dia superant endarreriments històrics d'altres governs que no ho varen atendre.

A tall d'exemple, permeti'm, anomenar quatre obres que s'estan realitzant o que s'han acabat de realitzar a la meua ciutat, a la ciutat de Reus: el desdoblament de la carretera Reus-Alcover, de l'autovia Reus-Alcover, fa pocs dies, 78.100.000 euros; s'està procedint a l'ampliació del CEIP Teresa Miquel per un milió i mig d'euros; s'està realitzant, a passos ràpids, el nou hospital universitari amb una inversió actual de 43 milions d'euros, i l'ampliació del CEIP Alberich i Cases, per valor de 2.700.000 euros; en total, parlem, senyor president, d'una inversió de 125 milions d'euros... (*veus de fons*), en total per tornar a ser una altra vegada..., reivindicar la ciutat al que va ser en el nostre dia «Reus, París i Londres». (*Rialles*.)

En els darrers mesos el Govern ha posat en marxa en tot el país obres per valor de milers de milions d'euros per apaivagar d'aquesta manera els efectes de la crisi. Aquesta, senyor president, és una bona forma d'entendre el catalanisme social, ho repeteixo: és una bona forma d'entendre el catalanisme social.

Estem comprovant que davant de les dificultats aquest Govern no s'arronsa, no s'amaga, reacciona generant obra pública i, per extensió, benestar per als ciutadans i ciutadanes del nostre país; una recepta que trobarà recolzament en el nostre grup, sens dubte. (*Rialles*.)

Senyor president, a ningú se li escapa que aquestes inversions tenen un marcat paper activador de l'economia del país...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Martínez Medina

...perdó, saber quina és la quantitat econòmica que en aquests moments s'està invertint per part de la Generalitat i quins són els àmbits en què s'orienta l'esmentada inversió.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja he dit en algunes ocasions, durant alguna sessió de control i també avui mateix, no?, que aquest Govern fa temps que treballa per lluitar contra els efectes de la crisi econòmica, i que una de les mesures que ja fa temps que varem adoptar va ser l'aposta per l'increment de la inversió, no?, en obra pública. La inversió en obra pública ajuda a pal·liar la crisi del sector, redueix l'impacte sobre la pèrdua d'ocupació i, òbviament, farà més competitiu el nostre país incrementant l'estoc de capital fix.

Així, l'activitat inversora actual de la Generalitat és superior als 12.000 milions d'euros, no? Concretament, a data d'avui, no?, la Generalitat té projectes en marxa per valor de més de 12.350 milions d'euros, dels quals aproximadament uns 10.000 milions d'euros són executats per GISA, no? I, si parlem en termes d'inversió *per capita*, els projectes en curs impliquen una inversió de 1.714 euros per persona.

Bé, senyor diputat, les dades són com un objectiu; així, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques té una inversió en marxa de 7.340 milions d'euros; el Departament de Medi Ambient, de 2.389; el d'Educació, de més de 800 milions d'euros. Són exemples clars, no?, d'aquesta aposta inversora.

Miri, només en l'últim projecte d'infraestructura viària licitat tot just aquesta setmana, vostè feia referència a projectes que afecten Reus, les comarques del Camp de Tarragona, però, pel que fa referència a aquesta setmana, no?, l'últim projecte licitat és l'eix Diagonal, té un import de 423 milions d'euros, no?, o la promoció d'habitatge públic, que s'està realitzant, per exemple, a la regió metropolitana de Barcelona, per donar una altra dada, no?, és..., per valor de 260 milions d'euros.

Senyor diputat, podria, òbviament, continuar; però, en tot cas, crec que el que queda palès, no?, és que aquest Govern està fent els deures i els resultats són, entre altres coses, a la mida dels nostres recursos, de les nostres possibilitats..., aquests que ara els comentava amb les xifres de caràcter general i alguns exemples que crec que són enormement edificants respecte al que toca fer en aquest moment.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació de l'economia i l'execució dels pressupostos del 2007 amb relació a les àrees més afectades per la crisi (tram. 317-00179/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la següent pregunta.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, és evident, i avui se'n parla molt, i tots aquests dies també, que la preocupació sobre la situació econòmica es va estenent com una taca d'oli pel conjunt del país. Per resumir-ho en una sola frase podríem dir que això afecta molta gent, que molts preus van amunt, gairebé tots, i la feina va avall. Avui, concretament, les dades d'atur a Catalunya diuen «311.000 aturats». Els preus amunt, tot més car per a gairebé tothom i la feina va avall, no?

Vostès ens parlen que fa temps que treballen, diuen que fan mesures, ara ens acaba de dir que fan els deures... Anem de les paraules als fets. Liquidació del pressupost de l'any 2007, això són fets concrets, eh?, no són paraules. Programa d'Indústria, 50 per cent d'execució, es van deixar la meitat dels diners al calaix en l'àmbit de la indústria, quan estan tancant tallers i fàbriques i indústries en aquest país; desenvolupament empresarial, 51 per cent d'execució; foment de l'ocupació, 54 per cent; urbanisme i ordenació del territori, 56; cicle de l'aigua, 64; energia, 64; habitatge, 65, i turisme, 67,8.

Vostè creu, senyor president, que el Govern està fent bé la feina que li toca fer per lluitar contra la crisi econòmica, quan no executa els seus propis pressupostos en les àrees més sensibles, que més estan patint les conseqüències de tot això?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, sí, crec que estem fent els deures, malgrat aquestes xifres a què vostè fa al·lusió. Miri també la liquidació del conjunt del pressupost, especialment pel que fa referència a les inversions, que generen, entre altres coses, ocupació.

El president

Senyor Mas, té la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, són xifres seves, són les xifres del Govern, del Departament d'Economia, del Govern en el seu conjunt, no són xifres inventades. Que vostè estigui content i satisfet d'això dona la mesura de la seva ambició des del punt de vista de l'obra de govern, que deu ser molt petita. Si vostè està satisfet que en programes molt importants vostès executin el 50 per cent del pressupost, doncs, escolti'm, fantàstic!, quin gran missatge que li donem al país, no?

Prediquin amb l'exemple de la bona feina, i també amb l'exemple d'una certa austeritat. Vostès l'única cosa que han pujat de veritat són els alts càrrecs, aquí sí que ho han pujat molt.

I deixi'm dir-li una cosa, sobre el tema de la inversió que vostè ara hi feia referència, no? Sap què diu aquesta liquidació del pressupost de l'any 2007 sobre la inversió pública de la Generalitat? Vostè ara farà tots els discursos

que vulgui, eh? La inversió l'any 2007 va quedar estancada respecte al 2006: increment del mig per cent, que descomptant la inflació vol dir creixement negatiu, és a dir, regressió, quan el pressupost que no era d'inversió va créixer més del 8 per cent.

Això és fer la feina ben feta? Doncs, escolti'm, jo penso que no, i espero que el dia 16, quan tinguem el Ple monogràfic per parlar d'economia, vostè vingui, aquell dia sí, amb els deures fets i la feina ben feta, o almenys amb alguna previsió...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...que tingui un mínim de solvència.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Encantat que tinguem l'ocasió de debatre el dia 16, en aquest cas, sobre aquest tema i amb totes les dades, diguem-ne, a la mà. Ho dic per no caure en la possibilitat de donar també visions esbiaixades o opinions molt puntuals que desvirtuen el context general. (*Remor de veus.*) Amb una inversió molt important: més del doble, la que es va fer l'any passat, de l'any que vostès, quan governaven, eh?... (*Remor de veus.*) Més del doble, escolti, eh? Fins i tot quan hi havia crisi, eh?

Per tant, escolti, encantat de poder debatre-ho, entre altres coses, en aquesta compareixença, que també l'ha demanat a petició pròpia el president de la Generalitat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la planificació de la gestió de l'aigua i les seves conseqüències en el Ter (tram. 310-00229/08)

...al Govern en aquest cas, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustríssim senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, conseller Baltasar, hem superat la fase d'excepcionalitat 2 a la majoria del territori de Catalunya, a excepció de la conca de la Muga, i hi han determinades actuacions de caràcter urgent, de caràcter conjuntural, que han quedat descartades. Tornem, doncs, al calendari previst per a la posada en funcionament d'actuacions de caràcter estructural; la primera d'elles, la dessalinitzadora del Prat, però també n'hi han d'altres. Això permet que els fo-

naments del nou model de gestió de l'aigua, de la nova cultura, vagin quallant i es vagin assentant.

I, en aquesta situació de certa normalitat –i toco fusta, perquè mai es pot dir–, el nostre grup parlamentari creu oportú fer-li una pregunta que no té cap altre objecte que, per una banda, manifestar la nostra preocupació per la sobreexplotació que a dia d'avui encara continua patint el riu Ter, del 75 per cent, i l'insuficient cabal que queda al darrere. Igualment, té per objecte alertar de la importància de la reversió del transvasament del Ter, com a pilar imprescindible d'aquesta nova cultura de l'aigua, i que farà del tot coherents alguns dels principis que la sustenten, com el d'autosuficiència de conca. Té per objecte, aquesta pregunta, preocupar-nos o ocupar-nos d'una reivindicació que ve de lluny, que és absolutament legítima i que ens sembla que cal resoldre d'una manera definitiva. I també vol, pretén fer notar que aquesta reivindicació del territori, que també ho és, en realitat és una reivindicació de país, que dóna credibilitat al discurs i que vol un mateix tracte per a iguals circumstàncies.

Vostè coneix perfectament la llei i el contingut de la llei del 59, que es basa en una pluviometria que dóna un cabal mitjà del riu de vint metres cúbics per segon; això no s'ajusta a la realitat. Sap perfectament també i coneix el Decret de cabals mínims, que fins al dia d'avui no s'ha pogut respectar. Coneix les mocions aprovades pels ens locals gironins, la constitució d'una plataforma del Ter, la manifestació que va tenir lloc a Girona... Nosaltres pensem que caldria actualitzar i revisar els números, el repartiment del cabal que feia la llei del 59; que caldria, sobretot, garantir el compliment del Decret de cabals mínims, i per això li preguntem quina és la planificació que ha previst el departament que vostè encapçala amb relació al retorn ordenat i progressiu del cabal del riu Ter, i amb quins objectius s'està treballant.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment, vostè compartirà amb mi, justament, que estem parlant no solament d'un tema molt important per a les comarques gironines, sinó per a tot el país. Evidentment, la sobreexplotació del riu Ter és una cosa que el Govern constata, n'és conscient, i pensa actuar, d'aquesta manera, coherentment amb això.

Vostè sap que en ple episodi màxim de sequera, malgrat aquesta existència de la sequera, jo vaig anar públicament a comprometre'm a Celrà a explicar el testimoni de la solidaritat de tot Catalunya envers aquesta sobreexplotació, i a la vegada per explicar que estàvem disposats de treballar-hi.

Fruit d'això, es va posar en marxa una comissió tècnica entre l'Agència Catalana de l'Aigua i, en aquest cas, el Consorci Alba-Ter, que ha dut a terme diferents reunions, i fruit d'aquestes reunions s'ha fet un plante-

jament que jo crec que és interessant. En primer lloc, s'ha definit que el fonamental és la satisfacció plena de les necessitats de la conca. Per tant, s'hi han d'incloure els cabals ambientals, el reg agrícola, l'abastament urbà i la recàrrega de l'aqüífer del baix Ter. De tota manera, totes aquestes, sumades, són les que permetran dir si és possible, i en quina mesura, derivar cabals cap a, en aquest cas, l'àrea metropolitana de Barcelona. Sobre això s'està treballant en totes aquestes direccions, i vull dir-li que totes les direccions, en aquests moments, inclouen aspectes que s'han materialitzat ja en obres concretes, justament per treure la pressió que ha existit aquests mesos d'intensa sequera. En segon lloc, ha permès determinar quins són els cabals que a cada moment s'han de poder materialitzar. I també, òbviament, s'ha situat un estudi, jo crec que molt important, sobre la situació de l'aqüífer en aquests moments, per poder veure quines possibilitats i quines reserves té.

Tot això, m'agradaria dir-ho, ho situem en un horitzó que va lligat, evidentment, a la materialització d'unes polítiques, que són polítiques dites «de la nova cultura de l'aigua», que impliquen reutilització, regeneració, aqüífers i dessalinització. En aquest projecte, dir que l'any vinent entrarà en ple funcionament la dessalinitzadora del Llobregat, i d'entrada nosaltres preveiem ja que es podrà produir un retorn addicional d'un metre cúbic al Ter; que en el marc de les actuacions fins al 2012 se'n poden produir dos metres cúbics més, i amb la perspectiva, clarament, d'assolir com a objectiu a mitjà termini el que marca, justament, el Pla sectorial de cabals de manteniment.

Entenem que aquest seria l'objectiu sobre el qual està treballant el Govern i que crec que farem efectiu, sens dubte, fruit del diàleg...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...de la comprensió i de la solidaritat del territori.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre l'aeroport corporatiu (tram. 310-00227/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, no és cap secret que els aeroports de Catalunya estan en una situació, no de col·lapse, però sí de pressió creixent. A l'aeroport de Sabadell, l'aviació esportiva acapara gairebé tota l'activitat, i a Barcelona l'aviació corporativa no para de créixer, fins al punt que cal plantejar-se la

creació d'un nou aeroport corporatiu empresarial que permeti alleugerir aquesta pressió. De fet, aquest projecte de nou aeroport ja es contempla al Pla d'aeroports de Catalunya, que planifica la xarxa aeroportuària catalana i que planteja obertament la necessitat de crear un nou equipament que doni servei a l'aviació en general, i específicament a l'aviació de negocis.

Vostè coneix molt bé, honorable conseller Nadal, perquè ha trepitjat el territori, vostè coneix que hi ha una comarca que s'ha ofert per acollir aquest aeroport. La comarca de l'Anoia ja té una tradició d'activitat d'aquest tipus, a través de l'aeròdrom d'Igualada-Òdena, i en aquest cas reuneix tots els requisits per acollir aquest nou aeroport corporatiu empresarial. D'entrada, està en una situació geogràfica estratègica, perquè està a l'entorn de la regió metropolitana, amb bones connexions viàries i, en el futur, també ferroviàries, gràcies a aquest eix Transversal Ferroviari; a més a més hi ha sòl suficient per poder fer l'equipament i totes les infraestructures que se'n derivin, i a més a més hi ha consens al territori, en aquesta voluntat d'acollir una instal·lació com aquesta. No passa sovint que totes les forces polítiques i les diferents administracions i els sectors empresarials coincideixin tan clarament a prioritzar un projecte territorial d'aquesta envergadura.

Ja som conscients que la localització del nou aeroport de vols corporatius de Catalunya s'assignarà a través d'un procés de concurrència pública; ha de ser així, només faltaria. Per això li voldríem demanar quins requisits s'exigiran, quines condicions es fixaran des del Govern per poder acollir aquest equipament i si es tindrà en compte la situació econòmica de cada territori, perquè és evident que aquest nou aeroport millorarà el progrés del territori que l'aculli, i la comarca de l'Anoia ara ho necessita més que mai. El teixit empresarial de la comarca no ha volgut mai caure en lamentacions, treballa per bastir projectes de futur, té voluntat de tirar endavant, però la realitat és dura i difícil. L'Anoia és la comarca amb l'índex d'atur més alt de Catalunya, i una instal·lació així podria suposar un revulsiu econòmic per a la comarca. Li demanem, honorable conseller, que ho tingui en compte a l'hora de determinar aquest tipus d'emplaçament.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern és molt conscient de la situació econòmica de l'Anoia, i el Govern aplicarà a aquesta comarca i a totes les altres comarques que ho necessitin polítiques diverses de reactivació econòmica, en molts terrenys; també en el terreny de les infraestructures aeroportuàries.

Més enllà del concurs al qual vostè feia referència, puc informar que demà la Comissió Territorial d'Urbanisme aprovarà inicialment el Pla especial urbanístic de l'aeròdrom d'Òdena.

Després de quinze dies d'informació pública i en el tràmit d'al·legacions, el Govern procedirà a l'aprovació definitiva d'aquest Pla especial urbanístic i, un cop aprovat definitivament, s'aplicaran a aquest aeròdrom les previsions del Pla d'aeroports i un pla d'inversions, en dues fases, que comportarà una inversió de 34 milions d'euros, inversió que es dedicarà a l'allargament de la pista en tres-cents metres, a l'eixamplament de la pista, a la millora de les condicions de seguretat de l'aeròdrom i a la millora de les característiques dels edificis de serveis d'aquest aeròdrom. Això passarà d'aquí a un parell o tres de mesos, i començarà a produir-se en un procés que significarà l'aplicació del Pla d'aeroports específicament per a l'aeròdrom d'Òdena.

Si l'aeròdrom d'Òdena serà o no el que, fruit d'un procés de concurrència pública, com vostè deia, serà designat i triat per assumir les característiques d'aeroport per a vols corporatius, dependrà del mateix procés de concurrència pública. Té, com tots els altres, igualtat de condicions i oportunitats per concórrer-hi, i només després de saber quants governs locals participaran en aquest procés de concurrència pública i en quins termes s'hi presenten podrem acreditar si sí o si no li correspon a Òdena tenir aquest aeroport de vols corporatius.

Les condicions mínimes d'un concurs que es produirà abans de final d'any són: una localització a menys de cinquanta minuts en cotxe al centre de la ciutat de Barcelona; amb bones comunicacions amb la xarxa viària principal d'altres prestacions, i amb possibilitats, de present o de futur, de bones comunicacions amb una xarxa ferroviària també d'altres prestacions.

Tot això, previsiblement...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...es pot complir en l'aeròdrom d'Òdena, i per tant, igual com tots els altres que hi concorrin, podran participar en aquest concurs, i veurem com acaba.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00228/08)

...per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, permeti'm que li faci un canvi de pregunta; li diria: quins problemes tenim avui en dia a Catalunya per fer el desplegament de la Llei de dependència?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La conseller d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Li respondré: a Catalunya tenim els mateixos problemes que a la resta de les comunitats autònomes per a poder desplegar la Llei de la dependència.

(Remor de veus.)

El president

Senyor Rafael López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora consellera. Bé, o sigui que tenim els mateixos problemes que a Andalusia, Extremadura, etcètera, per aplicar la Llei de dependència; està molt bé.

Bé, ja ens hauria agradat que ens hagués explicat quins són aquests problemes, més que re perquè els veiem cada dia a la premsa, i no només ho veiem per part de les famílies, dels usuaris; no només ho veiem per part dels ajuntaments, que, evidentment li diuen que els manquen molts recursos per aplicar la Llei de dependència, sinó també per part dels treballadors. I ara li'n parlaré.

Miri, per part dels usuaris, nosaltres creiem que la Llei de dependència ha creat una gran frustració –una gran frustració– en la majoria dels usuaris d'aquest país, perquè se'ls va prometre molt. Però, primer, miri, senyora consellera, ja van començar l'aplicació de la Llei de dependència amb cinc mesos de retard; començava a aplicar-se l'1 de gener del 2007 i la comencem a aplicar quasi el juny. Sap quant han perdut les famílies pels seus problemes? Sap quant han perdut? 2.500 euros. És a dir, ja comencem amb problemes i amb retards.

I després la implantació dels PIA. Per a la gent que ens està veient que no sap què és això dels PIA, són els plans individualitzats d'atenció. Miri, vostès han ofert a la majoria de gent tot allò que no podien oferir. Perquè, clar, ho podem veure: atenció domiciliària, que ens prometien no sé quants milions d'hores, no ho han complert; és més, alguns ajuntaments han reduït els seus pressupostos per a atenció domiciliària. Residències, el pla de residències que ens van presentar l'any 2005... On estan aquestes residències centres de dia? No hi són, no els poden oferir una residència, perquè, és més, s'ha augmentat el període d'espera.

Podem parlar dels ajuntaments, però m'agradaria parlar, per acabar, dels treballadors. Li'n vaig parlar: el conveni

collectiu resta aturat, set-cents euros de mitjana. I diuen que falten professionals i diuen que... Però qui treballa per set-cents euros? Vostè treballaria com a consellera per set-cents euros? Els diputats d'aquesta cambra treballarien per set-cents euros el mes? I està aturat.

Però, miri, a vostè li van fer una manifestació, li van presentar 8.500 signatures; per cert, encara no s'ha reunit amb ells, encara estan esperant reunir-se amb ells. I des del Departament de Treball, i aquí la consellera de Treball ens ho podrà dir, la van cridar el dia 30 per a una mediació. I vostès hi estaven convidats, senyora consellera d'Acció Social, i no hi van assistir. Hi estaven convidats i no hi van assistir. És a dir, quan els treballadors de la dependència, que diem que ens en falten, es queixen perquè cobren set-cents euros –i abans la diputada d'Iniciativa deia «hem d'estar amb els treballadors que pateixen la crisi»–, doncs, quan els treballadors de la dependència –acabo, senyor president–, amb set-cents euros...

El president

Justament.

El Sr. López i Rueda

...acabo, pateixen, el Departament d'Acció Social mira cap a un altre costat.

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Comencem pel principi. Miri, jo respecte a l'entrada en vigor de la llei, i hi estaran d'acord, la llei va entrar en vigor el dia 1 de gener, però també la mateixa llei, en les seves addicionals, preveia un termini de tres mesos en els quals s'havien d'aprovar diversos reglaments, un d'ells cabdal, que era l'instrument de la valoració, que és a través d'aquest instrument de la valoració que ens permet determinar si la persona té dret o no a ser reconeguda com a gran dependent. Dir-li que, d'aquests instruments, dintre d'aquest termini dels tres mesos vam aprovar, doncs, evidentment, l'instrument de valoració, i això ens va permetre posar-la en marxa. No hem estat fora de termini en l'aplicació de la llei.

Vostè diu «expectatives i resultats». Miri, en aquests moments nosaltres tenim 92.843 sol·licituds. Si realment aquesta llei les persones la valoressin tan negativament, que no resol, que no donem la protecció social necessària, vostè creu que la gent ens entraria, en el que portem de període real –real– d'implantació de la llei, que és un any, 93.000 sol·licituds? *(Remor de veus.)* I permeti'm..., i permeti'm..., i permeti'm, en un últim terme, donar-li resposta... *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Senyors diputats, senyores diputades...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...respecte als treballadors.

Nosaltres en la negociació col·lectiva hi hem estat sempre presents, senyor diputat; el que passa, que amb aquestes taules nosaltres hem tingut tots els contactes amb els treballadors, i ja he manifestat de manera reiterada que, evidentment, calia un increment salarial. Però no només del salari, sinó una millora pel que fa a les condicions laborals del personal de la dependència. I jo sempre hi he estat d'acord. I des del Departament d'Acció Social i Ciutadania sempre hem treballat en aquesta línia, fins a l'extrem que nosaltres sí que hem posat damunt de la taula els increments dels mòduls per a la plaça residencial, un escenari que ha permetre aquest creixement també en els salaris de tots els treballadors.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la campanya d'estiu de prevenció d'incendis (tram. 310-00230/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, nosaltres som dels que pensem que els incendis s'apaguen sobretot o també durant tot l'any o durant l'hivern. Estem parlant del fet que durant tot l'any hem de fer més tallafocs, hem de fer més punts de captació d'aigua, hem de fer investigació sobre per què se fan els incendis, hem de fer ajudes a les urbanitzacions perquè netegin el seu perímetre, hem de fer millores en les instal·lacions, hem de fer inversió en els mitjans aeris, en els mitjans terrestres... Hem de fer els deures, en definitiva.

Però, miri, malgrat tot això, aquest any tornaran a haver-hi incendis, tindrem incendis una vegada més. I, a més a més, aquest any amb un risc afegit, que és que les pluges que hem tingut el mes de maig han fet, encara que alguns pensen que això ha sigut un element positiu..., aquestes pluges faran un increment important de la massa forestal, en definitiva un increment molt potent del combustible del foc. Tenim, per tant, una campanya més perillosa i una campanya que serà més llarga de l'habitual.

I és per tot això que ens agradaria saber quines són les mesures que ha pres el Govern per tal d'afrontar aquesta campanya d'incendis d'aquest estiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies. Senyor diputat, com vostè ha dit, la climatologia d'aquesta primavera ens fa preveure que les dificultats d'incendis les tindrem a partir de mitjans d'agost i del mes de setembre, per les raons que vostè ha dit, tot i que sembla que a hores d'ara els perills d'incendi el mes de juny, juliol i primera quinzena d'agost són menors, no?

Amb relació a la prevenció, vostè ho ha dit: per als incendis cal fer prevenció a l'hivern. Des del Departament de Medi Ambient i des del Departament d'Interior hem fet tot un seguit d'accions que porten a la prevenció; la crema..., el control i estat de la massa forestal, la neteja de boscos, la col·laboració amb les ADF, els simulacres d'incendis, la col·laboració amb els ajuntaments són aspectes importants d'aquesta campanya de prevenció. I també, evidentment, la campanya de sensibilització.

Però he de dir-li que hem fet un gran esforç tant en recursos materials com en recursos de personal. En recursos materials, en aquests moments puc dir en aquesta campanya que comptem amb vuitanta punts de guaita, amb mil cent basses repartides pel territori i que actualment es troben entre el 80 i 85 per cent de la seva capacitat. I que a nivell d'infraestructures només l'any 2008 hem fet un esforç econòmic de 28 milions d'euros per fer front al parc de bombers i a la regió d'emergències de Lleida, als parcs de bombers d'Igualada, de Palafrugell, de Vic, de Tremp, de Rubí, de Mollet del Vallès, de Cornellà, de Tortosa, així com el parc de bombers de Sant Boi de Llobregat i la regió d'emergències metropolitana sud.

I que des del punt de vista de renovació del parc mòbil, hem fet un esforç, des del 2003 importantíssim, amb un parc mòbil que estava en una situació deficient, de tal manera que el 2008 incorporem seixanta-set noves dotacions. I pel que fa referència als mitjans aeris, comptem amb trenta-tres aparells, amb una capacitat total de descàrrega d'aigua de 61.200 litres.

Des del punt de vista del personal, l'any 2007 teníem 6.252 efectius, que era una xifra important, i enguany comptem amb un total de 6.399, entre professionals i voluntaris.

Cal, per tant, destacar, a més a més, que hem incorporat dos-cents nous contractes de tres a sis mesos, amb aquesta previsió que la campanya d'incendis serà especialment greu a partir de mitjans d'agost i especialment el mes de setembre.

Res més i moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la política de personal relativa als alts càrrecs de la Generalitat (tram. 310-00231/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyor conseller, voldríem conèixer la política del Govern pel que fa als alts càrrecs i, en concret, als contractes d'alta direcció de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern fa una valoració positiva sobre la política de personal relacionada amb els alts càrrecs i el personal directiu de la Generalitat.

Aquesta política, com vostè sap, es caracteritza per cinc trets molt clars: d'una banda, per un control en la dimensió i la gestió, per una estricta transparència, per satisfer les noves necessitats de l'Administració de la Generalitat, per un procés de creació i de modernització d'un model propi de directius públics professionals i per tendir a l'assoliment d'objectius socials en qüestions com l'ètica pública o la paritat.

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, senyor conseller, per tota la seva explicació. Però, miri, ens preocupa, senyor conseller, la deriva inoportuna, irresponsable i descarada d'aquest Govern en la política d'alts càrrecs i personal laboral d'alta direcció. Per això avui fem referència concretament a les indemnitzacions per l'acomiadament del personal d'alta direcció.

El Govern ha pres una deriva inoportuna en l'actual crisi econòmica, que avui ja reconeix gairebé tothom. El Govern modifica ara un decret del 2004 que permet fixar unes indemnitzacions molt superiors a les previstes amb caràcter general per a aquest tipus de contractes especials, això sí, amb la condició que vostès diguin que és d'interès públic. I no posin com a excusa que això és necessari per captar bons professionals. Les retribucions no són prou dignes? Creiem que sí, que en molts casos són més que dignes. I no troben alts càrrecs de govern? N'hi han a cua, n'hi han que fan cua.

Els posem un exemple d'indemnització d'una alta direcció amb una retribució de noranta mil euros i dos anys d'antiguitat. Amb l'anterior decret la indemnització era de 3.500 euros, perquè eren set dies per any treballat, amb un límit de sis mesos. En canvi, amb el decret que vostès modifiquen, si el declaren d'interès públic, pot arribar a ser de noranta mil euros.

El Govern ha pres una deriva irresponsable. Com gosen introduir aquesta mesura quan totes les administracions públiques la prohibeixen expressament? La Generalitat creu vostè que es pot permetre aquest luxe amb el dèficit de finançament que pateix ara i que no li permet gairebé fer front als serveis bàsics essencials? Pensen que aquesta mesura pot arribar a 20 milions d'euros si la complim amb tot l'interès públic a què el seu Govern alludeix.

El Govern ha pres, a més a més, una deriva descarada. Vostès beneeixen ara el que no fa massa temps criticaven aferrissadament en dos casos prou publicitats: Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I ara vostès trenquen les normes del joc (*veus de fons*) i converteixen l'excepció en regla. I ja ho han resolt i queda tot resolt, perquè ja estan en la legalitat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

Acabo, senyor. Els anunciem que vostès actuen descaradament i desacomplexadament, malbaratant els diners públics, fent mercantilisme partidista i exhibint...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

...un comportament hipòcrita i mancat d'ètica.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller senyor Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, lamento una vegada més l'alegria amb què vostè utilitza i fa servir determinats qualificatius en aquesta sessió solemne del Parlament de Catalunya.

Jo només li vull recordar que alguns dels càrrecs, alts càrrecs de l'anterior etapa del Govern de Catalunya es troben ara als tribunals.

Però, miri, la definició dels alts càrrecs està controlada, està fiscalitzada per part de la Secretaria de la Funció Pública, que vetlla, lògicament, pel compliment de les incompatibilitats previstes per la llei i per altres aspectes de control de la gestió i el dimensionament.

Malgrat tot el que vostè ens té acostumat a dir en aquesta cambra i sobretot als mitjans de comunicació, jo li he de dir que sota aquests criteris actualment hi ha 206 alts càrrecs; sobre el personal eventual s'ha establert un mínim de 218 alts càrrecs. Val a dir, però, que aquesta limitació no afecta els programes temporals que conclouran en futurs òrgans estructurals, tal com preveu la normativa. Però en el còmput hi ha, ocupats, el dia d'avui –el dia d'avui–, 228 llocs eventuais. Permeti'm recordar-li, senyora diputada, que el desembre de l'any 2003, quan governava Convergència i Unió, n'hi havia 227, un menys –227, un menys.

En conseqüència, vostè sap perfectament que de l'any 2003 ençà la Generalitat ha duplicat el pressupost, ha duplicat la despesa consolidada, ha passat de tenir 129.000 treballadors públics a 160.000. Per tant, en conseqüència, convindrà amb mi que aquestes necessitats pròpies d'aquesta Administració que va a més, per lògica, ha de tenir un nombre més important de càrrecs, per tant, el necessari per escometre els objectius del Govern que tenim encomanats.

Però vostè em parlava, a més a més, d'un determinat cas molt concret. Com saben, des de l'any 2004 hi ha criteris...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'execució de la línia elèctrica de molt alta tensió (tram. 310-00232/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola.

La Sra. Rovirola i Coromí

Gràcies, president. Honorable conseller, la setmana passada es va conèixer de manera oficial que el traçat de la MAT per les comarques gironines serà soterrat des de Santa Llogaia a Baixàs mentre que la resta serà aèria.

L'impacte d'aquesta nova línia és clarament sever, tant des d'un punt de vista social com ambiental, particularment en un territori on el seu excepcional paisatge resulta especialment fràgil i representa alhora el seu principal actiu econòmic.

Conseller, com pensa explicar a la població del territori afectat per la línia aèria aquest greuge comparatiu? Conseller, si les raons per al no-soterrament no són econòmiques, com vostè va dir als representants de l'associació AMMAT la setmana passada, quines són les raons que no la fan viable? O em dirà, conseller, que

ja està decidit des del Govern central què s'ha de fer i vostè quedarà tan tranquil?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable, senyor president. Senyora diputada, miri, el primer que li voldria dir és que suposo que vostè comparteix amb el Govern que la MAT és necessària, primera qüestió. S'ha dit que Convergència, que és un grup que ha estat al Govern, que sap el que són responsabilitats de govern, diu que la MAT és necessària i ho diuen les institucions on governa Convergència, primera qüestió.

Segona qüestió, vostè suposo que sap que una cosa és la interconnexió i una altra cosa és la MAT. La MAT és la línia d'alta tensió de quatre-cents que ha de portar corrent..., de quatre-cents, transport d'electricitat, fins a les terres de Girona. En aquests moments s'està construint de Sentmenat a Bescanó, i de Bescanó a Santa Llogaia, això és la MAT. És responsabilitat del Govern espanyol, i aquí la Generalitat li puc assegurar que està jugant un paper important.

L'altre aspecte és la interconnexió, la interconnexió va de Santa Llogaia a Baixàs, per cert, Baixàs és França..., vostè s'ha referit a les terres de Girona..., és França (*Fora remor de veus.*) Baixàs és França, escolti'm, és el Rosselló, Baixàs, la Catalunya Nord. (*Veus de: «Ah!»*) És que, perdonin..., és que no estem d'acord que de Catalunya hi ha una part a França i una part a Espanya? No estem d'acord en això? Aquesta és la qüestió. (*Persisteix la remor de veus.*)

La interconnexió s'ha de fer, en la interconnexió s'ha arribat a una bona solució que és el soterrament, la MAT és una altra qüestió. I la MAT, després, quan vostè acabi la seva pregunta, jo li explicaré què hem de fer amb la MAT, de Sentmenat fins a Santa Llogaia.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Rovirola i Coromí

Gràcies, president. Conseller, li recordo que el nostre Grup de Convergència i Unió sempre hem estat coherents i sempre hem defensat la MAT. (*Remor de veus.*) Jo mateixa he anat a les manifestacions, sí, però com a municipi associat a l'associació AMMAT, i no en contra de la MAT, tal com diuen els nostres estatuts... (persisteix la remor de veus) sinó per vetllar per la MAT, que es fes bé i s'escoltés el territori els seus alcaldes, cosa que no s'ha fet fins ara, conseller, quan des de Madrid ja li han donat el vistiplau. Sempre hem estat coherents, com he dit abans, defensant la MAT, però també volem reduir-ne l'impacte ambiental sobre el territori.

Li recordo, conseller, que el tripartit va votar una proposició de resolució en contra, el setembre de l'any passat,

en què el nostre Grup de Convergència i Unió demana-va que es tornés a replantejar el traçat, la tecnologia i s'estudiés la possibilitat del soterrament. Com sempre, les divergències del tripartit recauen negativament sobre els nostres ciutadans. Ara, els seus socis de govern, en declaracions aquest últim cap de setmana, aposten per soterrar la MAT, llàstima no haver-ho fet abans.

També li vull recordar que avui, a la població de Salt, a les comarques gironines, l'alcaldeessa socialista s'ha despertat amb una enorme pancarta que diu: «Salt diu no a la MAT». No s'havia vist mai en un municipi socialista, avui s'ha vist per primera vegada.

També sap vostè que el CILMA té redactat un estudi que avala el soterrament tècnic des de Bescanó a Santa Llogaia. Vostè es va oferir a estudiar-lo. Serà veritat o simplement es tractarà de donar un copet a l'esquena als alcaldes per quedar bé, com ha fet ara, a corre-cuita, a reunir-se amb ells després de vuit mesos d'haver-ho demanat?

Per cert, conseller, una última pregunta. Les alegacions al projecte finalitzen el 25 de juliol...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rovirola i Coromí

Pensa el Govern de la Generalitat presentar alegacions respecte a això?

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, senyora diputada, la MAT s'ha de fer, i el Govern dóna suport a la construcció de la MAT. Però tots hem de saber de qui són les responsabilitats, el que no ha fet el Govern és amagar el cap sota l'ala en aquesta qüestió. *(Veus de fons.)* Naturalment, escolti'm, s'han d'estudiar totes les alternatives, amb dues condicions: que siguin viables tècnicament i que es puguin fer en el termini apropiat. I els tècnics el que diuen és que la MAT, de Sentmenat a Santa Llogaia, no es pot soterrar tota, no es podria fer en el termini apropiat, i no és convenient tècnicament. No és un problema econòmic, és un problema que no és factible tècnicament. I això ho diu també l'informe del senyor Monti.

L'informe del senyor Monti diu dues coses molt importants. Primera, la MAT s'ha de fer; segona, del tram de Sentmenat fins a Santa Llogaia no és convenient...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...tècnicament de soterrar-la tota.

El president

El sisè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre el vint-i-cinquè aniversari de la creació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 300-00141/08)

...és la Interpellació sobre el vint-i-cinquè aniversari de la creació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Senyores i senyors diputats, perquè es pugui substanciar el proper punt de l'ordre del dia, demano que es guardi silenci i que se surti de l'hemicicle, si se n'ha de sortir, amb celeritat. Té la paraula, senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Molt bé. Gràcies, president. Honorable conseller, podem considerar que la Llei 19/1983, de 14 de juliol, per la que es creava la policia autonòmica de la Generalitat, va suposar l'inici d'una nova etapa, una etapa fonamental per al que és el model de seguretat de Catalunya. Hi havia uns antecedents, evidentment, el Reial decret 2679 de l'any 80, ja modificava l'organització dels Mossos d'Esquadra, que havien estat refundats els anys cinquanta. Els anys 81 i 82 els Mossos d'Esquadra de la Diputació de Barcelona van passar a la Generalitat. I, l'any 82, la Junta de Seguretat va decidir que la creació de la policia autonòmica es fes a partir del Cos de Mossos d'Esquadra.

L'any 83 va ser l'any fonamental amb la creació de la policia autonòmica, a partir de l'article 13 de l'Estatut, i es va prendre com a nucli inicial el cos de Mossos d'Esquadra. Aquest mes, doncs, fa vint-i-cinc anys d'aquella llei, que considerem l'inici d'aquesta etapa de la Policia Autonòmica - Mossos d'Esquadra, un inici que va tenir per fonament una decisió d'aquest Parlament de Catalunya i que es va començar a crear a partir del minso cos de cent agents de la Diputació de Barcelona. El Cos dels Mossos d'Esquadra tenia uns antecedents històrics que van al segle XVIII, però també uns antecedents més immediats de fidelitat a la Generalitat republicana.

Una mica abans d'aquella data, l'1 de juny del 83, s'havia iniciat la formació de la primera promoció del Cos de Mossos d'Esquadra, i l'any 85 es va crear la Llei de l'Escola de Policia de Catalunya. Posteriorment, ja en aquesta legislatura, ha esdevingut Institut de Seguretat. I també en aquells anys vuitanta, l'any 84, es va posar en marxa una altra peça fonamental del model de seguretat, que era la coordinació de les policies locals.

Ens trobem, doncs, amb una història d'avenços, il·lusions, paràlisis, provocades algunes per les resistències de l'Estat central, de vegades, també, potser pel poc interès o la poca decisió d'algunes etapes del Govern

català. Hi ha hagut parts, evidentment, molt positives, la il·lusió inicial, la definició del model català de policia a partir de la intervenció del conseller Macià Alavedra, al Parlament de Catalunya, l'any 85, amb la formulació que és policia de Catalunya la que depèn de les institucions catalanes, per tant, la policia autonòmica i les policies locals; positiu també l'esperit de servei d'aquells primers professionals que van posar en marxa el Cos Mossos d'Esquadra.

També dificultats, dificultats per les resistències del primer govern socialista, molt especialment de la Delegació del Govern a Catalunya. Un moment molt difícil, el de l'aprovació de la Llei orgànica de cossos i forces de seguretat, l'any 86, en el marc d'un pacte PSOE i Convergència i Unió, llei que en alguns dels seus aspectes va ser considerada inconstitucional pel Consell Consultiu, però malgrat aquesta consideració no es va considerar llavors oportú presentar recurs d'inconstitucionalitat. I també es va viure una etapa anomenada d'«ara no toca», de «travessia del desert», com ha dit un exconseller de Convergència i Unió, que va significar el retard en l'inici del desplegament des de l'any 83 al 94, onze anys. No tot el retard va ser imputable al Govern català, però sí que una part d'aquest retard sí que va ser imputable també al Govern català.

Vint-i-cinc anys... Després, l'any 2008, ens trobem en el final del desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra en el territori català. L'any 94 va ser un any important, es va aprovar la Llei de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i es va iniciar el desplegament a la comarca d'Osona, un desplegament que culmina aquest any 2008 al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre. Catorze anys de desplegament, un temps que, des del meu punt de vista, és lògic i necessari; el desplegament no ha estat lent, era complexa, l'operació. La llàstima no són els anys que hem trigat en el desplegament, sinó els anys que vam perdre fins a l'any 94.

Un desplegament, també, que s'ha fet travessant alguns moments difícils, com els que van suposar la manca d'efectius dels cossos i forces de seguretat de l'Estat en els territoris en els quals encara no havien arribat els Mossos d'Esquadra i que va suposar un esforç de suplència per part de les policies locals de Catalunya.

Però, bé, l'any 2008, també fa deu anys, la Generalitat va assumir les competències de trànsit, començant l'any 98 per la regió policial de Girona. El tema de trànsit era un traspàs sempre reclamat des del principi per la Generalitat. Ja l'any 86 es va crear una comissió d'enllaç de Trànsit i Generalitat, o abans, fins i tot, l'any 84, es va considerar oportuna la incorporació de Trànsit al Consell Pedagògic de l'Escola de Policia de Catalunya, com una mostra de la voluntat clara de la Generalitat d'incorporar aquestes competències a les competències de la Generalitat.

Ara tenim un nou Estatut, amb nous reptes també en aquest camp. La Junta de Seguretat presidida pel president de la Generalitat, una vella reivindicació no aconseguida fins a l'any 2006, en què el president Maragall la va poder presidir per primera vegada, o noves competències en matèria de seguretat privada.

Amb tot això, ens agradaria conèixer, conseller, quins són els actes commemoratius que ha preparat el departament. Quina és la seva valoració amb relació a aquests vint-i-cinc anys? I quines, les perspectives de futur? I el meu grup ho planteja des del reconeixement i l'agraïment a tots els professionals del cos, equips de direcció, professors de l'Escola de Policia, etcètera, molt especialment als mossos que han perdut la vida en acte de servei.

En segon lloc, per destacar el paper de la policia autonòmica, tant per la defensa i la protecció dels drets de ciutadania, com pel fet que és una peça fonamental de l'autogovern, una característica que ens ajuda a allunyar-nos d'allò del *café para todos*... El fet de disposar de policia autonòmica és un tret molt essencial de l'autogovern de Catalunya.

També per valorar positivament el pas dels diversos consellers i conselleres que han passat per la conselleria, que pertanyien a quatre forces polítiques diferents: Convergència Democràtica, Unió Democràtica, el PSC i Iniciativa; els senyors Vidal i Gayolà, Macià Alavedra, Bassols, Gomis, la senyora Cuenca, el senyor Pomés, la senyora De Gispert, la senyora Tura, aquí present, i el senyor Saura.

Reforça aquest paper institucional el fet que hagin estat consellers i conselleres de diverses forces polítiques, que sempre és compatible aquest paper institucional amb el segell i les prioritats de cada govern o força política –només faltaria, som en una democràcia!–, però amb aquesta idea de servei al país. El meu grup, evidentment, mai no considerarà que una formació política democràtica no és apta per dirigir la seguretat de Catalunya.

En tot cas, hi ha diversos reptes de futur després d'aquests vint-i-cinc anys, per una banda, evident, el final del desplegament territorial, i això crec que comporta la necessitat de passar d'una etapa de creixement quantitatiu, imprescindible, al desenvolupament qualitatiu del Cos de Mossos d'Esquadra. L'adaptació a les noves formes de delinqüència –cada vegada més sofisticada i globalitzada–; les relacions sovintejades amb les policies europees, l'avenç en la protecció dels drets de ciutadania, en especial dels sectors més vulnerables, com es dona en el cas de la violència masclista; l'avenç en la consideració de l'ètica policial, com un element fonamental que assegura drets de ciutadania i dels mateixos policies, dels mateixos professionals de la policia; la formació i la promoció permanents; la continuïtat en la tasca d'incorporació de dones en el Cos de Mossos d'Esquadra, o la futura llei del sistema de policia de Catalunya.

El professor Pere Anguera, en el llibre *Mossos d'Esquadra, història i present*, comentava la curiosa història, la dels Mossos d'Esquadra, un cos armat batejat amb un nom comú, transmutat en propi, que va néixer a remolc de la instauració per la força a Catalunya de la dinastia borbònica, i que durant molts anys va ser una força armada al servei «com ho han estat totes tradicionalment», deia, «dels rics i els poderosos». En canvi, el juliol del 36, es mantingueren fidels a la Generalitat, a més es distingiren acatant les ordres de la Generalitat en

la protecció de persones o monuments en perill, sense que aquesta tasca els permetés de sobreviure l'any 39.

El segon naixement franquista, diu el professor Anguera, l'any 52, no fou prou fort per imposar-se a la imatge heretada dels anys trenta, que havia anul·lat la de l'origen felipista. Els Mossos arriben als anys de la Transició amb una aurèola de democràcia, i així, el 1977, diu el professor, l'Ajuntament del Prat de Llobregat, per exemple, aprovà en un ple demanà la substitució de la Guàrdia Civil, al poble, pels Mossos d'Esquadra, i aquesta és la imatge del present.

Vint-i-cinc anys més tard d'aquesta etapa moderna i democràtica del Cos de Mossos d'Esquadra, aquest Parlament crec que es pot sentir orgullós de la seva policia, i crec que se'n continuarà sentint, d'orgullós.

La idea d'aquesta interpellació és poder parlar això, no presentar moció, perquè ens sembla que no correspon a una moció de grup parlamentari commemorar aquest fet, sinó sotmetre a l'avaluació dels diversos grups parlamentaris la possibilitat que el proper Ple, que farà precisament vint-i-cinc anys, aquells dies, de l'aprovació de la llei, aprovés una declaració institucional en record d'aquest fet i en suport al Cos de Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, el senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. D'entrada dir que em sembla molt encertada la proposta de fer una declaració institucional del conjunt de la cambra amb relació als temes que vostè ha dit. De la seva intervenció crec que formula fonamentalment tres tipus de preguntes, no? La valoració que fem de la creació del cos, quins actes commemoratius pensem fer en el vint-i-cinc aniversari i, en tercer lloc, quins són els reptes que planteja de futur el tema de la seguretat i en concret la pròpia política dels Mossos d'Esquadra.

Dir que, tal com vostè ha dit en la seva exposició, la creació i consolidació del Cos de Mossos d'Esquadra no ha estat fàcil, no ha estat un procés fàcil. Ara fa vint-i-cinc anys, vostè ho ha dit, es va reinstaurar la Policia de la Generalitat, prenent com a nucli inicial el reduït Cos de Mossos d'Esquadra que ja existia, un centenar de persones. Des de la seva creació, des de 1983, les funcions han tingut alts i baixos. Van començar assumint tímidament algunes competències d'inspecció i control que pertanyien a la Generalitat i van iniciar un procés lent de desplegament territorial. I tal com ha dit, no va ser fins a l'any 1994 que la Policia de la Generalitat va assumir plenament les competències en matèria de seguretat ciutadana i policia judicial a la comarca d'Osona. A partir d'aquesta data, i en forma de taca d'oli, com gràficament el Govern de la Generalitat d'aleshores la va anomenar, el procés de desplegament territorial ha estat continu i com tots saben acabarà aquest proper 1

de novembre amb l'arribada al Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre. Això, l'1 de novembre, representa el final d'una etapa que globalment crec que tots hem de valorar com molt, molt positiva.

La substitució d'un cos de policia per un altre no és una tasca senzilla. Calen mesos de preparació, d'organització, de tenir-ho tot a punt abans de donar el pas definitiu per assumir la seguretat en una comarca o en una ciutat. No es pot, ho saben perfectament, descuidar cap detall. I vull destacar que en aquests anys el procés de desplegament –en tots els governs que han tingut a les seves responsabilitats el desplegament dels Mossos d'Esquadra– ha estat dissenyat de forma acurada i seriosa. El fruit d'aquesta laboriosa planificació prèvia ha estat una impecable assumpció de competències en el territori i una notable acceptació popular de la nova policia.

Segons l'enquesta de seguretat pública de l'any 99, la substitució dels cossos de policia estatals per part dels Mossos ha estat valorada, en una escala del zero al deu, en set; una dada, una qualificació que podríem qualificar de bona. I aquesta valoració s'ha mantingut al llarg dels anys fins a l'any 2008.

D'alguna manera vull també fer un reconeixement públic del que ha estat el paper dels cossos de policia estatals, que han jugat un bon paper en aquest procés. Cal reconèixer la seva bona predisposició i col·laboració perquè aquest projecte de desenvolupament de la policia pròpia de Catalunya hagi estat possible. Els Mossos d'Esquadra no ho tenien fàcil, el desplegament ha estat un repte i l'èxit aconseguit es deu sobretot a la creació d'una policia democràtica, moderna, altament professionalitzada i propera als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

He de dir que la progressiva implantació territorial dels Mossos d'Esquadra s'ha portat a terme amb la més decidida voluntat dels distints governs de la Generalitat, cosa que ha ajudat a visualitzar i reforçar el paper d'institució bàsica al servei del país en la qual hem cregut la majoria de les forces parlamentàries d'aquesta cambra. M'agradaria, doncs, reconèixer públicament la tasca desenvolupada per tots els governs de la Generalitat, que han planificat les inversions, han desenvolupat els textos normatius, que han permès el desplegament de la policia i que també han buscat els consensos necessaris per tirar endavant el nou model policial català. Consellers i conselleres de la majoria de partits de l'arc parlamentari han estat al capdavant d'aquest projecte de país, però evidentment no és només mèrit de totes les persones que hem tingut el privilegi d'estar al capdavant d'aquest projecte, sinó que el mèrit és molt més ampli, perquè la gran majoria de partits polítics representats en aquesta cambra hem recolzat les transferències de competències, l'aprovació de lleis de desenvolupament estatutari, normativopressupostari per tal que el Cos de Policia de la Generalitat assumís noves competències o es desplegués territorialment. La majoria de partits polítics amb representació parlamentària ho hem fet possible i crec que no m'equivoco si dic que ara la totalitat d'aquesta cambra dona suport al model policial català que entre tots estem aconseguint.

Durant aquests vint-i-cinc anys, que no han estat fàcils des del punt de vista del desplegament, els Mossos, malgrat els lògics problemes d'un procés d'aquesta envergadura, han assolit un alt prestigi, s'han situat en els nivells de qualitat del context policial espanyol i europeu, s'han enriquit professionalment i la seva experiència els ha permès assolir reptes importants pel que fa a la lluita contra la criminalitat i han aconseguit una implantació territorial exemplar.

Avui crec que podem dir que ja ningú no dubta que la Policia de la Generalitat té una capacitat suficient per liderar operatius importants contra la delinqüència organitzada i per garantir la seguretat en grans esdeveniments socials, culturals o esportius, i per prestar un servei continuat en defensa de la convivència al nostre país.

I és per això que crec que el 2008, que fa vint-i-cinc anys de l'aniversari del Cos de Mossos d'Esquadra i deu anys de les transferències de les competències en matèria de trànsit, tenim plantejats tot un seguit d'actes de commemoració d'aquests vint-i-cinc anys.

Creiem que..., a més a més aquests vint-i-cinc anys coincideixen, com he dit abans, amb el desplegament a les Terres de l'Ebre i al Camp de Tarragona, i per tant amb el desplegament territorial total a Catalunya. D'altra banda, vint-i-cinc anys de creació dels Mossos d'Esquadra, deu anys de competències de trànsit, fa que aquest any el puguem considerar com un dels anys més importants des del punt de vista de la perspectiva del cos. Fins i tot crec que podem dir que és l'any dels Mossos.

I per celebrar tots aquests esdeveniments voldria destacar alguns actes importants que tenim programats: l'organització d'un acte institucional específic al Palau de la Generalitat el 6 d'octubre; una exposició itinerant per tot Catalunya que s'inaugurarà la propera tardor, i també els actes que aquest cap de setmana, divendres i dissabte, se celebraran al castell de Sant Ferran de Figueres, per commemorar el desè aniversari dels Mossos d'Esquadra de trànsit i del Servei Català de Trànsit de la Generalitat. En el programa de tot l'any també hi hem incorporat alguns actes que tradicionalment ja organitza anualment el Cos de Mossos. I és per això que en la passada edició del Dia de les Esquadres, per exemple, es va incloure el lliurament del premi literari Crims de Tinta, que hem instaurat per donar a conèixer, prestigiar i reforçar, també, des del vessant cultural, els lligams de la ciutadania amb la seva policia. Així, doncs, hem previst un seguit d'actes de caràcter institucional, actes més lúdics, culturals o més festius, perquè el que volem és que tinguin el màxim ressò i la màxima participació possible per aconseguir transmetre la importància d'un esdeveniment històric per Catalunya.

Amb relació als reptes d'aquesta nova etapa he de dir que afrontem aquests reptes amb un Cos de Mossos d'Esquadra que el mes de novembre tindrà catorze mil agents i que s'afegiran en els propers anys més de quatre mil mossos d'esquadra en els propers anys.

Deixi'm dir que des del Departament sempre hem estat molt conscients de l'esforç que ha suposat per a tots ells

aquesta primera etapa, i hem volgut dignificar aquest esforç cap al just reconeixement de les condicions laborals, donant resposta a dos temes que arrossegàvem des de fa molt de temps: la progressiva equiparació salarial amb altres cossos operatius de la Generalitat i la regulació de la segona activitat. Amb la finalització d'aquesta etapa podem reafirmar compromisos, renovar il·lusions i propòsits per tal de perfeccionar dia a dia el compliment de l'objectiu que tenim encomanat: servir a la societat, garantint la seguretat pública i el lliure exercici dels drets i les llibertats dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.

En aquesta etapa voldria destacar o prioritzar els següents reptes. Primer, la necessitat de donar un nou impuls a la professionalitat i al mutu reconeixement entre el Cos de Mossos d'Esquadra i la ciutadania. Hem de tenir una policia que continuï superant els reptes de les noves formes de criminalitat, amb una capacitat de resposta ràpida, eficient, i que en tot moment presti un servei públic d'una qualitat exquisida. En segon lloc, seguir potenciant els mecanismes de coordinació del Cos de Mossos d'Esquadra amb les policies locals i amb la resta de cossos i forces de seguretat de l'Estat. En tercer lloc, continuar avançant en la protecció dels drets de ciutadania, especialment dels sectors de la població en situació més vulnerable o més susceptible de patir qualsevol tipus de discriminació. També, tirar endavant la responsabilitat professional i el comportament ètic que han d'esdevenir pilars fonamentals en la prestació del servei públic policial. I també cal que continuï la diversificació social del Cos de Mossos d'Esquadra, així com la incorporació progressiva de dones al cos, perquè volem una policia que sigui un reflex de la societat a què pertany i a la qual serveix.

Trobarem altres ocasions en aquest Parlament per parlar i discutir sobre totes aquestes qüestions. El que vull dir és que avui la meua intervenció no és per parlar de la meua gestió al capdavant del Departament. El que jo voldria ressaltar aquí és la visió global de la voluntat política col·lectiva que ha permès que la Generalitat lideri un gran projecte de país com ha estat la creació i el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra arreu de Catalunya, l'arrelament de la policia al territori, la consolidació d'aquest model com a referent simbòlic de l'autogovern de Catalunya.

Voldria que la meua resposta fos un reconeixement a la vàlua professional dels mossos i de les mosses que formen la Policia de la Generalitat i a totes les forces polítiques representades en aquesta cambra que ho han fet possible i que, segur, seguiran donant el seu recolzament en aquesta nova etapa.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El setè punt de l'ordre del dia... Perdó, senyor Bosch, m'ha dit... (*Veus de fons.*) Gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre el model lingüístic universitari
(tram. 300-00139/08) (decaiguda)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el model lingüístic universitari, que en nom del Grup Mixt presenta per a la seva exposició el diputat senyor Antonio Robles. *(Pausa llarga.)*

En no ser present el diputat que ha de formular la interpellació prevista en l'ordre del dia, passem al següent punt de l'ordre del dia.

El vuitè punt de l'ordre del dia... *(Pausa.)* El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la preservació del Ter i el seu entorn. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya formula..., el diputat senyor Alfons Quera? *(Veus de fons.)*

Suspendrem tres minuts la sessió del Ple.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i a les onze minuts i es reprèn a dos quarts de sis i un minut.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la preservació del Ter i el seu entorn (tram. 300-00142/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la preservació del Ter i el seu entorn, que, en nom d'Esquerra Republicana, fa el diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president...

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. En aquests darrers mesos, Catalunya ha viscut un intens debat provocat per l'episodi de la sequera, sobre les possibles polítiques hídriques a aplicar en un present més immediat. Un cop passades les tempestes, també en forma d'aigua caiguda afortunadament, demanem, des del nostre grup parlamentari, centrar-nos en la situació dramàtica que viu el riu Ter en el debat de la gestió futura de l'aigua.

Saben, vostès, que, des dels anys seixanta, el Ter ha esdevingut el principal abastament a l'àrea metropolitana de Barcelona i a Barcelona mateix, i transvasa un 75 per cent de l'aigua de la seva conca al seu pas pel Pasteral: dos-cents hectòmetres cúbics cada any. El riu Ter ens ha portat, fins avui, progrés econòmic, vertebració del territori i ha dibuixat el paisatge; en resum, ens ha do-

nat vida. La zona receptora del transvasament genera, senyor conseller, la major part dels recursos econòmics del nostre país, que, en forma d'impostos, reverteixen amb més o menys eficàcia sobre el benestar de les persones en la totalitat de la nostra nació.

Des dels anys seixanta, l'àrea metropolitana de Barcelona no compta amb cap nova aportació destacable d'aigua. Amb els mateixos recursos de fa quaranta anys cobrim una demanda, amb una població que s'ha incrementat molt, especialment aquests darrers anys. Durant molt de temps hi ha hagut un error de diagnòstic, entenem des del nostre grup parlamentari, que feia que qui governava es pensava que amb mesures d'estalvi i amb les infraestructures existents no hi haurien problemes. No tenien present que un riu, que de mitjana els últims anys porta tretze metres cúbics per segon, d'abans del Pasteral, no podia satisfer ni els cabals ecològics del reg, l'abastament de Girona, la Costa Brava i els vuit metres cúbics per segon a Barcelona.

Amb les objeccions del Govern de la Generalitat, la qüestió canvia. El diagnòstic ha constatat tot això que he dit: en els últims vint anys hem sofert vuit períodes de sequera –una cada dos anys i mig– i el responsable del que passa al Ter és que tothom s'ha acostumat, entenem, a la situació de fet.

En el debat de la gestió de les infraestructures hidràuliques, com en la política, la tàctica i l'estratègia, no es poden barrejar les accions immediates amb les estructurals. I és en aquest últim aspecte que voldria centrar, senyor conseller, la interpellació que avui li fem: saber quin és el capteniment del Govern pel que fa a l'adopció de mesures que donin solució a la dramàtica situació, ho entenem des del nostre grup parlamentari, en què es troba el riu Ter. Faig referència a les solucions estructurals que cal preveure de cara al futur.

Per a la restitució progressiva del cabal del Ter, cal marcar un horitzó raonable que molt bé pot ser la Directiva marc de l'aigua, en virtut de la qual, l'any 2015, tots els rius hauran d'haver assolit un bon estat ecològic. La resolució d'aquesta complexa problemàtica entenem que no tan sols depèn de l'ACA, de l'Agència Catalana de l'Aigua, sinó que resulta imprescindible una acció conjunta del Govern de la Generalitat i de la resta d'administracions.

En aquesta darrera dècada, s'ha vist un canvi de règim del riu: ha esdevingut un ecosistema d'aigües estancades, someres, calmades; hi ha hagut un impacte socioeconòmic negatiu a la zona, especialment aigües avall dels embassaments de Sau, Susqueda i el Pasteral; el descens i la salinització dels aqüífers; la recessió del bosc de ribera i tota la flora i fauna que en viu; els problemes d'abastament d'aigua domèstica en municipis que l'extreuen de pous, i, en moments com els que hem viscut recentment, també, la tercera zona en importància agrícola del país a nivell de conreus, el Baix Ter, ha vist perillar-ne les collites.

En un futur pròxim, aquest tipus d'episodis entenem –i entenem que també ho entén així el Govern– que no han de tornar a succeir mai més. Les dessaladores, la reutilització, la recuperació dels aqüífers i les po-

lítiques d'estalvi són les mesures estructurals que, de fa un temps, el Govern de la Generalitat, per primera vegada, duu a terme. Aquest reguitzell d'accions ens han de permetre diversificar, i ens ho permetran, les fonts d'abastament a l'àrea metropolitana de Barcelona i Barcelona capital. I amb això tenim una base prou sòlida per començar a negociar un calendari de retorn de cabals que és conseqüent o que ha de ser conseqüent amb la nova cultura de l'aigua. Els experts consultats en la matèria ens diuen que és factible retornar al Ter la quantitat equivalent als nous cabals que aportaran les dessaladores i la recuperació d'aqüífers.

Des del nostre grup parlamentari, que dona suport al Govern, pensem que cal un compromís de la Generalitat en aquest sentit. Per part del nostre grup parlamentari, les accions que entenem que s'haurien de dur a terme serien bàsicament les següents: garantia immediata d'un cabal ecològic mínim de tres metres cúbics per segon al pas del Ter per Girona; segona qüestió, garantir les necessitats per als regadius del Baix Ter per a l'any 2009 –ajudes econòmiques, en aquest sentit, per a nous sistemes de reg–; tercera qüestió, minimitzar l'aportació fora de conca als quatre metres cúbics per segon, en el termini de sis anys, sense oblidar –que ja ho està fent el Govern– la necessitat d'arribar a un acord, com molt bé ens ha informat avui el senyor conseller en el torn de preguntes d'aquesta sessió plenària, amb el Consorci Alba-Ter, per a la penalització del retorn dels cabals.

L'aigua, l'element primordial de la vida, l'*arkhé*, com deia el filòsof presocràtic Tales de Milet, és l'element primordial de l'entorn on circula. Qui ho va entendre així va ser en Francesc Ferrer i Gironès. I és especialment des d'aquesta tribuna, des del Parlament de Catalunya, que el volem tornar a recordar per tota la feina que va dur a terme en la lluita per la defensa del Ter. Ens fem nostra la seva lluita pel Ter. Poc temps abans de deixar-nos, ens deia: «He viscut la lluita del Ter durant molts anys, políticament i personalment. Per això faig una crida: "Salvem tots plegats el Ter"» –ens ho deia en Francesc Ferrer i Gironès. Afirmació que ha de ser entesa com una defensa a favor, i mai no en contra de res ni de ningú.

L'aigua no és propietat de cap conca, és de tothom. Un cop garantida la diversificació de les fonts d'abastament a l'àrea de la capital del nostre país, cal que tinguem clar, tots els grups parlamentaris, que el retorn del cabal del Ter no és només una qüestió de justícia, sinó també de solidaritat.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Francesc Baltasar, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, agrair-li, òbviament, l'estil, el to, les propostes i el discurs entenedor que ha fet vostè, avui, sobre el riu Ter.

Dir-li que evidentment, vostè ho sap, estem encara acabant de passar una sequera extrema que ha situat, evidentment, els rius de Catalunya en una situació extrema; un dels que ha deixat especialment greu ha sigut justament el riu Ter. Per dues raons: una, perquè tenia un 60 per cent menys dels seus recursos propis, i alhora perquè, com vostè sap, des de fa molts anys exercia una solidaritat important cap a l'àrea metropolitana de Barcelona, per garantir o per ajudar a garantir l'abastament de més de cinc milions d'habitants; entenent, en aquest cas, una part d'habitants de les mateixes comarques gironines, però també una part important del conjunt de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Sap que ara estem millor, tot i que hem de ser conscients que avui encara estem en excepcionalitat 1 a les conques internes, i estem en excepcionalitat 2 justament a la conca de la Muga, eh?, i cal recordar-ho. És evident que avui hem de tenir encara una actitud molt prudent, hem de tenir una enorme sensibilitat. Jo crec que hi han actius que hem adquirit durant aquest període de sequera que hem de saber mantenir: la cultura de l'austeritat, la cultura, en definitiva, de l'aigua, de la seva reutilització, de l'articulació dels aqüífers i, evidentment, de la dessalinització.

Jo li vull dir que –de tota manera, vostè ho sap– justament el Govern, en el bell mig de la sequera, va anar, a través meu, a comprometre's justament al Consorci Alba-Ter respecte de, per una banda, el reconeixement institucional de l'esforç històric del Ter, i, en segon lloc, a un procés de rescabament dels seus cabals.

I, en aquest sentit, li vull explicar algunes coses que em sembla que són importants, perquè segurament, algunes van quedar tapades per altres coses. La primera d'aquestes és que, durant aquest període últim, s'ha portat a terme la recuperació i noves captacions subterrànies per aportar cabal al riu Ter i per augmentar el flux circulant fins a 1 metre cúbic/segon en el seu pas per la ciutat de Girona. En aquest sentit, es va fer un pou a Anglès, un altre a Salt, i set pous al mateix municipi de Girona, a les confluències dels rius Ter i Onyar, localitzats tots en aqüífers profunds. Aquest conjunt de pous, que en aquests moments estan ja pràcticament en inici de servei, ens permetran assolir 490 litres/segon extraordinaris; és a dir, parlem de gairebé 0,5 metres cúbics/segon.

Per una altra banda, i òbviament com vostè també explicava, i jo comparteixo amb vostè la preocupació dels regants del Baix Ter, que sap prou bé que vàrem obrir una línia de diàleg important durant tot aquest període, una de les qüestions que vàrem plantejar, justament, era que, en aquells moments, calia garantir un reg de supervivència. I, en aquest sentit, vàrem posar en marxa el que eren les col·leccions de les estacions depuradores de l'Escala, que en aquests moments està en obres, el canal de Sentmenat, així com el canvi del punt d'abocament de l'affluent de l'estació depuradora de Girona aigües amunt, de les captacions per als regs de Vinyals i Cervià i Sant Jordi - Colomers. L'actuació, evidentment, li deia que està en aquests moments en marxa, i creiem que estarà acabada durant el mes d'agost.

Alhora, en aquests moments també és important ser conscients que cal reforçar –i s'ha fet– l'abastament de la xarxa supramunicipal de Girona, Salt i Sarrià de Ter. En aquest sentit, s'han produït nous tres pous, que totalitzen cent cinquanta litres per segon, i que encara, avui, tot i que ja estan acabats, encara no han hagut d'entrar en funcionament.

I, pel que fa al rec de Sentmenat, com li explicava abans, s'hi garantirà un cabal alternatiu de quaranta a vuitanta litres per segon, mitjançant l'estació d'aportació de l'Escala, la mateixa depuradora, que entrarà en servei, també, el proper mes d'agost.

Estem, doncs, també, explicant que, com vostè plantejava, respecte dels regants del Ter dir-li que la sessió celebrada de la comissió extraordinària de l'embassament, aquest mes de juny passat, es va caracteritzar que, els mesos d'estiu, l'aportació seria de quaranta-cinc hectòmetres cúbics, que cobreix, en aquest sentit, d'una manera jo crec que satisfactòria, les demandes i les sol·licituds que tenien els regants del Ter i que havien patit una situació, evidentment, molt extrema, en el moment en què la sequera també estava en un moment absolutament angoixant.

Dir també que, en aquest sentit..., explicar que, en aquests moments –ho deia abans a la resposta a la pregunta–, som conscients que existeix una sobreexplotació, que aquesta sobreexplotació no pot continuar, que a aquesta explotació se li ha de donar la volta, conscients d'una qüestió que vostè explicava molt bé, que jo reconec, i és que el mateix que havia sigut senador, diputat i regidor de l'Ajuntament de Girona, en Francesc Ferrer i Gironès, d'Esquerra Republicana, ell moltes vegades ho havia defensat des d'aquesta tribuna, però ho havia defensat des de molts llocs, justament, una situació que, com vostè sap, ve de fa molts anys.

Nosaltres, aquest Govern –i vostès ho saben– no mirarem cap a una altra banda; estem ja mirant cap allà, cap al Ter, i, evidentment, el millor homenatge que li podem fer també a en Francesc Ferrer és, justament, ajudar a resoldre un tema que ell tantes vegades havia plantejat i que tantes vegades, moltes vegades, havia quedat en veu en el desert.

Dir-li, per tant, que, en aquest sentit, ens agradaria assenyalar diverses coses: la primera, que el Govern actuarà sobre la base, primer, de la comissió tècnica que ha posat en marxa conjuntament amb el Consorci Alba-Ter. Aquesta comissió tècnica, que ja ha tingut tres reunions des que es va constituir, que va ser pràcticament a mitjans del mes de març, detalla el següent element. Primer, es determinen totes les necessitats que té la conca, pròpies, i després, si n'hi ha de sobrants, aquestes són les que, en tot cas, s'envien fora. Aquestes necessitats es quantifiquen de la següent manera.

La primera, els cabals ambientals. Tenim un pla sectorial de cabals de manteniment que, entre altres coses, determina quines són les necessitats dels rius catalans, i vull dir clarament que estem lluny, en aquest cas, d'acomplir clarament aquest mateix pla, i per tant, en aquest sentit, formarà part d'un dels objectius d'arribar al que en podríem dir «la devolució de cabals del riu».

En segon lloc, explicar que respecte dels regadius, en aquest sentit, estem avançant perquè pugui haver-hi garanties absolutes enfront de la sequera, i per tant, en aquest sentit, òbviament, a la planificació hidrològica contemplarem com un element fonamental tota aquella que li plantejava, és a dir, en aquests moments, el conjunt de les necessitats ja quantificades hidrològicament en la planificació, i per tant, en aquest sentit, cobrint perfectament aquestes necessitats del reg, tot i que, com vostè sap, alhora, estem treballant amb ells i el Departament d'Agricultura per fer possible, evidentment, millores d'eficiència en el reg, que, entre altres coses, produiran un estalvi, millores de productivitat en el reg que produiran un estalvi complementari, que en aquest sentit és molt interessant.

Per una altra banda, s'està analitzant tot el que són les necessitats de l'abastament urbà estrictament de la conca del riu Ter. En aquest cas, la ciutat de Girona i les seves conurbacions, el de la costa brava, i, evidentment, aquest és un element fonamental.

I, per una altra banda –abans ho comentava i ara li ho torno a explicar–, hem fet un estudi hidrogeològic que permet detallar molt clarament el subalvi del baix Ter i, en aquest sentit, poder procedir a la captació i a la recàrrega adequada.

Dir també que, en aquest sentit, m'agradaria assenyalar que, òbviament, relacionem molt la devolució del Ter amb una cosa important que vostè deia, que és com apliquem totes les mesures contingudes en el que podríem dir «la política hidrològica», basada en la dita «nova cultura de l'aigua», que jo crec que, afortunadament, cada vegada podem dir menys «nova» i dir-ne més «cultura de l'aigua», perquè crec que, evidentment, cada vegada forma més part d'un patrimoni col·lectiu, del qual, diguéssim, ens sentim cada vegada, jo diria, més gent còmodes amb aquesta.

I per tant, en aquest sentit, sap vostè que tenim previst que hi hagi una introducció molt important de les dessalinitzadores, concretament la de la Tordera, que passarà, primer, de deu a vint, després de vint a vuitanta, amb la incorporació, per tant, d'una nova de seixanta, la del Prat de Llobregat, que l'any vinent entra en funcionament i són seixanta hectòmetres cúbics més, i després tenim també la dessalinitzadora de Cunit, de la qual en aquests moments es redacta el projecte bàsic, que també en seran uns altres seixanta.

Conjuntament amb això tenim processos de reutilització molt potents, un en el Llobregat en funcionament, uns altres..., en aquests moments s'està també estudiant –ho vaig explicar, em sembla, en una anterior compareixença–, justament, en el riu Besòs i així com a altres punts de Catalunya.

Per tant, tots aquests recursos han de permetre, justament..., per entendre'ns: entren aquests recursos, baixem la pressió sobre el riu Ter. Per tant, millorem clarament la devolució i la fem constant.

En aquest sentit, jo li vull dir que –abans ho contestava i ho torno a dir ara, en aquests moments– nosaltres creiem que l'any vinent podrem aportar una devolució ja d'un metre cúbic per segon; evidentment, camí del

2012, més de dos metres cúbics per segon, i evidentment, situant-nos com un objectiu clarament a assolir en poc temps, el que és la referència global i central que ens planteja el Pla sectorial de cabals de manteniment.

Crec, sincerament, que en aquest sentit i en aquest camí i amb aquest diàleg que hem encetat aconseguirem fer realitat un dels objectius que tant, en aquests moments, sent la ciutadania de les comarques gironines, que és, justament, acabar amb la sobreexplotació del riu i, a partir d'aquí, aconseguir una millora qualitativa i ecològica del riu Ter, que és un element fonamental no solament per a les comarques gironines, sinó per a tot Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Gràcies, senyor Quera.

Interpel·lació al Govern

sobre la política d'immigració (tram. 300-00143/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la política d'immigració, que en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió formula el senyor Josep Lluís Cleries.

(Pausa.)

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, bé, des del Grup de Convergència i Unió plantejem aquesta interpel·lació sobre les polítiques d'immigració perquè, certament, en iniciar-se aquesta legislatura, es va parlar d'un pacte d'immigració que va fent el seu camí però que també és un pacte que hauria d'estar més avançat i que per motius electorals –les eleccions municipals, les eleccions generals–, doncs, es va anar posposant. I creiem que és una llàstima perquè era un dels temes i és un dels temes dels grans reptes que tenim com a país per donar-hi resposta.

I he dir que ahir va venir el secretari d'Immigració a comparèixer, i des de Convergència i Unió vam quedar preocupats, perquè es va veure una certa discrepància entre els grups que donen suport al Govern de la Generalitat, i aquesta discrepància ens preocupa perquè plantegen un pacte. I, evidentment –vostè ja ho sap, i ens seguim mantenint en el mateix lloc–, nosaltres intentarem arribar a un acord des de la lleialtat que hem demostrat des del primer dia, i aquest divendres proper tenim una reunió, i esperem, doncs, seguir avançant en aquest camí d'arribar a aquest pacte, a aquest acord, en què Convergència i Unió hi vol ser. Però alhora dir: clar, que no ens demanin a nosaltres segons què si després els qui donen suport al Govern, doncs, no estan allò que diuen en castellà «por la labor», no?

Per tant, nosaltres demanem que hi estiguin. Perquè el motiu de fer aquesta interpel·lació és dir: han passat gairebé –no hi arriba– dos anys de l'inici d'aquesta legislatura, i li demanaríem, consellera, que ens fes balanç de què s'ha fet en immigració en aquest temps. Hi ha un pacte, però quines qüestions importants s'han fet en aquest temps?

Una cosa sabem segur que s'ha fet, que és fer créixer l'estructura: més burocràcia, menys gestió, de nou persones hem passat..., bé, «hem»: han passat a vint-i-dues. Per tant, doncs, aquest creixement de l'estructura, però, en canvi, no es veu en les polítiques.

Nosaltres veiem una certa inacció. I, en un moment en què s'estan replantejant les polítiques d'immigració tant a l'Estat espanyol com a nivell europeu, ens preocupa també veure les propostes que fan des del Govern. Les úniques que li hem sentit, consellera, són dues: una, facilitar permisos de residència i de treball temporal als immigrants sense papers que tenen una ordre d'expulsió que no es fa efectiva, i una altra, facilitar permisos de residència i de treball temporal per als immigrants que acaben de sortir de la presó amb ordre d'expulsió.

Nosaltres considerem, consellera, sincerament, que aquesta no és la prioritat, la prioritat no és aquesta, i menys en un moment on hi ha molt d'atur, on estem en una crisi econòmica. Perquè vostè ja sap que aquestes propostes, ben explicades, volen dir «papers per a tothom», i nosaltres no estem en aquesta línia, des de Convergència i Unió, dels papers per a tothom. I ens agradaria saber si la línia dels papers per a tothom és la seva, consellera, si és la del president Montilla, si és la del Govern de la Generalitat.

Hi ha un altre aspecte que ha passat aquests dies, que és tota la nova normativa europea, que, en tot cas, potser hi entrarà més a la rèplica, no ara, perquè no tindria d'explicar tot el que li vull dir. Però el que creiem que vostè ha de fer en aquests temes de les persones que tenen ordre d'expulsió és que l'Estat compleixi la llei, i el que li toca fer a l'Estat és fer-ho, fer les expulsions. Perquè tot el que no es resolgui en aquest tema són més costos per a la Generalitat i són més costos per als ajuntaments en serveis socials, en salut, etcètera, i per tant a això hi han de posar remei.

Hi ha un aspecte que veiem que vostès no estan desenvolupant –i també li demanaria què han fet en aquests, pràcticament, dos anys–, que és tot el que fa referència al desplegament de l'Estatut. A l'article 138..., nosaltres creiem que la gran aposta que ha de fer el Govern és desplegar l'Estatut en aquest article. Es va dir i es diu, i nosaltres ho compartim, que s'ha quedat curt el tema, les competències en immigració. Potser sí, és igual. Però el que s'està quedant curt, consellera, és el Govern, perquè no està desplegant el que té, les competències que li dona l'Estatut.

Aquests dies, el ministre Corbacho ha fet diferents propostes en l'àmbit del reagrupament familiar, i ell parla que, en lloc de fer reagrupaments del que seria la família extensa –del cònjuge, fills menors i els pares i els sogres–, doncs, que només es ceneixi al que és la família

nuclear. Nosaltres també volem saber si el Govern de la Generalitat està a favor d'aquesta proposta.

També, alhora, nosaltres li manifestem una cosa que sí que hi estem d'acord, amb una cosa que diu el pacte: que qui es reagrupi tingui permís de treball, perquè no té sentit que anem portant persones al país i que, en canvi, no els donem el permís per treballar, perquè aleshores com es poden mantenir aquestes persones?

I recordar el que ens deia el secretari d'Immigració ahir: la immigració familiar ha superat la immigració laboral i, alhora, el 57,38 de la immigració reagrupada de tot l'Estat és a Catalunya. Clar, aquestes dades, per tant, volen dir que en el tema del reagrupament ens hi hem de posar molt seriosos, s'ha de fer, i, alhora, els requisits que es demanen, d'acreditar l'habitatge i els mitjans econòmics suficients..., s'han de posar les mesures a l'Administració que li toqui per controlar-ho. S'ha de posar ordre en la immigració, perquè totes les comunitats tenen una capacitat limitada de poder integrar, de poder acollir.

Però hi ha un altre aspecte... Perquè ahir, parlant d'aquests temes, els diferents grups que donen suport al Govern no hi estaven d'acord, amb aquesta línia del ministre Corbacho, i per això li ho volem preguntar. Però és que ahir, a més a més, el secretari d'Immigració ens surt amb una cosa; diu: «Les aules d'immigrants seran només per a l'ESO i per un mes.» Això no és veritat, consellera; el secretari d'Immigració es va equivocar. Això és un programa que es fa a la ciutat de Barcelona, i ell ens va explicar què és el que es fa a Vic, a Reus... I això no és veritat, consellera.

A Vic i a Reus s'aplica el que es va acordar a través del Departament d'Educació i una moció del Parlament, del 21 de febrer, que diu diferents coses, entre altres –i que es contradueixen amb el que va dir el secretari d'Immigració–, primera, que no és un mes, que és el temps que necessiten els alumnes; segona, que no es fa fora, que no hi ha una segregació, sinó que es fa dintre del marc de l'escola, i per tant aquest tema també és important, i que no es fa només en l'ESO, que això és una prova que es fa a Barcelona, sinó que es fa en primària, ESO, batxillerat..., allà on convé.

I, clar, ell ve aquí i ens ho ven com la gran notícia. I jo vaig preguntar als altres diputats, dic: «Escolteu, això de les aules de benvinguda educativa, sóc jo que vaig despistat?», i ningú n'havia sentit parlar. I ens ho explica com la novetat i un full d'un diari, que hi cau –amb perdó– de quatre potes, i..., si ho explica aquí fantàsticament. Consellera, el secretari d'Immigració ha de saber que hi ha acords del Parlament i que ell és el primer que els ha de respectar, perquè això va molt lligat a la immigració, i també ha de saber aquestes condicions, i que a Vic i Reus s'estan aplicant unes altres coses i s'aplicaran unes altres coses, no aquestes aules que són de l'Ajuntament de Barcelona.

Això demostra..., i ens preocupa, perquè ahir era la novetat, ja dic, era el titular de diari, i no és precisament que després sigui un bon titular, aquest. Per una altra banda... Per tant, veiem una falta de lideratge a la Ge-

neralitat a l'hora de tirar endavant totes aquestes polítiques, consellera. I això ens preocupa, i molt.

I volem saber també si vostès està d'acord amb aquesta frase del ministre Corbacho: «El gasto social no soportará que los extranjeros traigan a toda su familia.» I aquí nosaltres volem respostes. Li ho he dit en començar la meua intervenció, amb un to molt constructiu: nosaltres estem disposats pel pacte, però també volem saber fins on està disposat a anar el Govern, tot el Govern; no Esquerra Republicana, no el Partit Socialista, no Iniciativa: tot el Govern, perquè nosaltres amb qui pactarem aquest pacte és amb el Govern i amb els diferents grups parlamentaris, però volem saber si el Govern anirà a l'una, perquè, en una de les reunions amb el senyor Amorós, jo li vaig dir: «Quan anem a Madrid a parlar de tot això, els grups parlamentaris del tripartit allà votaran tots diferent, i aleshores nosaltres aquí ens haurem mullat els primers i haurem demostrat responsabilitat amb un gran repte que té el país, mentre els partits de govern se'n renten les mans?»

Nosaltres, per tant, li demanem aquest mullar-se de veritat. Creiem que les propostes que fa el senyor Corbacho... Que sap per què hi estem a favor, des de Convergència i Unió? Perquè, abans que les digués el senyor Corbacho, nosaltres sempre les hem dit, perquè són les nostres, i el senyor Corbacho ha vingut a les nostres. I ha vingut a les nostres perquè parteix d'una experiència, que és l'experiència municipal, i sap els problemes que hi ha. Hi ha molta gent que, quan parla d'immigració, viu en un país de fantasia, i el país de la realitat té dificultats, i avui la despesa social..., que el Govern, després, de l'Estat no fa bé les coses, després la responsabilitat li ve a vostè, i li ve a l'alcalde del municipi, sigui del color que sigui, perquè és qui ha de donar la cara. I mentrestant el Govern de l'Estat no està responent.

Però n'hi ha un altre, consellera, que no està responent, que és el Govern de la Generalitat que no està exigint el compliment de l'Estatut, que no està demanant el finançament necessari i que, alhora, tampoc està exercint les seves competències amb tota la contundència que necessita, amb tot l'ordre que necessita un tema com és aquest gran repte de la immigració.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, és veritat, ahir va comparèixer el secretari per a la Immigració a la Comissió de Benestar i Immigració, i jo crec que es va poder debatre amb molta extensió totes les qüestions que van plantejar els diferents grups parlamentaris. Jo crec que avui reiteraré i repetiré moltes coses de les que es van dir ahir, però intentaré

seguir, evidentment, l'ordre en què vostè m'ha plantejat les diverses preguntes.

Jo començaré pel Pacte nacional per a la immigració, i no puc dir-ho d'una altra manera, que el pacte... (*Pausa.*) No, és que no el trobava, senyor Cleries, l'estava buscant al seu escó i no el trobava. (*L'oradorariu.*) Perdoneu, perdoneu...

El Pacte nacional per a la immigració està seguint el seu calendari preestablert. En aquests moments ha finalitzat el seu període de participació pública i ara hem iniciat, doncs, la negociació, un cop recollides totes les esmenes i propostes de totes les persones que hi han participat; en aquests moments, ara, estem iniciant tota la negociació amb els agents signants del pacte, des de les formacions polítiques als sindicats, amb les entitats vinculades a l'àmbit de la immigració.

El Pacte nacional per a la immigració, abans d'iniciar el seu tràmit públic, aquest tràmit de participació pública, evidentment, senyor Cleries, senyor diputat, va ser aprovat i va ser referendat pel Govern de la Generalitat. Això vol dir que la proposta de pacte, que nosaltres varem treure a la participació pública, comptava i segueix comptant amb el suport de tot el Govern de la Generalitat.

A vostè, respecte al pacte, jo voldria, tanmateix, fer-n'hi, breument, una descripció. I li agraeixo moltíssim les seves paraules i la seva voluntat política que puguem arribar a acords. Perquè realment –realment– el Pacte nacional per a la immigració ha de ser una expressió de compromís que hem d'adquirir tots –els agents socials, els civils, els institucionals i els polítics– per la necessitat que tenim en aquests moments d'afrontar de forma estratègica el gran repte que és el repte de la immigració a Catalunya.

Sempre ho he dit, aquest pacte té de ser útil; si no és útil, no cal que negociem. Ha de ser una eina, un instrument, que estigui orientat a donar totes les respostes a les necessitats que ens planteja avui dia la immigració, que ens planteja la societat. Ha de ser..., i vostè ho sap, que nosaltres partim d'una gestió ordenada de la immigració. Vostè em diu que no m'ha sentit gaires declaracions respecte de la immigració, i jo n'he fet força, eh? I també dintre de les meves declaracions sempre he parlat de la governança de la immigració.

Per tant, el primer punt, vostè ho sap, que partim d'aquesta gestió ordenada de la immigració, però també facilitar aquest bon accés al mercat de treball i evitar sobretot..., aquest pacte ens ha de permetre també el treball per la convivència i la cohesió social, evitant aquesta competència pels serveis públics, i alhora integrar la immigració a la nostra societat. I l'hem de fer d'una manera en què hi hagi un equilibri raonable, aquesta integració, un equilibri raonable entre el respecte i l'interès per la diversitat, però també respecte a la necessària cohesió social.

No cal que entrem en la descripció del pacte; vostè ho ha dit, aquest divendres tenen una reunió en la qual començaran..., i recollirem de molt bon grat totes les seves aportacions.

Jo no estic pels papers per a tothom, i crec que ni des del Govern de la Generalitat ni des de la Secretaria per a la immigració en cap moment nosaltres hem referendat, o hem notificat, o hem fet declaracions envers papers per a tothom. Estem perquè la immigració que arriba a Catalunya sigui una immigració ordenada –sigui una immigració ordenada–, i, evidentment, que la immigració que ve a Catalunya, que ve majoritàriament..., malgrat que aquest últim any l'entrada de persones per reagrupament familiar ha estat superior a les individuals, però la nostra immigració ve a Catalunya per motius econòmics. I, per tant, volem aquesta regulació de fluxos i aquesta ordenació en la immigració.

Em diu que no hem fet res respecte al desplegament de l'Estatut. Miri, l'Estatut..., que ja ens agradaria evidentment que a l'Estatut que es va aprovar al Parlament de Catalunya hi hagués o contingues moltes més competències de les que actualment disposa.

Nosaltres tenim competències en l'acollida i en la integració de les persones immigrades. I des del Govern de la Generalitat hem elaborat i estem elaborant la llei de l'acollida, i, tanmateix, dintre de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat s'està treballant també les transferències pel que fa a la competència executiva en matèria d'autoritzacions de treball, inicials, dels estrangers, la qual cosa, tal com vostè ha dit, queda recollit en l'article 138.2.

Jo he de dir que l'acord a què es va arribar el 10 de gener del 2008..., que es va assolir un bon acord en aquesta comissió bilateral i que afecta precisament aquestes funcions d'autoritzacions inicials de treball.

Ara bé, no ens quedem aquí –no ens quedem aquí–; la Generalitat té voluntat d'exigir que a través d'aquest òrgan de cooperació bilateral es tractin polítiques i decisions, entre altres, doncs, el de les persones retornades, les persones també en règim de protecció especial, les persones sol·licitants d'asil, o les reformes que s'hauran de fer en tota la legislació d'estrangeria o bé perquè ens haurem d'adaptar a les directives europees, o bé per altres canvis legals que s'han produït.

Però també volem parlar en aquesta comissió bilateral de l'organització del servei exterior de cara a coordinar l'acció de l'exterior de l'Estat i la de les oficines de l'exterior, de la Generalitat a l'exterior, per poder fer el que deia abans, que l'arribada de les persones a Catalunya la facin en situació de regularitat.

Miri, polítiques de reagrupament i polítiques... Últimament n'hem sentit parlar molt, d'immigració, i n'hem sentit parlar molt perquè en el marc de la Unió Europea s'han aprovat diverses directives..., i, tanmateix, amb el canvi de govern i amb el ministre Corbacho, estem sentint un nou discurs.

Jo estic d'acord, senyor Cleries, estic d'acord que s'ha de fer un ajust en els reagrupaments familiars. I hi estic d'acord per una raó. Ara bé, no..., més ben dit, el dia 9 –el dia 9– està convocada la comissió sectorial d'immigració. Jo suposo que en aquesta comissió se'm posarà damunt de la taula no les propostes que en aquest moment conec pels mitjans de comunicació –i, evidentment, segons quins mitjans de comunicació, doncs, en

parlen d'una manera o d'una altra—, sinó que quan jo tingui el document en podré fer l'anàlisi i el Govern de la Generalitat es posicionarà envers aquest document.

Però en aquests moments —en aquests moments— hi estaria d'acord pel que fa al fet que ens hem de replantejar el reagrupament familiar, ens l'hem de replantejar. També el puc avisar i també li puc comunicar que en aquests moments jo crec que trobarem molts punts de trobada pel que fa a les persones ascendents, però potser ens costarà més trobar punts de concordança amb el senyor Corbacho pel que fa a les persones descendents.

Les polítiques en immigració i les declaracions que feia el senyor Corbacho respecte al manteniment de l'estat del benestar..., en aquests moments, en uns moments de recessió, hem de ser molt curosos, els que tenim responsabilitat de govern, per al manteniment de l'estat del benestar que hem pogut consolidar i crear a Catalunya. I, a més a més, jo puc parlar pel que fa referència al meu departament, que és un departament que tot just estem començant a despuntar i que hem de tenir molt clar quins són els objectius de futur.

Respecte a les altres qüestions que vostè m'ha plantejat respecte a les discrepàncies del Govern de la Generalitat respecte a l'escolarització dels alumnes immigrants o de matrícula viva o de matrícula tardana, miri, jo no tinc cap problema: a la Generalitat compartim tots un únic model, que és el model de l'escola inclusiva. Jo crec que en això no hi ha cap discrepància dintre del Govern. I no tinc res més a dir respecte a aquest tema.

Les declaracions del senyor Oriol Amorós no es van fer buscant un titular de premsa, i vostè ho sap; les declaracions del senyor Oriol Amorós es van fer, evidentment, per donar resposta a una pregunta al llarg de la mateixa Comissió de Benestar i Immigració.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora consellera. Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, vostè em parla del manteniment de l'estat del benestar, i hi estem a favor. Però sàpiga que avui a Catalunya hi ha 311.000 persones a l'atur, hi ha 1.097.000 persones immigrants i, d'aquestes, hi ha un 10 per cent sense papers: 100.000 més 311.000 fan més de 400.000 persones que no tenen una feina d'una forma regular. Per tant, aquest tema ens ha de fer pensar.

I vostè, quan ara ens parla de reagrupament familiar —hem dit que el reagrupament és la font de major immigració avui a Catalunya—, ens diu que no està a favor amb el senyor Corbacho; el que ha dit aquí, vostè. (*Veus de fons.*) Bé, després ens ho explica millor, doncs.

I en el tema de l'escolarització tampoc tenen diferents idees. Ahir el senyor Amorós va dir això, i vostè diu: «No va buscar un titular.» Escolti, aquestes declaracions majoritàriament les va fer fora de la sala, no les va fer dins, eh? Vull dir, les declaracions aquestes sobre les

aules es van fer fora de la sala, una vegada acabada la compareixença. Per tant, nosaltres demanem que tinguin idees clares i una posició uniforme com a govern, que ens sembla que és lògic que ho demanem.

I no ens diguin que tot just ara comença a despuntar el seu departament, que semblava més aviat una cançó, això. Escolti, vostès porten ja cinc anys i gràcies a Déu Catalunya porta molts anys d'autogovern; per tant, despuntem des de fa molts anys, i si ara despuntem per alguna cosa és perquè no anem gaire bé, més aviat. Per tant, aquesta manera de despuntar no ens ajuda gaire.

De l'escola ens n'ha parlat poc, perquè jo li he dit si era cert que s'havia equivocat el senyor Amorós. Escolti, si s'ha equivocat, vostè ens ho diu i acabem. El senyor Amorós es va equivocar.

I nosaltres el que li preguntem és..., i ens diu vostè: «Amb el pacte hi està d'acord tot Govern.» Per tant, el president Montilla també hi està d'acord, i per tant vol dir que està d'acord que donem permisos de residència i de treball als immigrants sense papers amb ordre d'expulsió, i ens diu també els excarcerats que acaben de sortir de la presó, i ens diu que, per tant, el president Montilla també està d'acord amb això.

Li demanem que ens ho digui amb claredat, si és això. Vostès hi estan d'acord. Doncs això vol dir papers per a tothom. I aquesta no és una bona línia, consellera, per obtenir un pacte, si el vol amb Convergència i Unió; no és la nostra línia.

També dir-li que des de Convergència i Unió entenem que cada vegada més —és cert que hi haurà coses que ens agradaran més i altres menys— haurem de fer més cas a Europa, perquè hi ha una situació de frontera europea, amb la qual, per tant, estem més integrats a Europa i hi haurà més directives europees. I també és bo saber quin és el plantejament del Govern de la Generalitat amb aquestes directives europees, com pot ser la directiva de retorn aprovada, que no hi puc entrar a fons per la falta de temps, però també és un tema important.

Vostè ens diu: «Gestió ordenada de la immigració.» Consellera, no la veiem aquesta gestió. Perquè no veiem gestió. És que ni ordenada ni desordenada; no estan fent gestió de la immigració d'una forma seriosa, que es noti el pes i el treball del Govern.

I dir-li a més a més que en un moment de crisi econòmica vostè ens parla d'ordre. I és cert que quan hi ha una crisi econòmica..., que sí, en aquesta part d'aquest desordre vostè no hi tindrà cap culpa, però és cert que això en el sector de la immigració també portarà un cert desgavell. Per què? Per la manca de treball. Perquè aquestes persones, quan moltes vegades a vostès sembla que només preocupin, d'aquestes persones, determinats drets cívics i civils, el dret més important per què vénen aquestes persones és un, el dret al treball, i poder guanyar-se la vida i poder tenir recursos per tirar endavant les seves famílies. I de vegades aquesta sembla que sigui la cosa menys important.

Per tant, nosaltres, consellera, li demanem, primer, que ens expliqui tot això bé i, després, una posició única del Govern en immigració, que puguem fer un pacte en el

qual ens sentim tranquils perquè vostès realment estan treballant com un govern, no com tres governs en paral·lel, perquè ahir, en les declaracions que es van produir a la comissió, es van sentir tres governs en paral·lel, amb fortes discrepàncies en el tema de regularització –i, si no, pot veure la transcripció de la sessió d'ahir i ho veurà–, i, per tant, això és preocupant.

I, a més a més, demanar-li que el secretari d'Immigració rectifiqui les declaracions que va fer. Les ha de rectificar perquè es va equivocar de dalt a baix; va agafar un exemple de la ciutat de Barcelona per aplicar-lo a tot Catalunya, i això no va així, consellera. I vostè, quan li ho estava explicant, em deia que sí amb el cap. Per tant, si es va equivocar –escolti, tots ens podem equivocar–, que rectifiqui.

I, per tant, també demanar-li, doncs, un lideratge en tot el que són les polítiques d'immigració, el desplegament compromès de l'Estatut... Perquè vostè diu: «Comissió Bilateral.» Sí, però hi ha competències que la Generalitat les pot començar a desplegar directament perquè són ja competències de la Generalitat; en aquestes, li demanem una execució ràpida i sobretot que no es quedin amb els serrells, sinó que agafin el nucli del que importa en aquests moments, que és fer una tasca per la cohesió, per la convivència, per l'oportunitat d'oportunitats, perquè, si no, la immigració, en un context de crisi econòmica, ens portarà problemes a curt termini.

I és aquest el motiu de la nostra intervenció d'avui, una intervenció constructiva però alhora que també critica allò que creiem que no funciona.

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Lideratge. Miri, el lideratge s'exerceix des de les actuacions i des de les accions. És des que a la Generalitat hi governa un tripartit, governs d'esquerres, quan realment s'ha dotat de competències i d'actuacions la mateixa Secretaria per a la Immigració.

Deixi'm que li parli de tres qüestions –tres qüestions. Comencem. El Pla de ciutadania i immigració. Jo crec que aquest Pla de ciutadania i immigració, el qual és un pla transversal, amb implicació de tots dels departaments de la Generalitat, que es va iniciar el 2005 amb un pressupost de 68 milions, mentre que en el 2008 el pressupost del Pla de ciutadania i immigració és de 199 milions d'euros. Dintre d'aquest Pla de ciutadania i immigració, si li interessa –i vostè n'és coneixedor–, hi ha en curs, en aquest moment, un total... –ara li ho dic (pausa)– de 325 actuacions. Això és lideratge, senyor diputat; això és lideratge: 325 actuacions en el marc del Pla de ciutadania i immigració.

Em parla de retorn. Miri, la Generalitat precisament té un programa, que també casualment –i parlant de lideratge– s'inicia el 2005; un programa en el qual, conjuntament amb l'Organització Internacional per a

les Migracions, tenim establert un programa de retorn voluntari. És veritat que nosaltres no podem competir amb les mesures que s'han aprovat des de l'Estat espanyol, però..., que aquest programa ha estat tenint la seva efectivitat en totes aquelles persones que, sobretot per motius socials, d'exclusió social, decideixen retornar al seu país d'origen. En el 2006 els principals països de destinació d'aquest retorn van ser l'Argentina, Bolívia i Xile. Estem parlant que en el 2006 es van rebre un total de 312 peticions i se'n van executar 142, i, en el 2006, 172, i se'n van executar 85. Per tant, coincidències o concordances, evidentment que n'existeixen.

Lideratge. Senyor diputat, jo no vull entrar en el marc que vostès sempre intenten posar, o visualitzar les discrepàncies que poden tindre els socis de govern, però jo li puc garantir –jo li ho puc garantir– que el Pacte nacional per a la immigració ha estat una de les prioritats del Govern de l'Entesa. Vostè sap que hi havien altres pactes en els quals es volia treballar i a aquest se li ha donat la prioritat. Perquè la necessitat –la necessitat– no només d'ordenar i de fer aquesta governança de la immigració, no només en els períodes de recessió econòmica, sinó en un futur, i tindre molt clar quines són les previsions i quina és la nostra situació demogràfica d'ara fins a l'any 2020, i poder preveure el dimensionament de tots els serveis públics que necessitem a Catalunya, crec que aquesta és una raó suficient per al consens. Si en els moments..., la immigració en aquest país va començar a vindre, les entrades massives van començar el 1999. Si aleshores, en lloc de mirar cap a un altre cantó en els municipis que realment ja tenien una taxa elevadíssima d'immigració, s'hagués fet front al problema, avui dia segurament estariem parlant d'altres coses.

Moltes gràcies.

El president

El següent punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques actives de lluita contra l'increment de l'atur (tram. 300-00144/08)

...és la interpellació sobre les polítiques actives de lluita contra l'increment de l'atur. Té la paraula per a la seva exposició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera, fa un any pràcticament, justament, la interpellació sobre la mateixa qüestió d'avui, de les polítiques d'ocupació, del Servei, concretament, d'Ocupació de Catalunya. Li traslladarem llavors i li traslladem ara la nostra preocupació sobre el SOC, l'eina que gestiona les polítiques actives d'ocupació, una eina nova que vostès es varen trobar, que naixia sobre un gran consens i en el qual nosaltres li dèiem que no funcionava, que no hi havia model i que no estava a punt per si canviaven

les condicions econòmiques, tal com lamentablement ha estat i està sent i ens apuntaven els grans organismes, ja, internacionals.

Li dèiem, l'hi insisteixo, que no hi havia un projecte del SOC clar, que hi havia una manca de model, que havien estat tres anys discutint aquest model, que finalment van decidir fer una bona descentralització, segons vostès, i van crear falses expectatives en el conjunt del territori. Hi havien..., i van crear dos consorcis; un, que va ser una fotografia, el de la meua ciutat, l'Hospitalet de Llobregat, i un altre, el del Vallès Occidental, que alguna altra cosa, doncs, hi van fer. Vostè em deia que allò eren dues proves pilot i que, malgrat les promeses que vostè mateixa havia fet en altres llocs sobre nous consorcis, com en les Terres de l'Ebre, quedava tot aturat, veient com anaven i evolucionaven les dues proves pilot. A dia d'avui seguim igual. Al cap d'un any ni es territorialitza ni es descentralitza; tot està en *standby*.

Convergència i Unió li dèiem llavors que s'intuïa, que es veien a venir canvis de tendència en les xifres d'ocupació. I li ho dèiem no perquè fóssim endevins, sinó perquè ja hi havia qui ho anunciava i, per tant, doncs, érem atents al que es deia. I dèiem també que el SOC no estava preparat, no estava a punt per anticipar-se a aquest canvi que tothom veia venir menys el Govern; el Govern que creia que milloraria la situació de l'ocupació. Lamentablement l'eina que té el Govern per treballar pels aturats d'aquest país, doncs, no està en un bon funcionament.

I això, en poques paraules, consellera, és certament un drama, no? Perquè tenim milers de persones que han perdut la feina els darrers mesos. Això és així. I no entrarem, doncs, a fer un debat, si vostè vol, nominalista o absurd, digui'n com vulgui, de si hi ha crisi o de si no hi ha crisi, de si és més dura o és menys dura, si hi ha recessió o no hi ha recessió. Però la realitat és dura i s'imposa i cada mes veiem com augmenta el nombre d'aturats de Catalunya. I ens trobem –avui tenim precisament les dades del mes de juny– que veiem que hi ha un increment, doncs, de més de sis mil persones –6.175 persones– a Catalunya i l'increment interanual és de 65.932 persones, pràcticament 66.000, quan, a més a més, doncs, el conjunt d'aturats del mes de juny és de 311.422 persones.

Això, a més a més, es produeix d'una forma més greu que a la resta del conjunt de l'Estat. I, a més a més, la dada de l'última EPA ens indicava –i vostè ho sap perfectament– que per primera vegada no només augmentava el nombre d'atur, sinó que es destruïa ocupació. I això ho deia la darrera EPA.

No hem de fer alarmisme, evidentment; però tampoc hem de fer veure que no passa res. I passen coses, i passen coses rellevants, que preocupen i afecten més de 300.000 persones, que deixen en una situació difícil tota aquesta gent, en una situació difícil de sense feina. I som conscients, i li ho volem dir també, dels límits pròpiament que les polítiques actives poden tenir davant d'un cicle econòmic com aquest. Però aquesta és l'eina que té el Govern i és l'eina que ha d'exercir per tirar endavant.

Quina és l'obligació de tot govern? En primer lloc, consellera, haver fet una bona previsió, saber què és allò que passaria amb l'atur, preveure com anirien les coses. Quan es preveuen es poden encarar millor. En segon lloc, tenir la maquinària a punt, tenir el SOC, en aquest cas, en una situació, doncs, que, en el cas, com és el d'ara, de destrucció de llocs de treball, pugui fer polítiques actives, que són fonamentals, si vostè vol, d'acció limitada, però fonamentals per ajudar a canviar les coses. I, en tercer lloc –no l'afecta directament però entenc que és solidària amb el conjunt del Govern– amb l'actuació que des d'Indústria s'ha de fer, anticipant-se als problemes. Però ja ho va sentir en l'anterior Ple: lamentablement, els consellers d'aquest Govern no tenen por d'anar pels llocs perquè ni tan sols els reben. Això és el que ens va dir el conseller Huguet. Per tant, aquest tema el deixarem.

Seguirem sobre la previsió, una previsió en la qual el Govern..., i aquí li ensenyo les seves mateixes dades, perquè a vegades, doncs, ens neguen la realitat, no? En les previsions dels pressupostos del 2008 vostès ens deien que el nivell d'atur baixaria del 6,1 al 5,8. Això ens ho deien per a aquest any 2008. Per tant, el primer element clau per poder treballar sobre el que ens està passant en aquests moments –tenir una bona previsió, saber què és el que passaria–, vostès o estaven absolutament a la inòpia o van voler fer veure que no en sabien res perquè hi havien unes eleccions el 9 de març i convenia explicar una altra pel·lícula.

Segon element clau i bàsic: l'eina bàsica, hi insistim, que creiem nosaltres de polítiques actives, el SOC, que no ho soluciona tot, evidentment, però que dona resposta; una eina nova, operativa des del 2003 i que, per tant, més enllà dels debats estèrils, que s'hi han perdut vostès aquí, sobre la territorialització o no, no l'han preparat per poder donar una resposta a les persones i, per tant, a tota aquella gent que queda en atur. Perquè hem de pretendre amb sinceritat que quan algú es queda sense feina hi estigui el menys temps possible. La situació d'atur evidentment hi és, però cal mirar de donar respostes. Hi insistim, les persones tenen problemes i quedar-se sense feina és un element, doncs, de gran dificultat i de gran preocupació.

I, davant d'això, quines són les polítiques actives que ha fet el SOC, no? Quina ha estat la capacitat d'intermediació del mateix SOC? El SOC que..., un dels elements clau que vostès en parlaven en el mateix acord estratègic, deien que un dels elements clau era la intermediació.

Doncs, escolti, amb dades del mateix CTESC, l'any 2006 –l'any 2006–, només va haver-hi intermediació en 21.000 persones quan el nivell d'aturats, miri la data que vulgui, ja sigui la de l'Inem o la de l'EPA, era en un cas 260.000, o 241.000, és a dir, per sota del 10 per cent; un nivell d'intermediació baixíssim; que la capacitat de recol·locació anticipada, també en aquest sentit, ha estat molt baixa, i que les polítiques de formació no s'han anticipat a les crisis. A vostè l'hem sentit a parlar sobre les polítiques de formació quan tot el tema estava més que engegat. I amb sinceritat, consellera, s'hauria

hagut d'anticipar perquè sabíem que venia, que venia, doncs, una època de dificultat.

Consellera, creu amb sinceritat que hi ha un model en el SOC? Creu amb sinceritat que el SOC està donant respostes a les necessitats que té la gent? Creu amb sinceritat que durant tot aquest temps de bonança econòmica vostès han treballat per tenir una eina, doncs, ben afilada per poder-hi treballar? Perquè, és clar, les dades no ens diuen això, consellera, quan un mira l'execució dels pressupostos, és que, sincerament, no sé quin és l'adjectiu que hi hem de donar, però cap, menys un de satisfacció, no?

El Departament de Treball té un grau d'execució per sota del 60 per cent, consellera, això és baixíssim; i el de Foment de l'Ocupació, per sota del 55 per cent, consellera; i el Servei d'Ocupació, el 55,17 per cent, consellera. Això, l'any 2007, veien tot el que ens venia a sobre i que, per tant, no s'han dut polítiques com feien falta en aquest sentit, no? I, és clar, el que veiem sobre el 2008 no és precisament més encoratjador. Què passa el 2008? Doncs si vol hi entrarem després amb més detall, però el nivell d'execució més permès, que tenim les dades de maig i podem comparar-les amb les del mes de maig de l'any anterior, doncs estan per sota del que es feia el 2007. És clar, si el 2007 van acabar amb un nivell d'execució tan baix, per sota del 60 per cent, pràcticament l'últim de tot el Govern, consellera, això és molt preocupant.

Hi insisteixo, segurament és l'única eina que té el Govern per poder-hi treballar, potser la més important. Hi han les polítiques actives...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...es basen –acabo de seguida, senyor president. Però, consellera, hi ha model en el SOC? En època de creixement inclús li podríem dir que es podria passar sense tenir un model molt clar, però en l'època en què estem ara és imprescindible tenir un model definit. I, consellera, vostè sap que això no existeix, està tot avui entrefilat, i que, per tant, les coses no funcionen.

M'agradaria, consellera, de tot cor, que avui ens poguéssim explicar, no allò que faran i allò que deixaran de fer, sinó el model real que a dia d'avui ja funciona, perquè les coses puguin tenir una esperança..., els aturats d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri, és cert que no fa més d'un parell de mesos responia també a una interpellació del Partit Popular amb relació a la situació d'atur i específicament de les persones es-

trangeres i també feia al·lusió a la situació econòmica actual.

Aquest Govern, aquesta consellera, mai ha negat la situació econòmica, hi feia referència fa un parell de mesos. Aquests migdia també el conseller d'Economia responia a una interpellació amb relació a les mesures de lluita contra la situació econòmica en referència a l'empitjorament de la situació econòmica. I ara tornarem a parlar de totes aquestes mesures que el Govern porta a terme amb relació a les persones aturades i per la situació econòmica en general. I ho farem tantes vegades com sigui necessari, amb dades reals, amb rigor i a la vegada també amb responsabilitat, i a la vegada també assolim les polítiques i actuacions precises per fer-hi front, i especialment a les persones, que són les perjudicades per aquesta situació econòmica, perquè, si més no, els efectes d'aquesta situació econòmica el pateixen les persones, i el Departament de Treball té la responsabilitat d'acompanyar les persones a atenuar els efectes d'aquesta situació de crisi, però no posar en marxa mesures en contra de la crisi, sinó de les persones i com les afecta.

I aquest Govern està treballant en les dues mesures, en els dos nivells, en de nivell de mesures econòmiques i en aquelles que afecten les persones. Però, a la vegada, aquest Govern no farà alarmisme, senyora diputada. Tenim un canvi de situació econòmica que estem afrontant i per al qual tenim unes bases sòlides. I faré referència a les dades perquè vostès n'ha fet referència.

Avui a Catalunya treballen més de 3 milions i mig de persones, i en els darrers deu anys a Catalunya s'ha creat més d'1 milió de llocs de treball, i és la comunitat autònoma que ha creat més ocupació de tot l'Estat. I, com sap vostè millor que jo, la taxa catalana d'ocupació és del 71,3 per cent. Dels homes, estem parlant d'un 80,7 per cent i, de les dones, d'un 62,5 per cent, dos punts, eh?, per sobre dels objectius de Lisboa.

El darrer any el sector serveis ha creat gairebé setanta mil llocs de treball i la indústria també ha creat llocs de treball, per contra, l'agricultura i la construcció han perdut llocs de treball. I volia fer referència a les dades de l'atur les quals ens preocupen, xifres que ens preocupen avui, però també ens preocupaven el mes de gener, en què ja vam començar a posar en marxa tot un seguit de mesures i no només el canvi d'un model, perquè tenim un model del Servei d'Ocupació de Catalunya, el tenim, potser no és el que a vostè li agrada, però el tenim.

I a finals d'abril es van donar a conèixer les últimes dades disponibles de l'atur estimat de l'EPA, i les dades situen en un 7,6 per cent superior a la taxa del darrer trimestre del 2007, per això ja el mes de gener vam començar a posar en marxa aquestes mesures. L'increment de l'atur l'últim any s'ha concentrat principalment en la construcció, en els homes, tot i que tenim més dones en total aturades que homes.

Tot i aquest augment de la taxa catalana continua sent inferior a la mitjana espanyola en dos punts, se situa al 9,6 per cent. Per això es genera alarmisme dient que a Catalunya estem en pitjor situació. Ara bé, Catalunya

presenta la setena taxa d'atur més baixa de totes les comunitats autònomes.

I volia fer referència a l'atur registrat, i les dades fetes públiques avui sobre l'atur registrat ratifica la tendència a l'augment també de l'atur registrat. A les nostres oficines de treball continua el juny, en termes intermensuals, augmentant, i es situa exactament en 311.422 persones que en aquest moment estan registrades com a demandants d'ocupació a les nostres oficines, i continua augmentant al sector de la construcció i també entre les persones que busquen la primera feina. Aquí és on es concentra l'increment de l'atur, en la construcció, perquè..., i ho trobem també en el sector de serveis i en la indústria en molt menor mesura. I, per altra banda també, la davallada de l'atur juvenil és una dada positiva, també hem de dir-ho, en un 1,7 per cent.

Amb aquestes dades no negarem que estem davant d'un canvi de model productiu, ho estem dient des del gener, i amb una situació econòmica pitjor que en anys anteriors, eh? Després de tretze anys de creixement i de forta creació d'ocupació, l'activitat econòmica des del final del 2007 s'ha anat desaccelerant i s'han reduït els ritmes de creació d'ocupació. El mes passat, senyora diputada, a Catalunya es va incrementar l'atur, però, a la vegada, es va incrementar el nombre de persones afiliades a la Seguretat Social en més de 24.000 persones.

Però és molt important assenyalar que aquesta no és una situació amb causes d'origen laboral, sinó econòmiques i de caràcter global, i que tenen efectes, des del punt de vista laboral, en les persones: creixement de preus de les matèries primeres, manca de liquiditat en els mercats internacionals. I un altre factor que sí que influeix molt directament al mercat català: la crisi en el sector de la construcció i els seus efectes. És evident que darrere de les xifres d'atur hi ha una persona i, per tant, treballem per poder pal·liar els efectes de l'augment registrat a Catalunya.

Aquesta lògica que aplica el Govern de Catalunya..., ja el 15 d'abril va anunciar les quaranta-dues mesures a què feia referència fa una estona el conseller Castells: reimpulsar l'activitat econòmica i atenuar els efectes a les persones. Hem posat en marxa mesures per donar més liquiditat al sistema financer, per promoure rehabilitació de l'habitatge amb mesures de deducció de l'IRPF, perquè això generarà increment de la rehabilitació d'habitatges i, per tant, increment de l'ocupació a la construcció.

I les polítiques actives, si bé en aquestes mesures anteriors estan orientades a una reactivació econòmica, en el que fa referència a les polítiques actives posarem sobre la taula en què consisteixen les polítiques i què estem fent actualment. Miri, fonamentalment, acompanyar la persona i promoure, en alguns temes, ocupació i atenuar aquests efectes.

I, miri, no ho farem des d'un model territorial, que vam dir que posaríem en marxa aquesta experiència pilot, a l'Hospitalet..., no hi ha cap interès del municipi per aquest consorci, per tant, nosaltres no imposarem, que és el que vaig dir jo, cap model. I, d'altra banda, el Vallès, i tenim el programa «Vallès avança», amb

el consorci territorial, que està funcionant, i que vam presentar fa uns mesos amb objectius clars i també per fer front a aquesta situació.

Estem treballant en accions estructurals i també en accions de més curt termini per donar resposta a la situació econòmica actual: renovació i impuls de l'acord estratègic. Això, sens dubte, suposarà un dels objectius més prioritaris de l'acord, la millora de la formació professional, perquè en aquest moment hi ha persones que perden l'ocupació i a l'altra banda hi ha empreses que continuen demanant persones per ocupar-les. Hi ha sectors que no troben gent per treballar. I per això les polítiques de formació professional són les que hem de posar i estem posant ja en marxa per fer front no al curt termini, al mitjà i al llarg termini. Això és un repte al nostre mercat de treball que l'estem assolint.

Miri, fa un mes o segurament avui el president Zapatero feia referència a la reforma de la formació professional. Aquí a Catalunya ho tenim consensuat, tenim el II pla català de la formació professional i tenim també la renovació i l'impuls de l'acord estratègic, però també mesures per a aturats, perquè l'atur es concentra fonamentalment sobre els sectors i col·lectius que presenten menors nivells de formació i qualificació. I les polítiques actives han d'anar per aquesta via, i per això el mes de gener vam posar en marxa el Pla de mesures adreçades a persones en situació d'atur i a aquelles que vulguin millorar la seva ocupabilitat.

I això..., senyora diputada, no parlaré de nivell d'execució perquè això a les comissions del pressupost, del tema del pressupost, ja hi he fet referència perquè et donen aquestes dades perquè sap vostè millor que jo que a les polítiques actives es fa una bestreta i després s'executa l'any següent. No parlaré d'això, sinó que parlaré de les persones: millora de la qualificació professional, orientació de les persones en atur i suport a l'emprenedoria. Aquestes són les mesures que quan s'acabi l'any tindran un impacte davant de 250.000 persones, tant en situació d'atur com ocupades, i que estan dotades amb una despesa superior als 300 milions d'euros. Encara aquest és un dels objectius, millorar l'ocupabilitat.

Per això s'ha posat a disposició de les persones aturades, ja està, més de mil cursos especialitzats en especialitats d'ocupacions emergents, aquelles que no troben les empreses que generen ocupació a curt termini, amb una formació que comptarà amb més de vint-i-un mil participants i gairebé mig milió d'hores, prioritzant aquest sectors emergents i tradicionals que demanen. I, per altra banda, els nostres centres CIFO, al llarg del 2008 hauran tingut més de quatre mil persones beneficiàries en aquests àmbits de formació.

En aquest moment és un repte i una oportunitat poder fer que l'oferta formativa doni respostes a les necessitats del nostre mercat, mancances estructurals, i estem treballant en el curt termini i també en el mitjà i llarg termini, i en accions amb el territori que després li explicaré.

El vicepresident segon

Per al torn de rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, esperàvem un altre tipus de resposta, ens respon a allò d'anar fent aquí una llista de coses que pensa fer, però, home!, com a mínim, rigor, no?, i una certa valentia, consellera. Vostè ens diu que hi ha un canvi de situació econòmica a partir del gener, en els pressupostos no ho van poder preveure, quina llàstima, oi? I no volen causar alarmisme, però la realitat és que cada dia hi ha entre tres-centes cinquanta i quatre-centes persones noves a l'atur en el nostre país.

I ens diuen que ara, doncs, ja... Bé, diu que canvi de model econòmic, canvi de cicle econòmic. Segur, això sí, i és des del gener. I ens diuen que han de treballar i han de treballar de valent en l'àmbit de la formació i en l'àmbit de no sé què, però, hi insisteixo, el nivell d'execució, baixíssim.

I si em permet li llegiré la frase..., una de les frases que el ministre de Treball i Immigració deia fa menys d'un mes en el Congrés de Diputats. Deia: «Estoy convencido de que si pregunto ahora a los consejeros y consejeras de las comunidades autónomas, independientemente de su color político, si son sinceros me dirían que no, que no estamos preparados, que no tenemos unos buenos servicios de empleo para dar la respuesta que en estos momentos necesitan los desempleados.»

Miri, consellera, o vostè no és sincera o el ministre, doncs, ens enganya, no?, però ell és de l'opinió que, amb la sinceritat per endavant, vostè ens hauria de dir que no té les coses a punt, tal com demostren els fets, tal com demostren les realitats.

Un altre element, consellera, vostè sap que ha rebut moltíssimes queixes en l'àmbit local perquè els ajuts per a la realització de projectes i accions per a l'ocupació amb les entitats locals, doncs, no ha funcionat, ha sigut tremend; han estat apuradíssims, des dels ajuntaments, per poder donar resposta a aquest àmbit. Per què? Perquè el sistema informàtic es penjava. Han hagut d'anar personalment... Vostè ho sap, consellera, ha rebut queixes directament... No em digui que no, consellera, i no em faci treure aquí, doncs, elements, *emails*, cartes que farien sortir els colors a més d'un. Per tant, diguem la veritat, consellera.

O, per què no ens explica que del programa «Forma't», que hi havia pràcticament 27 milions d'euros –27 milions d'euros!– per mirar de formar persones en aquest país, hem preguntat nosaltres quin és el nivell d'execució, perquè tot allò que no s'hagi fet ho haurem perdut, i nosaltres intuïm que, sobre aquests 27 milions d'euros, ni de lluny s'ha arribat al 30 per cent?, per tant, vol dir que haurem perdut el 70 per cent dels diners que teníem per poder formar a treballadors i treballadores de Catalunya.

Perquè, clar, no es poden reprogramar aquests diners, i, per tant, en no poder ser novament reprogramats, es

perdran com a tal. I això són oportunitats per als treballadors i treballadores del país que s'han perdut. I mentre, consellera, vostè aquest tema no ens l'informa; i diuen que molta formació i que això és fonamental, la formació professional, i la formació de tot tipus, però a l'hora de la veritat perdent diners, hi insisteixo, pel conjunt de treballadors i treballadores d'aquest país.

I escolti'm, tornem als nivells d'execució. Escolti'm, mai recuperaran un any per altre, sempre anem per sota? Sempre hem de ser els darrers? Sempre ha de ser aquest departament el que quedi per sota de..., bé, em sembla que és Indústria només qui ens supera en algun àmbit, en el nivell d'execució dels pressupostos. Consellera, no anem bé, no.

I li demano pel model del SOC, i li ho demano amb tota seriositat, consellera. I li demano si tenim un model consolidat, i vostè surt aquí i amb tota valentia ve i ens diu que sí, que hi ha un model, i que funciona, i que s'adapta al territori, i que depèn d'allò que ens demanen... Consellera, si us plau, no surti aquí a dir aquestes coses quan fa un mes just vostè acaba de fer un edicte demanant concretament, l'hi lleigeixo: «L'objecte del contracte és la posada en marxa d'un programa de reorganització del Servei d'Ocupació de Catalunya.» Tan bé funciona, consellera, que l'ha de reorganitzar? Com a mínim, això contesti-ho. Perquè de tot el que li hem preguntat, consellera, no ens n'ha dit res. I que vostè, al mes de maig, concretament el 13 de maig del 2008 editi, faci un edicte en què hi hagi un contracte nou per reorganitzar el Servei d'Ocupació de Catalunya, vol dir que en el fons el que deia el ministre Corbacho, té raó; vostè, si és sincera, sap que no té l'eina a punt, sap que ha d'adaptar el Servei d'Ocupació a la realitat perquè a dia d'avui no l'hi té.

Consellera, diguem les coses pel seu nom. És més fàcil acceptar que hi han errors...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...i veure com s'han d'encarar les polítiques que s'han de fer en aquest àmbit que vostè deia que era tan sensible, que afecta tants milers de persones. I com a mínim diguem la veritat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica l'honorable consellera senyora Mar Serna té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Li volia fer referència..., començar pel final i fer referència a què tenim un model de SOC, model de SOC en el qual la col·laboració amb el territori és un element clau; primera qüestió. I ja li explicaré això a la senyora diputada. I segon, les oficines de treball, millorar el servei que donen les oficines de treball. Perquè tota organització..., i si més no vostès

coneixen aquesta situació i l'han patit, o han estat, també, uns elements importants en aquesta situació en què es troba des que es va fer el traspàs l'any 98.

Miri, ens hem trobat amb vuitanta processos diferents, i per això necessitem organitzar. Perquè organitzar és donar més eficiència a les polítiques, és innovar i crear una nova identitat al SOC. I una nova identitat al SOC, sap què és, senyora diputada? És posar les empreses i les persones al centre. I en això treballem; hi estem treballant.

I volia fer referència a diferents elements. Miri, parla de les entitats territorials, de què es queixen. Vostè sap que abans es feien totes aquestes convocatòries, l'any 2007. Aquest any hem fet una única convocatòria per a les entitats locals, i per a algunes d'elles serà per dos anys. Això és millorar, millorar la gestió i millorar l'eficiència de les polítiques actives d'ocupació. Aquesta és la forma d'avançar.

I també, amb una nova concepció de les oficines de treball, a fi i efecte de millorar l'orientació i la informació a les persones. Renovació de l'espai físic de les oficines. Mai no s'havia ocupat ningú de les oficines de treball, de les setanta oficines. Estem canviant les oficines, millorant-les. Hem de passar i estem passant les oficines..., que són les oficines de l'atur –jo hi porto un any–: l'oficina de l'atur a l'oficina del treball. I estem passant de l'oficina dels tràmits a les oficines dels serveis i a les oficines de les empreses. Per això, com sap vostè, volem ser més eficients i amb polítiques que s'adaptin. Totes les persones que arribin a una oficina de treball no hi arribaran per fer tràmits; això la primera vegada.

Els contractes: els contractes es fan tots telemàticament des d'octubre de l'any passat –telemàticament. Les empreses poden comunicar la seves ofertes de forma telemàtica. La renovació de la demanda, que són tràmits que no porten valor, s'estan fent ara telemàticament. Més de vuitanta mil renovacions de les demandes. Per què? Perquè el nostre model –perquè tenim model i posem al centre les oficines– és donar serveis, no fer tràmits. Fins ara, en aquestes oficines només s'hi han fet tràmits.

I, senyora diputada, a partir del mes de setembre, totes les persones que tenim al Servei d'Ocupació de Catalunya podran començar a fer formació en allò..., que són les que necessitem, perquè tenim model: en l'orientació i la informació de les persones. El nostre model, a més a més, ha de ser un model en què les nostres polítiques actives siguin flexibles i adaptades al territori –com vostès ens van demanar en un recurs que van presentar davant del Tribunal Constitucional, i que el Tribunal Constitucional els va donar la raó. I nosaltres també hem impugnat un decret d'abril del 2007, un real decret d'abril del 2007, perquè volem polítiques adaptades a la situació del mercat de treball, a la realitat del mercat de treball i a les persones.

I, si més no, hem de dir que en la conferència sectorial que va tenir lloc la setmana passada a Madrid, el ministre de Treball i Immigració va fer referència a la necessitat de polítiques flexibles i adaptades al territori, al mercat de treball de Catalunya. Segurament això és

un element clau i imprescindible per tenir més i millor eficiència en les polítiques que ja estem fent.

Podem fer moltes polítiques, però com vostè sap millor que jo, el nostre mercat de treball no necessita la mateixa medicina que pot necessitar el mercat de treball d'Extremadura o el d'Andalusia o el de Galícia. Per això és tan clau tenir només el que es va tenir l'any 98, que van ser: els traspàsos de les persones i dels recursos, però no de les polítiques, de les polítiques que han de ser adaptades. I, senyora diputada, quan vulgui parlar del nivell d'execució del pressupost, però des del rigor i de la veritat, perquè aquesta consellera mai defugirà del rigor i de la veritat, i més quan estem parlant de persones, i quan estem parlant de persones que estan en una situació econòmica complicada. I aquest Govern està al costat de totes i cada una d'aquestes persones.

(La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.)

El president

Senyora Borràs, estem en una interpellació, eh?

La Sra. Borràs i Solé

Per contradiccions.

El president

Sí, però és que estem en una interpellació, senyora Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Perdoni?

El president

Estem en una interpellació i hi ha un torn tancat d'intervenció, intervenció i intervenció.

La Sra. Borràs i Solé

En altres ocasions s'han donat, i jo ho demano com en altres ocasions.

El president

Senyora Borràs, té trenta segons.

La Sra. Borràs i Solé

Molt bé, president. Només manifestar que la consellera, doncs, s'ha contradit ella mateixa, en el sentit que li dèiem que no hi ha un model i, en canvi, demanen, fan un edicte per reorganitzar el Servei d'Ocupació de Catalunya. I no ens contesta, consellera, no ens contesta què passarà amb els pràcticament vint milions d'euros que hem perdut en l'àmbit de la formació.

Gràcies.

El president

Senyora consellera... *(Pausa.)* Senyora consellera, vol intervenir? *(Pausa.)* Senyora consellera, vol intervenir o no? Vol intervenir?

La consellera de Treball

La senyora diputada m'ha preguntat per les polítiques per a les persones en situació d'atur. Ja he incorporat el tema del «Forma't», que com vostè sap millor que jo, senyora diputada, fa referència a les persones ocupades, el «Forma't», formació contínua. Per tant, no barregi conceptes que no tenen res a veure..., ni tenen a veure amb els fets d'aquesta interpellació. Quan vulguin parlem de formació de... (*Veus de fons.*)

El president

Passem al tractament dels punts 11 i 14 de l'ordre del dia.

Alteració de l'ordre del dia

Demano als grups parlamentaris que em donin la conformitat en aquests dos punts. Tractats conjuntament? (*Pausa.*) Molt bé.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de transports (tram. 302-00114/08)

Té la paraula, doncs, en primer lloc, per exposar la primera moció, en aquest cas en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya sobre la política de transports, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. En primer lloc, em permetreu que disculpi la ponent de la moció. La il·lustre diputada Dolors Montserrat no pot defensar la moció per motius personals.

Dit això, intentaré, dintre de les meves possibilitats, defensar la moció. I evidentment una moció en la qual... –per economia processal ja ho avanço, ja que la fem d'una manera conjunta el Grup del Partit Popular i el Grup de Convergència i Unió–, dir-los que donem suport a la moció de Convergència i Unió. Evidentment, hi ha molts dels punts que es presenten a la moció de Convergència i Unió que són coincidents pràcticament amb els punts que presentem el Grup del Partit Popular. I, per tant, era evident que no era necessari presentar-nos una sèrie d'esmenes, amb les quals haguéssim de transaccionar, perquè crec que hi havia un punt d'acord important. I, per tant, ja he anunciat amb relació al posicionament del nostre grup amb relació a Convergència i Unió.

Dit això, si m'ho permeten, primer faré un petit apunt, ja que tenim avui el conseller senyor Nadal avui aquí, i no pas el dia de la interpellació, encara que també acompanyava el senyor Saura, però no ho va fer per la interpellació. Ens va sorprendre que fos qui contestés la interpellació, el senyor Saura i no vostè, quan nosaltres, evidentment, almenys enteníem que estava adreçada ja fos a vostè o al senyor Castells, no? Perquè nosal-

tres enteníem..., evidentment ens preocupava la part de seguretat, i també va ser part de la intervenció que vam fer, que va fer la senyora Montserrat, amb relació als problemes que hi havien hagut, amb relació a la possibilitat que havien tingut els diferents col·lectius de transportistes per poder fer la seva tasca arreu de Catalunya, no només les grans empreses de transport, no només el port de Barcelona o Mercabarna, o el gran..., l'eix mediterrani, sinó també aquells transportistes o aquells autònoms que volien circular per arreu de Catalunya, la Catalunya interior, en la qual també van tindre problemes seriosos, per no dir molts problemes per poder circular dintre dels polígons industrials de Catalunya, aquells polígons en què també era necessària la protecció per part dels Mossos d'Esquadra, i que, evidentment, crec que va ser motiu de crítica evident pel propi sector, pels propis autònoms, pels propis ciutadans de Catalunya, perquè veien que els Mossos d'Esquadra només es preocupaven d'aquells indrets més coneguts, més importants, però a la resta se'ls deixava, evidentment, una mica abandonats.

Dit això, també pensàvem que tant vostè com el senyor Castells la podien defensar, perquè en aquell moment nosaltres proposàvem i ens preocupava el tema de la vaga amb relació a una cosa més profunda que no era tant la vaga –que sabíem que en un moment donat anava a acabar per responsabilitat dels propis transportistes, per responsabilitat dels propis ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i també per responsabilitat del propi Govern sabíem que algun dia, tard o d'hora acabaria–, sinó quines eren aquelles mesures que el Govern de la Generalitat, conjuntament amb el Govern de l'Estat, havia pres abans perquè això es pogués solucionar. I aquí, evidentment, com jo he dit moltes vegades, i ho he fet en aquest faristol, tant vostè com al senyor Castells miren cap a un cantó, com un altre durant molt de temps.

Perquè clar, la crisi del sector del transport no ve d'ara. És evident que el transport, el sector pesquer, el sector agrícola..., tot aquell sector que depèn fonamentalment de la matèria prima del petroli era evident que tard o d'hora caigués en un procés de crisi, de recessió important en el seu conjunt d'activitat econòmica, i era evident, no només ara sinó fa molt de temps... I evidentment hi havia un problema, que era que hi havia una campanya electoral, que hi havia un període electoral en el qual ningú d'aquí podia dir –i menys l'oposició– que estàvem en crisi, que estàvem en recessió, que hi havien problemes... I, per tant, què passa?, que com que estàvem en període electoral no es podia dir això; com no es podia dir, evidentment, si no es podia dir, menys es podia fer. I com no es podia fer ni es podien prendre mesures per poder solucionar aquest problema que tenien aquests sectors –aquests sectors, en total, en conjunt, no només de transports, sinó també l'agrícola o el pesquer– evidentment, què ha succeït? També haurien de fer una certa crítica en el mateix sector, perquè evidentment ho podien haver fet abans de la campanya electoral, i haver demanat al Govern de la Generalitat i al Govern de l'Estat que haguessin posat fil a l'agulla en un problema tan important, que afecta milers de ciutadans, no només a Catalunya sinó a Espanya; afectats directes, com són ells mateixos, transportistes, sinó també

afectats indirectes com són els mateixos ciutadans, que van veure durant molt de temps afectat, a sobre, el seu propi proveïment de queviures o de medicaments, etcètera, hospitals..., i per tant, vam entrar en una situació de possible col·lapse, quasi de col·lapse, arreu de Catalunya i arreu d'Espanya.

Nosaltres hem presentat nou propostes. Evidentment, jo crec que prou conegudes, perquè ja les va defensar Dolors Montserrat en la interpellació, i que ho hem fet altres vegades en altres propostes, inclús proposicions de llei al Parlament, i una d'elles –i ja les citaré–, doncs, el cèntim sanitari. El cèntim sanitari..., nosaltres ja vam proposar en aquesta cambra –conjuntament..., evidentment, ens hi va donar suport Convergència; també ho aporta amb la seva moció– la supressió del cèntim sanitari, perquè som de les dues últimes comunitats autònomes d'Espanya que el tenim. I, evidentment, això sí que depèn de nosaltres.

És molt més difícil prendre mesures fiscals envers els impostos especials, és molt més difícil, perquè el marge que tenim, no és que sigui petit, sinó que no en tenim, perquè la Unió Europea ens marca un mínim d'impostos que hem de tenir, i estem ja al mínim a Espanya. Però sí que és veritat que amb la nostra capacitat normativa..., que moltes vegades ens exigim nosaltres mateixos que volem tindre autonomia per aplicar-la i després no l'apliquem, i quan l'apliquem sempre és per al mateix: per apujar els impostos, per gravar les activitats econòmiques, per fer que poc a poc aquestes activitats econòmiques vagin a altres indrets fora de Catalunya, es radiquin fora de Catalunya, es proveeixin de gasoil fora de Catalunya, benzina fora de Catalunya, i, per tant, el problema ens el creem nosaltres mateixos.

També demanem que s'agiliti el pagament dels ajuts a la millora mediambiental i a la seguretat que estan previstos a la resolució del departament del 29 d'abril. També demanem que es revisin les restriccions al transport per carretera. També demanem..., i tots vostès ho reconeixen, que la feina de transportista és molt dura, i per tant arriba un moment que necessitaria un període de poder fer una prejubilació als cinquanta-vuit anys. Hi han altres sectors, altres col·lectius que tenen aquesta capacitat de poder assolir la prejubilació molt més aviat de l'edat fixada per llei, i per tant jo crec que en això seria bo exigir al Govern de l'Estat, evidentment, amb la seva competència, que pogués donar aquest pas per poder-ho necessitar.

Ho hem demanat moltes vegades: també necessitem una millora en les infraestructures viàries de Catalunya, per millorar-les; necessitem un pla de millora de mobilitat de mercaderies, fonamental, per millorar no només el mateix sector, sinó l'activitat econòmica del país; desenvolupar l'observatori, que molt bé també va apuntar el senyor Rull en la seva intervenció. Nosaltres estem d'acord que el tenim aquí parat, aturat, sense cap tipus d'operativitat i que, evidentment, li hem de donar una mica de moviment.

I, per tant, dit tot això, nosaltres creiem que si el Govern de la Generalitat en el seu moment hagués instat amb les seves competències, que són com a mínim de fiscalització de la tasca del Govern, el Govern de l'Estat, si ho

hagués fet abans de les eleccions, inclús després, si ho hagués exigít al seu Govern amic, que haguessin pres la mesura, segurament ens hauríem evitat la vaga, ens hauríem evitat un munt de milions d'euros que es van perdre amb aquesta vaga, que ara mateix hem de veure com ho repesquem, com ho fem. I segurament, senyor Nadal i senyor Castells, el que han de fer és assumir la seva responsabilitat d'exigir al Govern central que facin el que han de fer, que és treballar per al bé del país.

Gràcies.

El president

Pot ara presentar...

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la crisi provocada per la vaga de transportistes (tram. 302-00117/08)

...la moció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, procedim a la substanciació d'aquesta moció subsegüent a una interpellació en la qual vam poder constatar, honorable conseller –la pega és que no ens va respondre vostè; parlo amb el conseller, l'honorable senyor Joaquim Nadal–, els nivells d'improvisació que hi va haver durant tot aquest procés. Vam parlar de la gestió de la crisi, però també vam parlar d'aquelles causes de la mateixa crisi, aquelles causes que van provocar la vaga.

Fa molt temps que el sector del transport de mercaderies per carretera demana que hi hagi una reconversió, i un govern diligent, un govern responsable, un govern proactiu, ha de ser capaç d'anticipar-se, de prendre aquelles decisions abans que es produeixi una situació límit. I ara s'ha produït la situació límit.

Quin és, bàsicament, el marc de referència que tenim? Tenim un sector en què hi ha més oferta que no pas demanda, i tenim un sector en què hi ha una tendència cada vegada més accentuada a treballar per sota els costos. Aquesta situació es fa insostenible en el moment que apareix un nou element contingent, que és l'element dels carburants, i per tant entra en una situació de col·lapse. Calia haver pres tot un seguit, tot un paquet de mesures estructurals a fons per poder reconvertir, per poder procedir a la reconversió d'aquest sistema.

I aquest és l'objectiu, un dels objectius de la moció que els plantejem, que els posem sobre la taula –senyor president, em sembla que no hi ha el temps, eh?, i per tant aviso–, i aquest, doncs, és el sentit de la moció que plantejem.

Un primer paquet és tot allò que fa referència a la millora en el sector del transport de mercaderies per carretera. Si m'ho permeten, aquest Parlament els instarà a fer allò que el Govern hauria d'haver fet i que no

ha fet, i per tant la inactivitat del Govern la volem suplir a través d'una iniciativa parlamentària. És terrible que hagi de ser així, però aquesta va ser la constatació, diguem-ne, rotunda en la substanciació de la interpel·lació: el conseller Saura no va donar resposta a molts dels interrogants que posàvem sobre la taula. Com pot ser que un pla d'actuació de mercaderies estigui aturat tot un any, tot un any sobre la taula, incapacitat de desbloquejar-lo? Com pot ser que l'observatori de costos estigui inactiu durant més de sis mesos? És que és absolutament inaudit, és absurd.

Per endreçar una miqueta la nostra proposta, m'agradaria presentar-la en quatre blocs: un primer fa referència a la necessitat de millorar la valoració social del sector. I aquí el que els demanem és una participació activa del mateix Govern, del Departament de Política Territorial, sobretot amb relació a la política comunicativa que es fa sobre aquest sector.

Un segon paquet seria aquell adreçat a buscar mesures que ens permetin equilibrar oferta i demanda. I els demanem, no que inventem res de nou, sinó que incorporem a Catalunya allò que ja fan d'altres territoris, d'altres nacions de l'Estat, a Euskadi, que complementen en un 10 per cent els ajuts que articula l'Estat per facilitar l'abandonament de la professió d'aquells transportistes, aquells autònoms que tenen un edat propera a la jubilació i que demanen algun incentiu per poder abandonar l'activitat. El que els demanem, i ho quantifiquem, és un 10 per cent d'allò que fa l'Estat en aquests moments. A l'acord que va signar el Govern amb les diverses entitats hi havia la voluntat, però no hi havia la quantificació. Nosaltres creiem que el Govern hauria d'estar en condicions de quantificar-ho. I, per altra banda, impedir, limitar que entrin nous actors en el procés, que entrin nous autònoms, i per tant el que els demanem és que es congelin les convocatòries de les proves de capacitat professional per poder accedir a l'anomenada «targeta autonòmica de Catalunya», evidentment, amb un règim transitori que no deixi en una situació de desemparellament aquells que ja estan, diguem-ne, treballant en aquests moments. Per tant, ajudar a marxar de l'activitat determinada gent i impedir que n'entri de nova, justament, per garantir aquest equilibri entre oferta i demanda; aquest seria el segon bloc.

El tercer fa referència al tema de costos. No pot ser que es treballi sota costos, no pot ser que hi hagi els nivells de competència deslleial que hi ha en l'actual situació. I aquí l'observatori de costos ens pot ajudar molt a fixar quina és la repercussió en el preu del transport de l'increment dels carburants i, sobretot, detectar aquelles situacions en què hi ha aquest desajustament entre costos i servei.

I el quart paquet fa referència a tot un seguit de polítiques públiques que ajudin a modernitzar el sector. I el que demanem és que, en el moment que aprovin aquest Pla d'actuació del transport de mercaderies per carretera, ja estigui dotat econòmicament. Vostès ens diuen: «No, no, l'aproverem», però, com fan molt sovint, s'aprova una quantitat ingent de plans que no tenen els recursos aparellats, i per tant queda absolutament en no res.

Però el segon paquet d'aquesta moció vol anar més enllà del sector del transport, i vol parlar del conjunt de ciutadans d'aquest país que pateixen els efectes del preu dels carburants, de l'increment de preus dels carburants, gent que no es poden mobilitzar, gent que no poden fer vagues, gent, ciutadans i ciutadanes que pateixen ordinàriament aquest increment dels preus dels carburants. I a Catalunya tenim molts elements diferencials, però en tenim un de bàsic en aquest àmbit, que és que els consumidors finals d'aquests combustibles a Catalunya paguen preus més elevats que a la resta de l'Estat, i s'hi referia el senyor Llobet. I la resposta per què està passant això la trobem en el cèntim sanitari.

Neix com un acte, si m'ho permeten, quixotes, un gest de bona voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya, de l'anterior Govern, davant de les conclusions de la Conferència de Presidents l'any 2005. Allà reconeix que hi ha un dèficit sanitari, i s'acorda de prendre tot un seguit d'iniciatives. I el Govern de la Generalitat diu: «No, no, escolti, nosaltres ens anticipem, fem un gest de bona voluntat, incorporem el cèntim sanitari, incorporem aquesta nova figura fiscal al límit màxim, i, escoltin, segur que l'Estat correspondrà.»

El problema és que estem davant de l'enèsima deslleialtat per part del Govern espanyol, que no ha fet res per compensar aquest gest que en el seu moment va plantejar el Govern de la Generalitat de Catalunya i que nosaltres no vam acceptar, perquè malauradament coneixem què hi ha a l'altra banda i malauradament intuïm quin seria el capteniment del Govern Zapatero, que ha estat no fer absolutament res per tal de compensar aquest dèficit de finançament de la sanitat catalana.

Els ciutadans de Catalunya han fet un esforç per aportar més, i ara el que veiem és que no és compensat; al contrari, veiem que hi ha mesures com aquest retorn dels quatre-cents euros, que és una autèntica burla a aquells ciutadans de Catalunya que han de pagar més per la benzina. Hi ha una situació doblement injusta: hi ha una acció del Govern de Catalunya, s'esperava una reacció que no s'ha produït; però, per altra banda, els catalans estem en una situació més desavantajosa.

Per tant, el que els proposem és eliminar aquest cèntim sanitari per a tothom, per al conjunt de ciutadans de Catalunya, i, en darrera instància, instar el Govern espanyol a eliminar la doble imposició: quan posem gasolina, paguem dos tributs, paguem els impostos especials, però paguem l'IVA no sobre el preu del carburant, sinó sobre el preu del carburant i dels impostos especials; això és absolutament inadmissible, aquesta doble tributació. Fent desaparèixer el cèntim sanitari i la doble tributació ens podríem estalviar deu cèntims per litre. Que els ciutadans facin els seus comptes. Això és una política empàtica, una política que és capaç de posar-se al costat de la gent, al costat dels ciutadans en el moment que hi ha una situació de tensió en les economies familiars. I això és el que els demanem que faci aquest Parlament avui: que tinguem la capacitat d'avançar-nos, de posar-nos al costat de la gent i de donar respostes efectives a problemes immediats, a problemes ordinaris que té el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Edgardo Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. En realitat, seguir el discurs del senyor Rull a vegades dóna moltes sorpreses, perquè ha començat parlant de l'actitud del Govern davant de la vaga de les empreses, les miniempreses i microempreses de transportistes, i ha acabat parlant dels quatre-cents euros i del problema de l'impost dels carburants. En tot cas, jo em referiré a això que diuen les dues mocions, que parlen justament del sector del transport. En l'altre cas, podem discutir o haurien de discutir aquells que entenen en matèria financera i econòmica, que no és el meu fort, però jo li diré, en tot cas, que nosaltres no donarem suport a cap de les dues mocions, dues mocions que sumades són divuit punts, podríem dir que són nou punts en dues lectures, perquè alguns punts són iguals, alguns punts són idèntics, alguna sintaxi també és similar i alguna està inspirada en punts de l'acord, tant l'acord que s'ha fet a Catalunya com l'acord que s'ha fet a Madrid, i dóna la sensació que hi havia una matriu comuna, cosa que no em sembla pas malament, però, en tot cas, sí que ha facilitat la feina d'aquest portaveu.

Miri, el que ha fet el Govern davant d'una situació de conflicte ha estat crear un marc de diàleg, i aquest marc de diàleg va ser explicat pel conseller Saura fa quinze dies en una taula de diàleg, que recupera allò que és la mesa sectorial del transport de mercaderies per carretera, creada l'any 2005. I es dota..., de què es dota aquesta mesa sectorial i de què es dota el Govern? D'un instrument, que és l'instrument de treball, que és el Pla de treball del transport de mercaderies a Catalunya, que, com s'ha vist també, i en plena situació de conflicte –en plena situació de conflicte–, es va arribar a una sèrie d'acords sobre aquest pla sectorial.

Els objectius del pla són millorar i facilitar l'activitat de les empreses que treballen en el sector. Però el que jo voldria destacar justament, justament per parlar en contra d'aquest concepte d'improvisació del Govern, és que el Govern de Catalunya ha sigut capaç, al bell mig del conflicte, de reunir les parts, fer un acord, fer un espai català de consens i de diàleg, i donar impuls justament a una sèrie d'acords importants en aquesta matèria, a uns paquets de mesures.

Quines són, aquestes mesures? El tema de la compensació per l'impacte del denominat «cèntim sanitari»; això està en l'acord que s'ha signat el 12 de juny. Està en l'acord, i per tant ni el punt 1, ni el punt 2, ni el punt 8 del PP –de la moció, em refereixo–, ni el punt 3 de CiU, tenen..., són sobers; són sobers perquè ja hi són, a l'acord, i per tant hi ha el compromís del Govern de fer aquesta revisió.

Un segon paquet de mesures, que és impulsar les actuacions tendents a verificar i corregir les pràctiques de competència deslleial en el sector, especialment les derivades de la contractació per sota del cost de producció; això, que té a veure amb la situació interna del sector. Això ho proposa CiU també en el seu punt número 7; doncs, ja hi ha l'acord, senyor Rull, no cal, ja hi és, l'acord.

Un tercer paquet de mesures: el compromís de revisar la normativa actual en matèria d'autoritzacions d'àmbit autonòmic, amb la realització d'un estudi per determinar possibles actuacions de regulació de l'atorgament de noves autoritzacions a què vostè feia referència. Amb això és sobrer el punt 3 de la moció del PP, el punt 9 de la moció del PP, que pràcticament està inspirada..., aquest punt està inspirat en el punt 1.7 de l'acord signat a l'Estat, i el punt 5 de Convergència i Unió. Per tant, aquests punts també són sobers.

Un quart paquet de mesures: acorda la creació d'una línia d'ajuts a l'abandonament de l'activitat per part de professionals del sector que sigui complementària amb això que s'ha signat a Madrid, amb el Ministerio de Fomento. Per tant, els dos punts 4 de les dues mocions, el punt 4 de CiU i el punt 4 del Partit Popular, doncs, també ens són sobers, perquè ja hi són a l'acord, ja existeixen a l'acord i al compromís de la Generalitat de tirar-los endavant.

Un cinquè paquet de mesures: acordar l'impuls i la materialització, dins l'àmbit de la mesa sectorial, d'aquest Pla d'actuació del transport de mercaderies per carretera a Catalunya i que el compromís d'acabar el 31 de juliol es vegi públicament. Aquest Pla preveu quatre grans eixos, i aquests quatre grans eixos són: l'impuls de les infraestructures que està demanat per les dues mocions; vetllar per al compliment de les condicions necessàries per a l'exercici de l'activitat, que està en les dues mocions; promoure accions que facilitin el desenvolupament de les iniciatives empresarials, que està en les dues mocions; promoció d'accions de sensibilització per posar en valor el sector vers la societat, allò de la imatge del sector, també està inclòs entre els eixos bàsics d'aquest pla que es veuran en menys de trenta dies, abans que marxem l'1 d'agost de vacances, públicament.

Per tot això, el punt 1 de Convergència, el 2, el 6, el 8 i el 9 també queden inclosos en aquest acord que està fet, escrit, signat amb el compromís del Govern de la Generalitat. I també són sobers el punt 5, el punt 6 i el punt 7 de Convergència i Unió..., perdó, del Partit Popular, amb aquesta coincidència, senyor Rull, no sé si vostè s'hi ha fixat, que tant el punt 6 de la seva moció com el punt 6 de la moció del PP parlen tots de què? De l'Observatori de costos, de l'Observatori de costos i s'inspiren, d'alguna forma, en allò que també es va signar a Madrid. Per tant, aquí circulava algun paper, que a vostè li ha anat bé per fer aquesta moció, però, en tot cas, la constatació d'això i la constatació d'aquestes mocions és que vostès s'han inspirat en els acords, que els acords són bons, però que aquestes mocions són sobreres. I atès que són sobreres, atès que tot això que es demana des del Partit Popular de Catalunya i des de Convergència i Unió ja està en marxa, ja s'ha signat, en-

mig d'un conflicte es va signar i, per tant, vol dir que el Govern ni va actuar improvisadament, ni va actuar a la babalà, ni va actuar sense responsabilitat. Amb tot això el que volem dir és que el Govern ha actuat com calia, amb la responsabilitat de governar per a un sector que té conflicte. Per tot això, rebutjarem les dues mocions.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor Sergi de los Ríos, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament vam seguir amb interès totes dues interpellacions que avui substanciem, totes dues mocions conjuntament pel que fa al moment que està vivint el sector del transport. De fet, el gran creixement econòmic dels darrers anys i la gran bonança econòmica dels darrers anys va fer que el sector del transport, sobretot el transport en carretera, també patís o es beneficiés d'aquest creixement també creixent, i la disminució de l'activitat econòmica ha portat, doncs, a veure que tenim un sector del transport en carretera sobredimensionat en aquests moments, que, a més a més, s'ha vist agreujat per l'increment del preu del carburant. Tot plegat, aquesta disminució de l'activitat econòmica que treu a la llum aquest sobredimensionament del sector i l'increment del preu del carburant fa que realment el sector estigui patint un moment molt difícil per a moltes economies i per a molts empresaris i petits empresaris. D'aquí el fet d'aquesta vaga de transports, però, en definitiva, el que venim avui és a parlar d'aquestes mesures estructurals que s'han demanat.

Efectivament, calia prendre tota una sèrie de mesures i, contràriament el que ha dit el diputat Rull, el Govern les va prendre, les va prendre precisament el diputat Labandera –ara mateix en feia el llistat amb l'acord relatiu al transport de mercaderies per carretera a Catalunya, aquest acord va existir, és a dir, el Govern de Catalunya no va ser aliè a aquesta problemàtica, el Govern de Catalunya va moure peça, i va moure peça, com? Consensuant amb el sector. I aquest consens va existir. Per tant, que em justifiqui la presentació d'aquestes mocions avui, amb tota una sèrie de punts parlant d'una inactivitat del Govern –paraules textuales– «inactivitat del Govern», no ho podem tolerar des del nostre grup parlamentari. El Govern no va ser inactiu, va ser actiu, va anar a buscar el sector i va consensuar amb el sector, sinó, senyor Rull, no tindríem un acord relatiu al transport de mercaderies per carretera a Catalunya, del 12 de juny, no el tindríem, i el tenim. I si el tenim és que ha existit, i si el tenim és que hi ha hagut diàleg.

Abans d'entrar en matèria sobre l'acord relatiu, perquè evidentment hi ha molts punts de connexió i de semblança, casualment, entre aquest acord i els punts que avui proposen en aquesta sèrie de mocions, deixi'm fer-li una prèvia o un apart, quant a la seva intervenció referida al centim sanitari, que només l'ha justificat en

tant que un gest que va tenir l'anterior Govern de la Generalitat –m'estic referint al Govern que es va constituir el desembre del 2003. No és ben bé així, està explicant la veritat a mitges. Va existir, el febrer del 2004, un informe econòmic i financer, fruit d'una auditoria de les finances de la Generalitat, que aparentment tenia un superàvit, i van descobrir un dèficit de les finances de la Generalitat i, per tant, de com s'havien deixat aquestes finances per l'últim govern de Convergència i Unió. I aquest dèficit va obligar l'anterior govern a iniciar un pla de sanejament. O és que ho oblidem, això? I aquest pla de sanejament va obligar a implementar mesures com les del centim sanitari. És a dir, existeix una situació econòmica no de superàvit sinó de dèficit que obliga a fer un pla de sanejament, i aquest pla de sanejament obliga a aplicar tota aquesta sèrie de mesures. Per tant, no em justifiqui que l'anterior Govern va aplicar el centim sanitari, senzillament per caprici; res de tot això, o per fer un gest de bona voluntat davant de Madrid, res de tot això, ho va fer per obligació; per obligació perquè estàvem en un pla de sanejament.

Estan les finances de la Generalitat en condicions d'anul·lar aquest centim sanitari global? Ja li ho dic jo: no. Malauradament, no. I vostè abans ha posat un exemple d'Euskadi en un altre aspecte. S'ho poden permetre, a Euskadi, amb el sistema de finançament que tenen, poden prendre mesures de bonificació com la que vostès abans quantificava? Doncs, sí, per sort d'ells. Però vostè sap, no?, la diferència que hi ha entre el sistema de finançament nostre i el que tenen ells? Aquí hi ha, aquí rau el problema.

I també deixi'm fer-li una petita reflexió, els increments dels preus del carburant seran estructurals, i comencem-nos-ho a posar al cap. Però això va de mesures conjunturals? Hauríem de reflexionar molt sobre això. Imagini's vostè que ara apliquen això, es retira el centim sanitari, retirat, tenim un benefici a curt termini, però l'increment del carburant continua pujant. Ens ha servit d'alguna cosa, això? Hem d'anar a pensar en mesures estructurals, no conjunturals, no del moment, no de l'immediat, sinó del mitjà i del llarg termini. I, precisament, aquesta crisi del combustible a nivell mundial ens obliga a prendre, cada vegada més, mesures estructurals i no pas conjunturals de curt termini, que si bé tenen un efecte benèfic a l'immediat, potser dintre de dos o de tres mesos aquest efecte haurà ja estat superat. Aquell estalvi que vostè deia dels deu cèntims.

El temps se m'està acabant, però quant a la resta de propostes que vostè ha plantejat, sí que m'agradaria fer-li avinent un punt d'aquest acord, d'aquest acord que vostè, en la seva intervenció, ha ignorat, però que existeix en el sector. I és que la Direcció General de la Defensa de la Competència, precisament aquest matí hem parlat molt de competència, amb el Projecte de llei de la creació de l'Autoritat Catalana de la Competència. Doncs bé, la Direcció General de la Defensa de la Competència elaborarà aquest pla específic d'investigació de les possibles pràctiques constitutives de competència deslleial en l'àmbit de la contractació del transport per carretera; és a dir, per evitar situacions de facturació de venda a pèrdues. I, precisament, aquest creiem que és un d'aquells aspectes importants, que

s'han de tenir en compte, que estem parlant també de mesures a curt termini, però que també hem de parlar de mesures estructurals.

Aquest acord és un bon acord, és un full de ruta, és un full de treball, a més a més, amb el qual el sector, que és el primer interessat –també el Govern–, ens vam posar d'acord i el vam tirar endavant. És per això, doncs, que votarem contràriament a les seves mocions.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, illustre senyor diputat. Intervindria ara, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la illustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, la crisi del transport s'ha dit que es va gestionar i en el problema de fons també s'hi està treballant, per tant, jo el que diria és una cosa que sovint penso quan discutim aquí, que aquesta voluntat d'enfocar els problemes transmetent la idea que, ui!, aquest Govern no té lideratge, no fa res. I a més, el «ningúnen» a Madrid sobretot. Aquests dos arguments, per exemple, senyor Rull, és que estan tan fets servir, ja, que no impressionen gens, sap? (*Rialles.*) Allò, falta de lideratge..., no se'n preocupen prou..., renuncien a fer de Govern..., estan desapareguts...; aquests arguments, de vegades, fins i tot classistes: han tret personatges de segon nivell a donar explicacions de la tasca de Govern..., aquesta divisió entre el primer nivell i el segon nivell... No defensem prou bé els drets i els interessos de Catalunya... Doncs, bé, semblen com arguments trets del manual de fer oposició al Govern d'esquerres, que deuen tenir a sobre la taula, però que ja no impressionen gaire, francament.

S'ha explicat, a bastament, ho van fer els consellers afectats, ho han fet avui companys dels grups que donen suport al Govern, doncs, aquestes dades que acrediten que la crisi es va gestionar, que aquella setmana de crisi es va gestionar, i que en el problema de fons s'hi està treballant. Més enllà d'aquestes mesures que vostès ara plantegen, algunes raonables, d'altres, no, el Govern treballa en això. I, per tant, voler fer veure que no s'hi treballa, doncs, no té sentit per a nosaltres i, per tant, rebutjarem les mocions.

Però, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida ens interessaria centrar-nos en un aspecte, que no perquè sigui l'únic que intervé en aquesta crisi, no cal visualitzar-lo, i com que ningú no l'ha visualitzat, doncs, nosaltres ho volem fer. Ens interessa centrar-nos en què hi ha darrere del conflicte que s'ha generat en el món del transport, que alguns han descobert de forma sobtada, però que hi havia elements que el feien preveure, i és que estem davant d'un sector absolutament fràgil, que es ressent no només de l'increment de carburants, que és l'element detonant en aquests moments, sinó de l'existència d'una competitivitat general entre empreses totalment ineficient, basada en la continuada externalització de riscos. Jo li vaig passant el risc a un altre i no l'assumei-

xo mai, i sota aquest argument d'una pretesa flexibilitat se'ns cola una autèntica o profundíssima desregulació general i que especialment, en aquest sector, si hi afegim el zero, la nul·la inversió en innovació, ens genera situacions que un dia o altre es paguen. I això és el que estem veient.

Entenem, doncs, que hem de posar fre a aquest perllongament constant de la cadena d'externalitzacions de riscos, a la desregulació que suposa allargaments de jornades, subcontractacions sense control i sense final, on al final hi ha un col·lectiu de persones que estan subjectes a relació laboral o són autònoms, no-autònoms –d'aquests, cada cop en tenim més–, que ja no poden passar a ningú aquests riscos que altres sí que poden passar a algú, i, aleshores, ens esclata el conflicte.

Com que això passa i passa per aquestes causes, que són de les que hauríem de parlar políticament, entenc, més enllà dels temes, com sempre, les coses més puntuals, més immediates, anem a veure darrere de tot això què sorgeix, nosaltres creiem que l'objectiu ha de ser donar-li un tomb en aquesta situació, reconduir aquesta situació que se'ns genera per una realitat en què hem derivat els últims anys.

I si estem d'acord en això haurem de recordar i tenir molt present tots que aquesta disgregació del sector i la deriva en greus ineficiències a què hem arribat és resultat, és producte d'un model, d'un model de producció no només no qüestionat pels grups que avui ens proposen aquestes mocions, sinó clarament estimulat i incentivat i defensat com l'únic possible, i a on s'ha fet sentir a tota la gent que qüestionava que el model fos aquest durant aquests anys com si fossin ja gent amb arguments superats per la història, i això no és cert. Encara hi ha motivacions profundes per defensar que aquesta desregularització, aquesta competitivitat simplista ens porta per mal camí. I això és el que nosaltres volem visualitzar. I esperem, a més, que els afectats per aquesta crisi..., però també tots plegats, perquè és un tema col·lectiu de profunda importància, recordem el paper que cadascú ha jugat, juga i pot jugar en aquest tema més estructural, que al final és l'important. Que ens adonem que podem i hem de ser exigents evidentment amb les persones que des del nou Govern, –ja no és nou el Govern de Catalunya, clar–, des del Govern de Catalunya treballen aquest tema, hem de ser exigents, hem de ser crítics, no dic que no, evidentment, però no podem oblidar qui pot o no pot defensar de veritat una bona resolució d'aquest problema més estructural que els comentava.

En tot cas, a nosaltres ens sembla acreditat que els grups que hi ha al darrere d'aquestes dues mocions i l'idea-ri que han defensat amb els temes de l'evolució del nostre model productiu a Catalunya no donen aquestes garanties que realment, finalment, s'abordi el tema estructural, el tema que hauríem de parlar més sovint en aquest Parlament, més enllà de les qüestions puntuals i immediates a les quals sempre ens veiem abocats com a forma d'evitar els temes de fons i més estructurals.

Per tant, queda clar que els rebutjarem les mocions i que, una mica, ens agradaria que poguéssim parlar

d'aquest tema que hem intentat visualitzar des del nostre grup.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados i diputadas. Las dos mociones que se han presentado realmente se parecen como dos gotas de agua y realmente vienen a plantear pues la crisis del sector del transporte de mercaderías en Cataluña y otras cosas, no solamente la crisis del transporte de mercaderías.

Evidentemente, sí que tiene que ver la crisis del transporte de mercaderías con una situación del incremento de hidrocarburos, con una situación de un sector sobredimensionado en estos momentos, es decir, el hecho de que en tiempos de bonanzas pues muchos transportistas y muchos trabajadores autónomos pues compraran de alguna manera varios camiones e incluso y que ahora mismo en esta situación de crisis se está produciendo un endeudamiento y que no pueden efectuar el pago de los camiones que en su día adquirieron, está generando una situación evidente de crisis en el sector. También una competencia muy grave derivada de los salarios muy bajos que se están produciendo por determinadas empresas. En estos momentos nos encontramos con una crisis realmente generalizada.

No sabemos si el acuerdo al cual se llegó el 12 de junio solucionará o no el problema, en todo caso, de algo sirvió en la medida en que, efectivamente, se paralizó..., huelga, paro empresarial o no se sabe qué ocurrió..., la crisis que aconteció el pasado..., a principio de mes.

En todo caso, lo que sí entendemos es que las mayoría de las medidas que proponen tanto el Grupo Popular como el Grupo de Convergència i Unió son aceptables i son complementarias a lo que se estableció en aquel momento del acuerdo. De ahí que gran parte de las mismas contarán con nuestro apoyo, no todas, pero gran parte de las mismas.

En cuanto al incremento de los hidrocarburos, muchas veces hay que reflexionar sobre realmente lo que ha supuesto. Hoy me pasaba un compañero de partido unos datos que me han dado tanta curiosidad que voy a reproducir. En el año 2000, el cambio del dólar al euro era de 1,2; el precio del barril de petróleo era de 60 dólares, que suponían 72 euros, y el precio del litro de gasóleo era del 0,75 euros; en junio del 2008, el cambio dólar/euro es del 0,643; el precio del barril de petróleo es de 125,57 dólares, es decir, 80,74 euros; el precio del litro de gasóleo es de 1,308 euros.

Es decir, nos encontramos con que la subida del precio del barril del año 2000 al 2008, el real, es del..., de 72 a 80,74 euros. Es decir, el 11,21 por ciento. La subida del precio del litro de gasóleo ha pasado del 0,65 al 1,308.

Es decir, se ha incrementado el 100,12 por ciento. Es decir, el incremento es enorme en función realmente del precio del barril. Muchas veces realmente, pues, evidentemente, los estados necesitan como fuente de financiación el mecanismo de los hidrocarburos, y lo entendemos, pero a veces quizás sea especialmente desproporcionado y estos datos lo reflejan: el incremento y la carga tributaria.

De ahí que, como entendemos que la carga tributaria es excesiva, estemos a favor de la supresión del céntimo sanitario. Y estamos a favor de la supresión del céntimo sanitario entre otras razones, y es lógico que sea así, porque es un mandato ya de la Unión Europea. Estamos ante una situación en que la Comisión Europea ya ha advertido a España que la situación de este tipo de tributo es insostenible. Aun cuando, y es verdad, fundamentalmente el céntimo sanitario no afecte a los transportistas. En primer lugar, porque los transportistas en este caso están cubiertos mediante las subvenciones que reciben, y es más, los taxistas, otro sector, está también cubierto mediante el modelo de tarifas. De forma que no afecta y al único que afecta realmente el céntimo sanitario es a la población en general.

De ahí que entendamos un supuesto de justicia proceder a la supresión de un sistema de financiación que se ideó y se aprobó con el Gobierno de Convergència y en base a unos supuestos y en base a unas normas que amparaba el Gobierno del Partido Popular. Es decir, que debe haber un acuerdo si aquellos que crearon el céntimo sanitario ahora están de acuerdo en suprimirlo, sería conveniente que también el Gobierno que se lo encontró procediera a la supresión, puesto que la carga tributaria –la carga tributaria– realmente de los hidrocarburos es absolutamente exagerada.

Nosotros apoyaremos la supresión, no apoyaremos otras medidas de recorte tributario, y de aquí que ya anunciáramos la abstención sobre los otros aspectos relativos a la reducción de tributos que se contienen en las propuestas del Partido Popular y de Convergència i Unió. Daremos igualmente apoyo a todas aquellas medidas relacionadas con la aprobación de plan de mercaderías, de transporte de mercaderías, el establecimiento de estudios de costes y todas aquellas relacionadas con los informes.

Y no daremos apoyo a aquellas medidas relacionadas con la jubilación anticipada o cese de la actividad, porque entendemos que el marco de regular estas materias ha de ser necesariamente de ámbito estatal. Son materias muy vinculadas con las medidas de seguridad social y entendemos que la complementariedad de estas medidas no contribuye en nada y podría generar una cierta complicación. De ahí..., por eso que entendemos que debe ser en el marco de acuerdo del Estado en el que se dé solución a estos temas.

De aquí que solicite votación separada, presidente, de los puntos 4, 5, 8 y 9 de la moción del Grupo de Convergència i Unió y de los puntos 3, 8 y 9 de la moción del Grupo Popular.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Rull em demana la paraula...?

El Sr. Rull i Andreu

Sí, senyor president, per contradiccions amb els tres portaveus del tripartit.

El vicepresident segon

Sí, trenta segons, ràpid..., deu per portaveu.

El Sr. Rull i Andreu

Són quatre qüestions. El primer, senyor De los Ríos, és el primer cas que no és el Govern el que va a buscar aquelles entitats que s'estan manifestant, sinó que són les entitats que han d'anar a buscar el Govern, justament per poder-s'hi reunir, perquè el Govern diu que no és una qüestió seva; primer element. Segon element, nosaltres acceptem que hi ha acords. El sector el que ens demana és que aquells acords genèrics es concretin amb recursos i dates. Tercer element, l'element és clau, és si decidim que avui el litre de combustible valgui menys, deu cèntims menys o no..., és tan simple com això. I això és el que afecta directament l'economia familiar. I, quart element, senyora Clavell, escolti, vostè ja fa cinc anys que governen, per tant, no ens vingui a dir que ha fet com Sant Pau...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...que ha caigut del cavall i que s'ha adonat de tot plegat.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

Fa cinc anys que governen i que se sabia que hi havia problemes...

El vicepresident segon

Ha passat el temps, senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El senyor Labandera té la paraula, també per contradiccions, interpreto.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, interpreta bé, president. Senyor Rull, miri, vostè vol canviar la direcció de les coses i les coses s'han produït de la forma que es van produir perquè el Govern va prendre una decisió que està reflectida en aquest acord, que jo li'n recomano la lectura, que és l'acord relatiu

al transport de mercaderies per carretera a Catalunya, del 12 de juny.

I, quin és el camí correcte? Doncs, hi havia una mesa sectorial, i la mesa sectorial és la que ha actuat, senyor Rull! I a partir d'aquí –a partir d'aquí, doncs–, senyor Rull, és que el Govern va prendre aquesta decisió. I, mal que li pesi –mal que li pesi, doncs–, és un acord que justament satisfà les necessitats d'un sector i...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...per altra banda, la voluntat del Govern.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. (*La Sra. Clavell Nadal demana per parlar.*) Sí, la senyora Clavell...

La Sra. Clavell i Nadal

Només una petita precisió: en la meva exposició jo em referia al tema del problema generat per aquesta desregularització que es produeix en el sector. Li recordo les reformes laborals de l'any 94 i el 2002, per exemple, molt abans del 2004.

Gràcies.

El vicepresident segon

Doncs, anem a la votació.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem a votació... En primer lloc, posarem a votació el punt onzè, que és la Moció sobre la política de transports del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I ha demanat votació separada dels punts 3, 8 i 9 el Grup Mixt.

Votarem, en primer lloc, els tres punts aquests: 3, 8 i 9.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquests punts han estat rebutjats per 59 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Que ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 67 vots en contra.

Votem ara la Moció sobre la gestió de la crisi provocada per la vaga de transportistes, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I votarem primer els punts números 4, 5, 8 i 9.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquests punts han estat rebutjats per 59 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

La resta de la moció també ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 67 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model lingüístic del sistema educatiu (tram. 302-00115/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el model lingüístic del sistema educatiu, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyora Irene Rigau.

(*Pausa.*)

Senyora diputada, segur que pot començar, atès el silenci que els diputats i les diputades mantindran respectuosament cap a...

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, si és veritat –si és veritat– que una persona amb creences, amb ideals, representa una força social equivalent a la de noranta-nou que només es mouen per interessos o estratègies, si és així i vostès substitueixen «persona» per «grup parlamentari», veuran com la moció que avui presentem té molta més força que la que aritmèticament el Grup de Convergència li pot donar.

Té la força, la moció que avui presentem i defensem, té la força que correspon a tants i tants professors que han construït i defensat l'escola catalana; té la força de tants i tants mestres que volen que el Govern assegurí el català com a llengua vehicular; té la força de tants i tants mestres que demanen al Govern rigor i cobertura legal per als seus projectes lingüístics; té la força de tants i tants mestres que volen que no s'apliqui un reial decret que modifica el model lingüístic escolar català i volen cobertura jurídica per als seus projectes lingüístics.

Aquesta és una moció, la que avui presentem i defensem, que es deriva d'una fermesa, d'un convenciment, d'una fermesa i un convenciment que reiteradament hem pogut defensar al llarg de la legislatura. Però també deriva d'una potencialitat jurídica, d'una previsió estatutària que ens permet desenvolupar el text que avui hem presentat. És una moció que no deriva d'una estratègia, que no deriva d'una claudicació, que no deriva d'un canvi d'orientació.

Què defensem, avui? Defensem desenvolupar l'Estatut; defensem enfortir la llengua vehicular; defensem servir les escoles; defensem, avui, ennoblir el Parlament de

Catalunya legislant d'acord amb el màxim instrument del qual s'ha dotat.

I per què ho fem? Ho fem perquè tenim la competència reconeguda en matèria curricular; ho fem perquè no creiem que Catalunya hagi de viure la tramesa de 1.300 projectes lingüístics escolars als tribunals de justícia; ho fem perquè més enllà de la retòrica de la defensa del model lingüístic del Govern volem el suport tècnic i el suport legal; volem que es reguli i que s'inclogui després, *a posteriori*, en la futura llei, la primera part d'aquesta llei que podem ja aprovar ara en defensa del model lingüístic.

El nostre grup va trametre una proposta de llei al conseller d'Educació; el mateix text, al conseller de la Vicepresidència, i el president del meu grup, al molt honorable president de la Generalitat.

Esquerra Republicana va fer públic, aquells mateixos dies que ho fèiem, que ells també des del grup parlamentari havien elaborat un text de llei específic perquè ho creien necessari i que s'afegia a la nostra proposta. Vam creure en aquell moment que aconseguiríem una vegada més un acord majoritari per tal que aquesta cambra donés el suport que es mereix l'estratègia, el projecte polític tan ambiciós que el català sigui, continuï sent, la nostra llengua vehicular, i defensem les nostres competències. Però ens trobem davant d'un canvi, sembla; encara queda la defensa de l'esmena.

Però nosaltres demanem, avui, aquí, el suport d'aquesta cambra per a una moció pensada en la realitat de les escoles, pensada l'inici del curs escolar. Perquè tots sabem que tenim una normativa que penalitza les nostres decisions i volem que l'inici de curs esdevingui un inici de curs garantit, amb uns horaris normals, amb uns horaris clars i catalans. Ho vam dir: perquè estem sota la vigència d'un reial decret que és una vigència innecessària. Tenim, políticament, si volem, la força; només ens falta el coratge per desenvolupar a través d'una llei de lectura única una norma que garanteixi que el setembre que ve les escoles de Catalunya tinguin el seu projecte lingüístic aprovat, tinguin els horaris escolars clars i diferenciats, amb les hores que segons la realitat social i lingüística de cada escola creguin que han de tenir, i tinguin uns horaris escolars que no hagin d'estar sota sospita jurídica.

És per això, doncs, que els demanem el suport a la moció que hem presentat.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa l'il·lustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, breument, per fixar la posició del Grup Socialistes sobre la proposta de moció; per dir-los, primer, que la propos-

ta que formula Convergència i Unió es fonamenta en una voluntat política sobre llengua i educació que avui comparteix la major part de grups de la cambra. Això és així. Hi ha un lloc comú que compartim. I establim el mutu acord sobre aquestes preocupacions i concepcions. Vostès ens parlen d'«escola catalana». Els ho hem de dir ara i els ho hem dit moltes vegades: estem d'acord amb aquestes concepcions.

I aquesta voluntat compartida implica, a més, avui, dos objectius operatius: el primer és fer constar en un text legal, en una llei, el model lingüístic actualment vigent, que és la demanda que ens fan, i el segon és garantir el desenvolupament del que preveu l'Estatut d'autonomia de Catalunya en aquest sentit. Hi ha coincidència, doncs, en aquests dos objectius, de manera bàsica i de manera majoritària.

Però voldríem dir també algunes coses més amb motiu d'aquesta coincidència. En primer lloc que, després d'algunes dècades, una vegada hem pogut avaluar resultats i com ja li hem dit altres vegades, sembla clar que la política lingüística emprada en el sistema educatiu garanteix els objectius que volíem, els objectius volguts, i que en aquest sentit els resultats són bons en l'àmbit educatiu. Segurament s'ha de seguir fent moltes coses més en l'àmbit lingüístic general del país. S'ha parlat aquests dies d'avenç i regressió de les llengües i de reivindicacions sobre això i sobre això altre, i sobre uns manifestos que s'han presentat, alguns més ben plantejats, d'altres menys ben plantejats. Segurament hem de fer molt més, com ens exigeixen. Però podem dir que, pel que fa al sistema educatiu i als resultats sobre coneixement i ús immediat de les dues llengües oficials en el sistema educatiu, tenim bons resultats, per ara. Hi ha, doncs, bons resultats.

I en segon lloc, i a propòsit del contingut de la moció, constatar que l'única vegada que s'ha fet constar aquest model lingüístic amb èxit emprat en el sistema educatiu en un decret normatiu d'una manera integral i global ha estat sota el Govern d'entesa presidit per Josep Montilla –apunti's això, senyora Rigau: ha estat sota el Govern de Josep Montilla–, no sota cap altre govern; concretament, en el text de decret sobre educació primària, tan «denostat» per vostès, on per primera vegada es determinen els diferents paràmetres del model lingüístic educatiu d'una manera integral. Mai –mai–, i particularment sota governs anteriors del grup avui proposant de la moció, s'havia fet constar en un text normatiu el model lingüístic educatiu que avui reclamen amb urgència i amb vehemència a l'actual Govern; mai ho van fer.

I en tercer lloc, hi ha un darrer aspecte que voldríem fer notar i que és de vital importància. Considerem necessari un marc legal actualitzat sobre política lingüística escolar, efectivament, però cap marc legal, vell o nou, serà útil i productiu si l'acció política del Govern i dels partits polítics sobre aquest tema no es basa en la confiança de la població. No hi ha res a fer sobre una base exclusiva de coerció en funció d'una veritat pensada exclusivament en l'àmbit polític i legislatiu. La utilitat i la productivitat, en aquest tema, solament es poden aconseguir sobre la base de la implicació real i de la

confiança de la població en les propostes que fem o que els proposem.

I així, doncs, seria inviable una política lingüística educativa que comptés amb una gran llei, molt florida, molt ben feta, però que no comptés amb els supòsits bàsics d'absència de conflicte, de reconeixement generalitzat de drets –de drets de tothom, no d'uns o dels altres, sinó dels drets de tothom– i d'atorgament de confiança de la població a les propostes legislatives –l'atorgament de confiança de la població. És indispensable que hi hagi aquests tres elements.

Sobre calendari, dues constatacions, senyora Rigau. Una, que la previsió dels terminis de la llei d'educació en curs ens fan pensar que podem disposar d'aquesta llei a primers del 2009. Dues, que la idea d'una llei específica per iniciar el proper curs ens situa en dates semblants; si es fa un càlcul dels terminis parlamentaris –i l'hem fet–, si presentéssim una llei específica que pogués ser tramitada avui, per exemple, pel procediment d'urgència, igualment ens n'aniríem a l'hivern. Per tant, decau l'argument de la temporalitat i del calendari.

Nosaltres la posició que mantenim, senyora Rigau, és la que va mantenir el president de la Generalitat en aquesta cambra el darrer plenari, que es resumeix en els següents punts. Primer, que compartim la necessitat de desenvolupar l'Estatut en matèria de tractament lingüístic en el sistema educatiu; ho compartim. Segon, que compartim la necessitat de comptar amb un text legislatiu en què consti el model lingüístic i els seus criteris bàsics de desenvolupament; també ho compartim. Tercer, que aquest desenvolupament ha de permetre superar els aspectes de normativa estatal recorreguts pel Govern de la Generalitat –per tant, que hi mantenia un desacord– i d'adaptar els criteris docents i curriculars a les necessitats del mecanisme o dels instruments efectius que estan en funcionament en el sistema educatiu. Quart, que la plasmació legal del model lingüístic educatiu s'ha de fer en el marc de la nova llei d'educació de Catalunya, article 3 i concomitants, com ja s'ho hauran llegit, i que es pot aprovar a primers de 2009. I cinquè, que en el cas improbable que la llei d'educació, per raons imprevistes, es retardés exageradament més enllà d'aquestes dates es promouria una llei específica sobre el tema.

En aquesta línia, els grups que donen suport al Govern hem presentat una esmena que explica aquesta posició. Al grup proposant els hem demanat que la votessin a favor.

Ens diran ara la seva decisió sobre aquesta esmena a la proposta de moció que, per compte dels grups que donem suport al Govern, si el grup proposant accepta, votarem a favor, i conseqüentment, si no accepta, votarem desestimant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Josep Maria Freixanet té la paraula per posicionar-se en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, m'agradaria fer amb to solemne, ja que estem en la institució sobirana del país..., de manifestar..., amb tota autoexigència per al nostre grup parlamentari, però amb l'exigència que m'agradaria demanar també a la resta de grups de la cambra, i bàsicament a aquells quatre grups que en aquesta cambra s'han posat d'acord reiteradament a mantenir el model lingüístic català, tant en la Llei de política lingüística, com en el model lingüístic escolar, demanar-los exigència, responsabilitat, a l'hora d'afrontar tots aquests temes que avui posem damunt de la taula.

I la mateixa autoexigència me la demano per a mi, la demano per al meu grup parlamentari, però la demano també especialment als grups, la demano també al Departament d'Educació, i la demano, tal com ho ha dit avui, al president de la Generalitat. És a dir, contundència, responsabilitat, intel·ligència a l'hora de tractar aquests temes. I una cosa molt important: no desviem l'atenció amb segons quins aspectes perquè penso que... –s'ha dit avui també, m'ha agradat l'expressió–, no donem els llumins..., o no permetem que els llumins es posin en mans dels piròmans, i amb això no em refereixo a cap dels quatre grups que estic parlant, eh?; per tant, amb el màxim respecte cap a aquests grups.

Per tant, amb aquest respecte cap a aquests quatre grups, demanaria que Convergència i Unió tingués la valentia i la responsabilitat, potser, de retirar aquesta moció o d'acceptar les esmenes que li posem damunt de la taula.

I per què dic això? A aquesta persona que els parla, educador, a aquesta persona que us parla, que representa un grup parlamentari que ha tingut responsabilitats de govern en el tema d'educació durant dos anys i mig o tres, aproximadament, se li pot atribuir cap acte d'irresponsabilitat en el tema de la llengua, com avui se'ns ha vingut a dir, que nosaltres érem irresponsables en aquest tema de la llengua? Es pot retreure a Esquerra Republicana, que té claríssimament que la llengua pròpia del país és el català i que, en tot cas, hi han tres llengües oficials? Senyores i senyors diputats, seriosos, responsables!

S'ha dit una cosa molt important: «Hem de donar garanties legals als mestres, professors, instituts, centres educatius del país.» Absolutament d'acord. Però també, a aquells que encara acostumem a anar a diferents claustres, eh?, a diferents llocs, a diferents escoles del país, a diferents centres educatius del país, també ens demanen: «Home, acabeu-vos de posar d'acord, no ens desorienteu.» Però, és clar, qui desorienta? En el moment que hem arribat a una sèrie d'acords, un altre cop tornem a posar aquest tema damunt la taula.

Jo penso que ha quedat molt clar. Quins són els reptes que té l'escola del segle XXI? Doncs, primer, un projecte lingüístic clar d'escola catalana. A més a més del tema pròpiament curricular, hi ha un tema fonamental: són les competències lingüístiques del professorat, tant en la formació inicial com també en la formació permanent. Hem de desenvolupar les competències lingüístiques de

l'alumnat, però hem de potenciar també la llengua entre els joves per passar del seu coneixement a l'ús. Tenim estudis que ens ho diuen aquests dies, que, realment, l'ús social del català és el que està en un cert perill.

Per tant, senyora diputada..., i em salto moltes coses que m'agradaria dir, perquè penso que, a vegades, es fa un ús inadequat de les paraules, i avui s'han utilitzat paraules inadequades. S'ha dit que Esquerra Republicana havia presentat no sé què, no sé què, no sé què. En tot cas, Esquerra Republicana ha fet arribar un document en el qual dèiem i constatavem una sèrie de qüestions que havíem de plantejar, que a nosaltres ens semblava que podia recollir o una pròpia llei o, fins i tot, el que nosaltres creiem que dona més empara legal, eh?, que és la Llei d'educació de Catalunya. Treballem-ho. La Llei d'educació de Catalunya, treballem-la conjuntament, treballem, realment, com els dèiem en una esmena, perquè el decret o el que s'esdevingui d'aquesta proposta de llei després estigui en l'articulat de la llei. I el que no pugui estar a l'articulat de la llei, pactem decididament que estigui en un decret. Pensem que aquest és el lloc on ho hem de situar. La millor manera de plantar cara a la regulació bàsica és dotar-se, precisament, de la competència que ens dona la Llei d'educació de Catalunya.

Per tant, jo li demanaria que la retirin o que ens acceptin les esmenes, perquè sap que aquest matí hem parlat, i jo li he dit: «Miri, podem posar "durant el curs", si això del "març del 2009" no li agrada.» Jo ja puc entendre que la paraula «durant» a algú de Convergència, en un moment determinat, doncs, el faci tremolar, no?, però, escolti, sisplau, seriositat, responsabilitat. Sap vostè..., hem compartit moments de responsabilitat, i en aquest camí ens trobarem. Vostès saben que ens trobarem, i és necessari. No facin..., és a dir, no deixin l'oportunitat de participar en la Llei d'educació de Catalunya, que és el que els he dit avui, perquè penso que és aquí on hem de treballar amb força i on la competència més forta ens pot donar..., i on hem de poder garantir, realment, que el sistema educatiu català, el model d'escola catalana i la immersió lingüística estiguin garantits. Evidentment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...aquest grup parlamentari sempre el trobaran.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. *(La Sra. Camats i Lluís s'aixeca per parlar. Pausa.)* Seguim el model de cada moció, com sempre. Senyor López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyora Rigau... Si em permet, senyora Rigau, unes reflexions. L'educació a Catalunya té molts proble-

mes. Estem molt lluny de tenir l'educació que volem, que desitgem, i no només això: l'educació de qualitat que tenen els països que estan al nostre voltant.

Han escoltat que aquest grup –i jo personalment, com a diputat d'aquest grup– ha posat sobre la taula moltes dades sobre quina és la situació de la qualitat d'educació a casa nostra i la preocupació que això pot tenir en un món globalitzat i en una Europa cada cop més integrada: les dades de repetidors, les dades de l'augment de fracàs escolar, les dades d'abandonament prematur, les dades que ens diuen que ens allunyem dels objectius de Lisboa...

Vostè creu, senyora Rigau, que la tercera hora és el gran problema de l'educació de Catalunya? Convergència i Unió, que vol governar Catalunya, tornar a governar Catalunya, creu que el principal problema que tenim a casa nostra és la tercera hora? Senyora Rigau, aquest debat ja cansa –ja cansa. Miri, de les vuit interpellacions que vostè ha fet durant aquesta legislatura, cinc han estat sobre aquest tema –cinc han estat sobre aquest tema. Vostè creu que per a una persona que aspira a gestionar l'educació de casa nostra aquest és el principal tema? Ha dit paraules com «l'escola catalana, la claudicació...» Vostè pensa que es claudica per una tercera hora de castellà? És aquest, el debat que estem fent? O és una broma de mal gust? Una tercera hora de castellà trenca el model lingüístic, trenca el consens lingüístic, trenca alguna cosa a Catalunya, una tercera hora de castellà?

Fa poc hem vist com el senyor conseller ens informava que els alumnes d'origen romanès tindrien tres hores de romanès a la setmana, extraescolars. Em sembla perfecte –perfecte. Tres hores! Per què no el mateix de castellà?

I vostè parlava de complir la llei. Si volen complir la llei, demanin el compliment de l'article 21.2 de la Llei de política lingüística. Sap quin és el nostre model? I em sap greu que el senyor Fernández Teixidó no sigui aquí, un dels il·lustres liberals d'aquesta cambra. El nostre model és que la llibertat individual de les persones i de les famílies d'aquest país mai pot anar en contra ni de patriotismes ni de construccions nacionals. I és més: mai pot estar sotmès a això. I és aquest, el nostre model.

I la llibertat d'elecció de llengua o la tercera hora no trenquen re, absolutament, sinó que és un símptoma de llibertat de la societat i és un símptoma de normalitat democràtica.

I, per cert, el Decret 179/2002, el decret que vostès van fer, Convergència i Unió, parlava de les estructures comunes, i el que ens deia, senyora Rigau, és que es podia fer en qualsevol de les dues llengües. Això ho deia el decret que vostès van aprovar: en qualsevol de les dues llengües –en qualsevol de les dues llengües. Per tant, no ens vinguin a donar lliçons sobre aquest tema.

I, miri, sincerament, el que ens cal és més hores de castellà, més hores de català, més hores de literatura, més hores d'assignatures bàsiques. El que volem aconseguir, aquesta escola catalana que volem aconseguir és una escola on els nostres fills i filles puguin parlar perfectament català, castellà, anglès i, si pot ser, una quarta llengua. És aquest, el model; és aquí, on hem d'anar. No ens tanquem en debats que ens tanquen a fora de Catalunya, que ens tanquen a fora d'Espanya. És aquest,

el model que hem d'aconseguir. I d'això en parlen ben poc, d'això en parlem ben poc, de com podem aconseguir que els nostres fills puguin parlar perfectament l'anglès. És que aquesta és la fita.

Però, quan parlem... I li deia «més literatura». Vostè ha escoltat com parla..., jo ja no dic «la joventut», perquè jo em considero dintre de la joventut, però ha vist com es perd la qualitat del nostre llenguatge? En català i en castellà. Vostè pot veure els nivells de comprensió lectora que tenen els nostres fills: al PIRLS, al PISA. El que cal és potenciar precisament les llengües, i el que no es pot dir és que una llengua es pot aprendre al pati de l'escola o que una llengua es pot aprendre, per exemple, a la televisió, perquè amb *Gran Hermano* o *Operación Triunfo* no s'aprèn el castellà, senyora Rigau.

Per tant, pel que hem d'apostar és, primer, per centrar el debat educatiu on ha d'estar, que és la qualitat del nostre sistema educatiu. I jo pregaria que Convergència i Unió es preocupés més per aquests temes que per altres que no causen cap tipus de problema a la nostra escola. Després, que si vostès volen complir la llei compleixin els mateixos decrets que vostès van aprovar i compleixin la mateixa Llei de política lingüística. Tercer, que no tingui por a la llibertat de les famílies de Catalunya; escolti, no tingui cap tipus de por d'aquesta llibertat de les famílies, perquè la llibertat és el que –acabo, senyor president– cohesiona els països, i no a l'inrevés.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Dolors Camats, ara sí que té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Miri, deixi'm, abans de començar, senyora diputada, fer una referència al diputat que m'ha precedit, perquè m'agradaria sentir-lo parlar amb tant d'èmfasi i amb tanta vehemència de la llibertat quan es tracta, per exemple, de la llibertat del poble de Catalunya a decidir el seu autogovern. El poble de Catalunya ha parlat, ha decidit tot un estatut, i no veig que en aquest cas la seva defensa de la llibertat sigui la mateixa. Per tant, m'agradaria que ho fes sempre amb la mateixa vehemència. Com a mínim totes les llibertats, no?

Dir-li, doncs, al grup proponent que ho lamentem si finalment no ens podem posar d'acord en aquest tema, senyora Rigau, li ho hem dit abans i hi insistim, perquè en altres ocasions en aquest Ple, en aquest hemicicle, hem pogut debatre, hem pogut parlar i hem pogut arribar a un acord, a un consens. Nosaltres ho hem intentat a través de la presentació de l'esmena, també a la negociació que s'ha produït; ara mateix, el senyor Freixanet li deia que la possible retirada podria ajudar també que ens poséssim d'acord, com hem fet tantes altres vegades, perquè el fons del que vostè ens ha exposat avui aquí i exposava l'altre dia, vostè sap que el compartim i que hi estem d'acord, perquè així ho hem manifestat altres cops.

Ens parlava del model escolar, de la llengua vehicular, que és el català a l'escola catalana, dels projectes d'immersió lingüística... Vostè sap que això no només està en

marxa, sinó que a més a més funciona i ho defensem. I parlava també d'ennobrir el Parlament amb l'aprovació d'una iniciativa com aquesta. Però de debò creiem que aprovar una llei pel tràmit d'urgència o pel tràmit de lectura única, gairebé a la contra d'un decret del Govern espanyol i gairebé per la porta del darrere, ennobleix la tasca que hem de fer com a Parlament per defensar el model lingüístic que ens creiem de forma tan majoritària? És amb una llei *ad hoc* de tres articles, a corre-cuita, que hem de defensar allò que hem realment consensuat com a societat els mestres, els grups parlamentaris, la realitat de l'escola catalana? Aquesta voluntat que els nois i noies, els nens i nenes, els ciutadans de Catalunya estiguin a les aules junts, sigui quina sigui la llengua de casa seva, sigui quin sigui el país d'origen de què arriben, però que els tenim a les aules aprenent conjuntament amb una llengua comuna, que se senten seva i que els fa sentir-se també d'aquest país? Això és el que hem d'aprovar a corre-cuita perquè ens sembla que ara ho tenim en menys valor que en altres moments? Mai ha tingut una llei *ad hoc* aquest sistema lingüístic a nivell educatiu.

I ara estem en tràmit de fer una llei d'educació que això ho posarà no només en valor, sinó que ho reforçarà, i creiem que aquest és el tràmit que es mereix. No es mereix entrar-ho i defensar-ho per la porta del darrere, perquè el consens que tenim és prou majoritari i, afortunadament, prou sòlid per poder-ho fer amb l'instrument que requereix, que és una llei d'educació pròpia de país i una llei d'educació pròpia de Catalunya.

Al final volem apellar al mateix que li han dit en altres ocasions, que li deia el senyor Freixanet fa un moment; vostè apellava als mestres, a la realitat de les aules, senyora Rigau, que vostè coneix molt bé. El que ens demanen, sobretot, és intel·ligència, intel·ligència per poder gestionar una situació que a vegades requereix complexitats, que a vegades requereix no atiar debats que al que vénen és, amb altres banderes, a fragmentar, a trencar la convivència, i per tant intel·ligència per saber gestionar aquestes situacions. Però també ens demanen acord, i l'hi demanen al seu grup i ens el demanen al nostre i als dos grups..., i al Grup d'Esquerra Republicana i al Grup Socialistes. Ens demanen que en això ens posem d'acord per preservar allò que hem sabut crear com a país i que és enveja d'altres societats que estan fracturades i que miren la nostra amb aquesta enveja. Ens demanen la possibilitat que arribem a acords a través, per exemple, del projecte més gran i més important que en aquest punt tenim entre mans, que és la Llei d'educació. I estic segura que hi podrem arribar.

Gràcies.

El president

El senyor Antonio Robles, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, señores nacionalistas, gracias por ser claros por una vez, de una sola tacada después de veintiocho años de camuflaje proponen una moción para expulsar definitivamente el castellano de las instituciones educativas.

No tengo tiempo para desenmascarar en cada uno de los puntos de la moción los fines monolingüistas que se proponen conseguir a través de la elaboración de una aprobación de un proyecto de ley específico en materia de derechos lingüísticos, que les garanticen, por otra parte, consolidar todos los atropellos contra los derechos lingüísticos de millones de ciudadanos y les asegure jurídicamente en el futuro convertir al castellano en una lengua de extinción en todas las instituciones.

Tienen razones para ello, no pueden seguir excluyendo amparados en la desinformación y en un marco legal que no acepta su monolingüismo. La presencia de Ciudadanos en este Parlamento ha logrado romper el silencio social en el que se imponía una limpieza lingüística sin contestación, ha logrado desenmascarar el abuso ilegal de la inmersión, ha denunciado el incumplimiento legal de la tercera hora de castellano.

Tres sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña han obligado al Gobierno de la Generalitat a garantizar a los padres la elección de la lengua en que quieren estudiar sus hijos y su incumplimiento ha soliviantado a miles de padres que ven cómo pagan impuestos, pero su Gobierno incumple las leyes y no les garantizan los derechos por los que pagan. Mientras miles de comerciantes comprueban cómo les pueden sancionar por rotular solo en castellano, pero ven, incrédulos, cómo alientan y subvencionan si lo hacen solo en catalán.

No deben de extrañarse, por tanto, ante tanto y tan repetido abuso, decenas de artistas, científicos, poetas, intelectuales de todas las tendencias ideológicas hayan firmado un manifiesto por la lengua común. Ya no les sirve el control de la opinión pública, ni las mentiras. Durante años negaban la inmersión, negaban que en la enseñanza primaria no se pudiera estudiar en castellano, siguen negando ahora que haya sanciones lingüísticas por rotular en castellano, hasta el presidente Montilla lo ha negado en esta cámara hace dos plenos.

La moción que nos presentan pretende blindar legalmente la inmersión, impedir dar esa tercera hora de castellano a través del control del currículum por ley, convertir las competencias compartidas en exclusivas; en una palabra, legislar la exclusión.

Ciudadanos no se ha equivocado como grupo parlamentario ni como partido al apoyar el Manifiesto por la lengua común. Ha llegado la hora de movilizarse, solo si la sociedad civil se levanta contra este *apartheid* lingüístico, esta cámara tomará consciencia de los límites del abuso.

La Cataluña que ignoran, a la que quieren convertir desde el mismísimo patio de la escuela a su ultranacionalismo cultural y lingüístico, aparecerá. Aparecerá como aparecieron cientos de miles de ciudadanos catalanes con miles de banderas constitucionales por las calles de Barcelona tras la cívica alegría del deporte. Esos cientos de miles de ciudadanos inexistentes –inexistentes– hasta la explosión de júbilo del domingo por la noche por el triunfo de España en la Eurocopa, eran reales. (*Veus de fons.*) Siempre han sido reales, como sus banderas, pero ustedes se han empeñado en ocultar su existencia, vencerles de que su cultura era bastarda y extranjera.

Mientras en muchos ayuntamientos tienen a la bandera española todo el año en la lavandería y fuerzan vergüenzas, complejos y complicidades desde el Gobierno de la Generalitat, desde este Parlamento, desde TV3, Catalunya Ràdio y demás medios públicos y subvencionados, hay una Cataluña real, humillada hasta el hastío.

¿Por qué creen que Ciudadanos está en el Parlamento?
¿Por qué creen que docenas de intelectuales han firmado este Manifiesto por una lengua común? ¿Quiénes han denunciado la limpieza lingüística y desde dónde? ¿Cómo se atreven a decir que es porque no conocen Cataluña?
¿Quiénes son los noventa mil votantes de Ciudadanos?
¿Dónde vivimos? ¿En qué Parlamento hemos denunciado antes, y la denuncio ahora mismo, la exclusión cultural y lingüística de millones de ciudadanos de Cataluña?

Miren, no nos aten más con más leyes, Cataluña es un lugar maravilloso donde pueden convivir los ciudadanos de lenguas diferentes. Aguanten unos años más, den tiempo a que la educación universal haga posible que todos los ciudadanos que han estudiado en Cataluña tengan un conocimiento excelente de los dos idiomas oficiales, sin que consideren a ninguno de ellos extranjero. No hagan nada, solo tienen que esperar, dejen en paz a la gente. Dejen que los sentimientos culturales sean compartidos y no resulte una ofensa para nadie salir a la calle envueltos en una bandera o en otra...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...con las dos o sin ninguna para festejar el azar de la fortuna. Acabo, señor presidente.

Hoy quiero traer a esta cámara a todos los ciudadanos invisibles que en la noche mágica del domingo ocuparon calles y plazas de todos los pueblos y ciudades de Cataluña envueltos en miles de banderas españolas y una desbordada sensación de libertad. (*Remor de veus.*) Por ellos y con la humildad de quien es consciente de la intranscendencia y fatuidad de toda afirmación nacional, quiero pronunciar, sin interjecciones...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...y en nombre de la alegría compartida, viva España.

El president

Senyora Rigau, pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor Robles, l'intent de provocació no tindrà efectes en mi, però sí que haig de lamentar la falta de respecte pel país que l'ha fet diputat.

Abans de posicionar-me pel conjunt de l'esmena que s'ha presentat, dir-li també al senyor López Rueda que no entenc com s'atreveix a dir-me el que m'ha dit –tot i

que sé que m'ho dit amb una certa cordialitat–, quan el seu grup, amb la situació que viu el país, econòmica, avui el que ha fet ha estat preguntar pel *manifiesto* al president de la Generalitat.

Senyor Font, miri, no llueixi tant de bons resultats, perquè des del 2004 tots els indicadors demostren que la tendència, per desgràcia, no és d'anar bé, és d'empitjorar. Si vostè vol lluir del fet que un decret de l'entesa pot haver fixat la immersió lingüística, després que vint-i-tres anys el Govern de Convergència l'hagi fixat, és perquè el president Pujol es va plantar davant del president González i va fer el que va fer. No llueixi d'allò que no els correspon.

Miri, és evident que volem un marc legal, i el volíem ja, per tenir aquesta confiança que vostè demana. Quina confiança li pot demanar als centres quan han canviat cinc vegades la normativa per presentar el projecte lingüístic? Com s'atreveix a demanar-me a mi confiança? Són vostès que han fet perdre la confiança dels centres a l'Administració i demanem posar-hi fi des d'aquest Parlament.

La temporalitat..., vol que li digui quines lleis s'han aprovat en aquesta legislatura en un mes des de la seva presentació a la seva votació? Hi han sigut. Senyor Freixanet, amb tot el respecte, com pot demanar-me que retiri una moció que defensem en diferents graus des de fa tant de temps? I com ho fa que ho demana aquell grup que ha canviat, aquell grup que, amb tot el respecte per les persones que tenen dificultats cromàtiques, allò que era una línia vermella, daltònicament s'ha tornat verda? Com m'ho pot demanar, vostè, que retiri precisament en nom de l'autoexigència i de la responsabilitat? Ara jo li pregunto, amb tota cordialitat, per què m'ha renyat tant? No sé si s'hi ha fixat; però, escolti, devia tenir un problema, per què ens renyava?

La senyora Camats també se suma a la retirada i ens diu que bàsicament..., escolti, semblava derramant, eh?, vull dir, feia aquí una certa lamentació. Però, miri, jo li haig de dir la veritat, senyora Camats, el calendari parlamentari és lògic que els diputats el visquin, però aquí també hem de viure el calendari escolar. I els centres necessiten començar el curs amb una normativa clara, una normativa que no va en contra de la futura llei d'educació, una normativa que anticipa una part de la llei d'educació, simplement demanàvem això.

I, per tant, ningú posa en perill res, el que posa en perill són les males aplicacions d'unes normes que envaeixen unes competències i que fa temps que demanem que no siguin d'aplicació.

Per tant, com poden deduir, lamentablement no és Convergència que no se suma al seu acord, són vostès que renuncien a donar suport a la moció que ha presentat Convergència per legitimar les nostres competències, assegurar el català com a llengua vehicular i donar la cobertura jurídica a tots els projectes lingüístics de les escoles de Catalunya. (*Remor de veus.*) Són vostès que han defraudat els mestres i les escoles...

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...i no és el Grup de Convergència, que ha assumit la seva responsabilitat.

Gràcies, senyor president.

El president

He entès, doncs, que no ha acceptat cap esmena. (*El Sr. Freixanet i Mayans demanar per parlar.*) Senyor Freixanet...

El Sr. Freixanet i Mayans

Per al·lusions, senyor president.

El president

Trenta segons.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies. Senyora Rigau, jo no renyo mai ningú, en tot cas, constato. I lamento haver-li de dir el que no volia dir-li, però ja que vostè m'ho posa fàcil... És a dir, jo el que demano és coherència entre la teoria i la pràctica, entre el que es diu i el que es practica. Vostès fa quatre anys estaven disposats a acceptar quatre hores de castellà i vostès no deien absolutament res. Per tant, la coherència s'ha de mantenir sempre, no només avui.

(*El Sr. Font i Cardona demana per parlar.*)

El president

Senyor Font...

El Sr. Font i Cardona

Senyor president, una única pregunta, que és que amb el discurs brindat per la cap del Grup Parlamentari de Convergència i Unió s'ha oblidat de dir si acceptava o no l'esmena; conseqüentment, necessitaríem saber, a més de tot el que ens ha dit, si està disposada o no a votar a favor de l'esmena.

Gràcies, senyor president.

(*La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.*)

El president

Senyora Rigau, però..., no cal que li ho digui.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor Freixanet, vol més coherència que presentar un recurs de constitucionalitat...

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...a la LOCE?

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

És veritat, però estic convençuda que la seva intel·ligència ha permès entendre..., però formalment s'ha de verbalitzar, i així ho faig, no acceptem l'esmena.

Gràcies.

El president

Doncs, posem a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquesta moció ha estat rebutjada per 47 vots a favor i 81 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del sistema sanitari (tram. 302-00116/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la gestió del sistema sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'illustre senyor Francesc Sancho.

(*Pausa. Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, permetin que el senyor Sancho substanciï la seva moció guardant silenci.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyors i senyores diputats, sembla que no em caldrà explicar gaire, que no em caldrà esforçar-me gaire si els dic que el tema que ens ocupa avui, i el que ens va ocupar la interpel·lació l'altre dia, és un tema certament complex i que ja fa temps que discutim i fiquem sobre la taula i donant arguments en aquest Parlament, tant en comissió com aquí al Ple.

Un tema certament complex i que a nosaltres ens ha preocupat sempre, des de fa molt de temps. Recordaran que hem demanat pla de recursos humans, que hem ficat aquest tema a discussió d'una manera reiterada i permanent, atès que probablement un dels problemes més importants que tenim en el nostre sistema sanitari és el de la gestió del personal sanitari, sobre el que recau gran part i en gran mesura la responsabilitat de fer funcionar aquest sistema.

Nosaltres avui els proposem una moció amb l'esperança, no de solucionar per aquest estiu i de manera immediata la manca de metges, no per solucionar la demanda de manera immediata de personal sanitari. I, per què diem que no tenim aquesta esperança? No tenim aquesta esperança perquè, certament, la complexitat fa molt difícil que en poc temps aquest tema se pugui solucionar.

Però els fiquem a vostès damunt de la taula una moció amb molt poca esperança, i ho tornem a anunciar, que l'any que ve en el mateix temps no tornem a tenir el mateix problema. Aquesta és la qüestió. La qüestió és que,

any rere any, dia rere dia, sessió rere sessió, comissió rere comissió, els hem estat reclamant solucions, i solucions efectives i estructurals entorn d'aquest tema.

La resposta ha estat no donar solucions, qui dies passa anys empeny, i trobar-nos sempre davant del problema de l'estiu amb solucions immediates i d'urgència, amb una solució fàcil: anar a buscar al mercat estranger personal sanitari, quan no han buscat les solucions estructurals dintre del propi sistema. I els fiquem damunt la taula aquesta moció, em sembla que amb dos punts, com a mínim, molt positius i amb ganes d'arribar a acords; dos punts que em sembla molt important explicar.

Primer, els proposem que impulsin les mesures contingudes en l'informe titulat *La necessitat de metges en el sistema sanitari català: Causes i solucions*, un informe que està avalat, que ha estat estudiat per professionals i que la mateixa consellera ens deia: «Jo presidixo el grup de treball.» Doncs, tirem endavant, impulsem allò que ens aconsellen, i tinguem en compte què és el que ens diuen i fins a quin punt no hem de fer allò que també ens diuen que no hem de fer. És a dir, ens acaben dient que no hem de jubilar els metges als seixanta-cinc anys, ens acaben dient que l'última mesura –i fixi's que no li ho nego: l'última–, poder la més fàcil però també l'última mesura a prendre, és anar a buscar metges a l'estranger. I també li demanem crear un grup de treball, junt amb el sector, que és qui ho patix, junt amb els professionals, junt amb els usuaris i junt amb els grups polítics, per tal de buscar mesures estructurals i que l'any que ve no tinguem altra vegada la mateixa discussió i els mateixos problemes.

Consellera, jo li vaig treure l'altre dia una sèrie de contractes que com a mínim li he de dir que són irregulars. Però és que avui me n'han arribat molts més. No a la concertada, consellera: a la primària, a l'ICS, als grans hospitals; contractes de metges estrangers que estan exercint sense tindre el títol d'especialista homologat. Però no només metges: també infermeria, que tinc títols aquí que com a molt podem pensar que siguin homologables a auxiliars d'infermeria i estan fent d'infermeres especialitzades, i ho estan fent sense la suficient garantia per als ciutadans. Fixi's bé: quan això ho fem, quan ens trobem que els Mesto –que és un bon exemple, els metges que fan d'especialista sense títol, que ho han fet formant-se al nostre sistema, que tenen la titulació del nostre sistema– tenen d'exercir d'especialistes, els acabem fent un examen, i, si no passen l'examen, no ho poden fer. Avui, si vénen de Montevideo, de l'Uruguai, d'Egipte, sense aquest requisit, el que no poden fer els nostres metges aquí, d'exercir d'especialistes, ho estan fent amb total impunitat i sense garanties.

Se multipliquen..., els gestors de la primària ens estan enviant això, perquè sap per què els preocupa? Perquè no hi ha garanties per al sistema, no hi ha garanties per al ciutadà, i algun d'ells es comença a preocupar si algun dia això que vostè en diu «alarmisme» se tradueix en un problema real, quina cobertura legal tindran els propis gestors del seu sistema.

Consellera, li fiquem damunt de la taula, i els la fiquem a tots els diputats, una moció no només per a arribar a acords, sinó per evitar que l'any que ve tornem a dis-

cutir el mateix tema. Amb una seguretat que li torno a repetir –li ho he repetit any rere any–: l'any que ve tornarem a tindre la mateixa discussió, el mateix problema, perquè vostès no només no ens votaran la moció, sinó que no seran capaços...

El vicepresident primer

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

...de tirar endavant les solucions.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats... Convindrà amb mi que els professionals de la sanitat són dels principals actius amb què compta el sistema sanitari català. I, per tant, en pujar en aquest faristol el primer que hem de denunciar és la gestió dels recursos humans que conformen la sanitat pública catalana que ha dut a terme el seu departament. Creiem que no ha estat una gestió brillant ni acurada.

I vostè, doctor Sancho, ens ha fet un petit esment de tots els esdeveniments que ha patit la sanitat pública catalana, i també de manera molt directa i negativa els catalans, ens ha parlat de les jubilacions forçoses als seixanta-cinc anys, però jo pel mig he fet un repàs d'altres coses que ens han passat: l'ampliació dels horaris de visita dels metges de contingents, que tampoc va suposar cap solució al dèficit de metges; la primera vaga que va patir en vint-i-tres anys la sanitat pública catalana; les manifestacions de queixa davant de l'ICS; la moratòria de l'ampliació d'horaris dels CAP, o les últimes declaracions de la conselleria de Salut, on es parlava de jubilar les infermeres als setanta anys i que van generar les queixes del sector. La *retahíla*, com parlàvem fa alguns mesos en una moció també presentada per vostè.

I aquest llistat hem de dir que s'acaba, de moment, en aquest principi de mes de juny, quan des de la conselleria de Salut es va demanar al ministre Soria que autoritzés la possibilitat de contractar metges estrangers mentre esperaven l'homologació del títol d'especialista. Aquesta mesura tractava de pal·liar el dèficit de professionals per cobrir els mesos d'estiu; «una necesidad imperiosa», ens deia l'honorable consellera. I vostè ho ha explicat molt bé, diputat interpellant: estem parlant que es va demanar aquesta mesura quan faltaven dies perquè comencés l'estiu, i la planificació ja hauria d'haver estat tancada amb mesos d'antelació; però no la planificació de l'estiu, la planificació d'aquí a quinze anys, eh?, perquè em permeto recordar-los que vostès fa cinc anys que governen.

I podem estar d'acord que una cosa és agilitzar els tràmits, però l'altra és saltar-se'ls; i la qualitat assistencial

del pacient està per damunt de tot. No entenem que, si des del Departament de Salut són conscients que existeix una disparitat entre les promocions de metges que es jubilen i els estudiants que s'incorporen a la vida professional, la planificació dels recursos humans no es faci amb antelació i amb visió de projecte futur.

Per tant, com es pot imaginar de les meves paraules, senyor Sancho, nosaltres donarem suport a la moció que avui ens presenta en nom de Convergència i Unió i a la qual hem registrat dues esmenes: la primera, com li he dit abans, fa referència a la qualitat assistencial que mereixen els ciutadans, i la segona respon a la necessitat de garantir aquesta qualitat. I, en concret, parlem i es parlava en una compareixença de l'honorable consellera, el passat dijous, dels Mesto, dels exàmens que han de superar els Mesto, que són els metges especialistes sense títol oficial anteriors a l'any 1996. Aquests Mesto, per accedir al títol, han de superar un examen.

I la pregunta que ens fem des del Grup Popular és: per què aquests metges espanyols, molts d'ells amb anys d'experiència, han de superar un examen i els metges estrangers no? Jo crec que no és el mateix superar aquest examen que el curs d'adaptació al sistema sanitari català, que no és garantia que els professionals estrangers que fan d'especialistes a Catalunya sense tenir el títol homologat d'especialista tinguin els coneixements suficients, eh?, perquè un curs d'adaptació –tal com va ser anunciat en un recés, tal com deia algun mitjà de comunicació, i no al si de la comissió, on es substanciava una compareixença importantíssima– no és el mateix.

I els exemples els tenim als Mesto pediatres: el mes de febrer, l'Associació Espanyola de Pediatria demanava que dos-cents Mesto poguessin optar una altra vegada al títol oficial; era un anunci que sortia al *Diario Médico*. I, en part, amb aquesta mesura s'hauria pal·liat el greu dèficit d'especialistes en pediatria.

I també li donarem suport al punt número 5 de la moció, doctor Sancho, perquè els metges en aquesta situació els tenim aquí, a Catalunya, per molt que des de la conselleria de Salut se'ns digui que no, per després dir que sí i per després dir que qui té la responsabilitat és qui els contracta, i s'oblida l'Administració pública de qui té la competència de vetllar pel compliment de la llei. I he de dir-li que a nosaltres també ens han fet arribar aquests contractes, eh?, i que molts fins i tot són d'auxiliars d'infermeria que fan funció d'infermera.

Com que crec que ja no em queda temps, entenc importantíssima la menció que fa vostè a l'informe relatiu a la necessitat de metges, que també coincideix amb el II Congrés de la Professió Mèdica de Catalunya, amb les conclusions que treien des d'aquest congrés, i que diu que tan sols un 1 per cent consideraven bona mesura ampliar el nombre de metges estrangers i que, en canvi, un 91 per cent dels metges enquestats deien que les millors mesures per augmentar el nombre de metges eren promoure millores professionals amb l'objectiu d'evitar les fugues dels professionals catalans; fuga de metges, eh?, cap a altres..., d'estudiants (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo de seguida, senyor president– d'altres comunitats autònomes que vénen a estudiar aquí i que

a l'hora de la veritat no es queden a treballar ni a viure a Catalunya.

Per tant, senyor Sancho, com li he dit abans, donarem suport a la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Pot intervenir, per fixar posició en nom dels tres grups que donen suport al Govern, la il·lustre senyora Núria Segú.

(Pausa.)

La Sra. Segú Ferré

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar dient-li al senyor Sancho: senyor Sancho, benvingut a la realitat, benvingut a la Catalunya real. Estem molt contents que vostès estiguin també molt preocupats pels recursos humans. No fa deu anys, sinó avui, perquè si fa deu anys hi haguessin estat preocupats, segurament avui no tindríem el problema. Massa tard. Però, bé, més val tard que mai. I també benvinguts perquè saben –i ens ho ha dit vostè aquí– que la resposta no pot ser immediata; tot i la seva desconfiança, és cert, li he de reconèixer que ens ha dit que la resposta no pot ser immediata.

Recordar també la compareixença a petició pròpia de dijous de la setmana passada de la consellera a la Comissió de Salut, on vam poder debatre aquest tema amb més profunditat, més enllà de les limitacions temporals que tenim en la sustentació d'aquesta moció. Jo crec que tant la compareixença de la setmana passada, com deia..., per primera vegada vam conèixer amb transparència –com mai, eh?– la voluntat del Govern respecte a aquest tema. Un govern que informa la ciutadania, informa els grups parlamentaris, i un govern que actua amb responsabilitat, proposant solucions i prenent decisions allà on pertoca.

Perquè, senyor Sancho, jo, que recordi –des del 99 que sóc diputada, i abans, fent repàs a les actes de sessions...–, és la primera vegada d'una compareixença específica d'un conseller de Salut per parlar de recursos humans; la primera vegada. I no per parlar només de metges. Recordem-ho: tretze professions sanitàries... Això també li ho vull recordar, perquè a vegades, doncs, tendim o tendeixen a oblidar que no parlem només de metges i infermeres recentment, sinó que tenim tretze professions sanitàries, i en vam poder parlar la setmana passada. Per primera vegada tenim un conseller de Salut que parla de recursos humans; i he de recordar que des de l'inici del 2003 s'ha parlat i s'ha treballat amb universitats, sobretot, de les primeres accions que es van fer per incrementar el nombre d'oferta de places a les facultats de medicina. Fa pocs anys, perquè el resultat, com deia, el veurem d'aquí a uns anys.

Per tant, no ens vulguin donar lliçons. Jo em permetria fer-li unes preguntes: qui amagava el cap sota l'ala, precisament quan parlem de recursos humans?, qui vivia emmirallat en l'èxit, no planificant? Perquè jo entenc..., i crec que no hi ha cap més altre motiu, perquè no em

crec que no sabessin vostès, quan governaven, que tenien un problema i que tindríem un problema. No m'ho crec, sincerament, no m'ho crec. Per tant, jo crec que el que hi havia era que no hi havia voluntat política, ni valentia política, ni lideratge polític per agafar en determinats temes el toro per les banyes. Per tant, avui, qui genera desconfiança?, qui fa planar ombres i dubtes allà on no n'hi ha? Amb aquesta irresponsabilitat vostès volen governar Catalunya? Amb això pensen guanyar credibilitat als sectors professionals i a la ciutadania? Vostès mateixos. Per nosaltres, no és la nostra manera de fer.

La nostra manera de fer, que compartim amb el Govern, és aquella que vam poder conèixer la setmana passada en aquest Parlament, a la Comissió de Salut. Primer, reclamant i cercant acords amb l'Estat respecte a les homologacions i respecte a l'oferta de MIR. I entenem que a la propera reunió del 16 de juliol de la Comisión Técnica Delegada de la Comisión de Recursos Humanos del Sistema Nacional de Salud –un nom molt llarg– podem avançar, eh?, amb acords amb l'Estat respecte a aquesta qüestió.

Segon, amb un nou model contractual i retributiu. Permetin-me recordar-ho: feia setze anys que teníem pendent un acord amb els professionals d'una homologació de l'ICS a la XHUP, setze anys!, setze anys per a un acord retributiu!

Tercer, un govern que compta amb els professionals: Consell de la Professió Mèdica, Consell de la Professió d'Infermeria... Per primera vegada tenim uns fòrums tècnics on els professionals poden fer propostes al Govern, per primera vegada en aquest país; amb un pla d'innovació a l'atenció primària damunt de la taula, a punt d'implementar; amb la implementació de la governança dels professionals en les institucions, per primera vegada.

Quart, amb un model de formació i amb una carrera professional de veritat. Per primera vegada tenen els professionals del sector de salut una carrera professional damunt la taula.

I cinquè, planificant. Planificant en infraestructures, però també planificant en recursos humans. Per primera vegada també, tenim un registre dels professionals del sector, per primera vegada. Nosaltres avui sabem què tenim, sabem què necessitem i sabem com hem d'actuar per assolir-ho.

Per tant, ho he de recordar, com s'ha dit moltes vegades: teníem un sistema molt hospitalariocentrista i també potser –permetin-me la llicència– molt medicocentrista, eh?, un sistema on hem intentat introduir elements de canvi, com és la potenciació de la primària –vostès ho coneixen, se n'ha parlat de manera reiterada en aquest Parlament–, i també potenciar el rol de la infermeria.

Perquè, parlant de xifres, senyor Sancho, és molt fàcil utilitzar les xifres, se'n poden fer moltes lectures. Permeti'm posar-li, al costat de les seves xifres de la interpellació a la consellera, d'altres. Quan es parlava del percentatge que tenim de metges per mil habitants, per damunt de la Unió Europea, és cert: tenim un metge per 275 habitants a Catalunya, per damunt de la mitjana d'Europa, una dècima per sota de la mitjana d'Espanya. Però posem-hi al costat l'índex de freqüentació que tenim a Europa: tenim el doble, d'índex de freqüentació. Ara permeti'm

fer una lectura simplista d'aquestes xifres: no tenim un metge per 275 habitants, tenim un metge per cada 450 habitants. És una lectura simplista; de les xifres, se'n poden fer moltes lectures. Però sí que és cert que tenim un sistema de salut amb molt alt índex de freqüentació. I jo crec que el que hauríem de fer tots, per responsabilitat, és parlar de com reduïm aquest índex de freqüentació, eh? –com reduïm aquest índex de freqüentació.

Per tant, no fem demagògia, si falten o no falten professionals –que en falten, no hem de negar-ho–, però també hem de reconèixer que al costat de les xifres del nombre de professionals tenim un alt índex de freqüentació d'un model que el tenim, que el respectem i que el que volem fer és millorar-lo, no canviar-lo però millorar-lo, perquè una de les deficiències també del model és aquest, que el model, permetin-nos, no el va crear aquest Govern.

Per tant –i ja per acabar–, aquest Govern, de fet, amb aquest sistema, com deia, de salut, que hem heretat i que no volem canviar, que el que volem fer és millorar-lo, el que hem de fer, com deia, és intentar introduir elements de canvi sobre l'atenció primària, sobre el rol de les infermeries, sobre l'índex de freqüentació. No fer...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Segú Ferré

...actuacions de caràcter demagògic, sinó perquè nosaltres, permeti'm dir-ho, no volem morir d'èxit. Perquè aquest és el camí a què vostès conduïen el sistema de salut, sense planificar. Les decisions s'han de prendre en el moment oportú i en aquest país, deixin-m'ho dir així d'alt i clar, no es van prendre, pel que fa referència a recursos humans...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Segú Ferré

...en el seu moment, i, per tant, avui en patim les conseqüències, però no ens queixem, sinó que el que faig senzillament és constatar. Jo crec que la política de la queixa...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Segú Ferré

...la tenien uns altres, era patrimoni d'uns altres que parlaven... –sí, acabo, senyor president–, que parlaven del peix al cove. Nosaltres no volem ser la política de la queixa, no utilitzem els recurs de la queixa, sinó que constatem i després actuem.

Perquè permeti'm –i ja per acabar–, senyor Sancho dir-li, recorda allò que diuen «no desitgis pels altres allò que no vols per a tu»? Doncs, permeti'm dir que nosaltres no desitem per a ningú mai en el futur, per molts anys espero, que un govern tingui les dificultats que té aquest Govern pel que fa referència a determinats

aspectes, per tant, ni aquest Govern, ni cap ciutadà de Catalunya. Per tant, prenem ara les decisions...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Segú Ferré

...no per ara, sinó per al futur, per d'aquí a deu anys...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Segú Ferré

...o per d'aquí a quinze anys.

I per aquest motiu, senyor Sancho, com pot vostè interpretar de la meva intervenció, no donarem suport a la moció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula en nom del Grup Mixt l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, hablaba, y mucho, la diputada señora Núria Segú y comentaba determinados aspectos de la Catalunya real. Uno concreto se refería al hábito de frecuentación como una de las razones que, teniendo muchos médicos, o teniendo bastantes médicos –pocas enfermeras, eso lo sabemos–, sin embargo la situación sanitaria no es excesivamente buena.

Le pondré un caso que me contaban estos días, para que vea como muchas veces el hábito de frecuentación es debido a la mala gestión, la que sea, más que a la voluntad de los pacientes. Siguiendo supuesto: el usuario equis tiene un problema oftalmológico una tarde, por lo que acude al servicio de urgencias de un hospital de tercer nivel. A esa hora dicho hospital no dispone de servicios de urgencias de oftalmología, y es remitido a otro hospital, también de tercer nivel, donde es atendido en urgencias y remitido a consulta externa para seguimiento. Una vez en consulta externa al ver que procedía de otra zona es remitido a su zona correspondiente para seguimiento. Vuelve a solicitar visita en su centro correspondiente, donde después de un tiempo de valoración y en función de la lista de espera no es atendido y es remitido a otro centro, esta vez en un hospital comarcal de zona, para que le realicen la visita. Una vez en el hospital comarcal de zona, el nuevo, se le produce la primera visita en aquel hospital y nuevamente es remitido a su centro para el seguimiento. Caso real. Estamos que en un mismo proceso, tres primeras visitas, más de cuatro meses para ser atendido y el problema oftalmológico todavía no lo tiene solucionado. Un supuesto a lo mejor de mala suerte, pero desde luego de hábito de frecuentación sin duda. ¿Pero quién tiene la culpa de este hábito de frecuentación, el paciente o el sistema? Creemos que muchas veces con una buena gestión y una

buena planificación pudiéramos tener mejor soluciones a los problemas diarios de mucha gente; la Cataluña real a la que se refería con acierto la ilustre diputada. Porque el tema está en que se puede planificar, sin duda, pero si luego la planificación no se lleva a la práctica no haremos nada.

En alguna ocasión he escuchado a la *consellera* y la he felicitado por el acierto en la planificación, en los objetivos... Cuando veo en la lámina o en la filmina lo que cuenta la honorable señora *consellera*, digo: «¡Qué bien está la sanidad catalana!» Pero cuando llegamos a los servicios de urgencias, vemos el día a día de los hospitales, de los centros de atención primaria, de las enormes listas de espera, desde luego comprobamos que no es tan bonito ni tan bueno como se está vendiendo el producto.

Temas de esquizofrenia. Estamos ante un supuesto de importación de profesionales y nos encontramos –y es una situación que no es imputable a la *consellera* directamente, pero que afecta al sistema sanitario– un supuesto en que la nota de corte para el acceso a la universidad es absolutamente alta, absurdamente alta, un ocho. Un ocho, ¿qué supone? Que el año 1979, con los *numerus clausus* que había, todos los alumnos que entraban en aquellos momentos ahora mismo no estarían en una universidad catalana. Absurdo. Problema de planificación. Problemas que, evidentemente, están afectando de una manera directa a la sanidad catalana.

El otro día tuvimos ocasión, es cierto, de abordar con cierta amplitud el problema de los recursos humanos, pero quizás la solución... –y entiendo la moción presentada por el Grupo de Convergència i Unió, y las enmiendas presentadas por el Grupo Popular–, en que nos encontramos ante una situación en que no vale tampoco conseguir médicos como sea ni de donde sea. Ese es un problema que no puede ser solucionado. Porque el tema está en que –y así tuve ocasión de comentárselo el otro día en comisión a la consejera– es evidente que, igual que el proceso de titulación es imprescindible, el proceso de homologación es también imprescindible. Y no podemos arriesgarnos, puesto que la seguridad –y aquí se ha hecho cita de ello– y la responsabilidad de los adjuntos directores de centros que están al frente de los mismos también está cuestionada por una mala o posible mala gestión en esta materia también.

De ahí que desde luego las pólizas de seguros no van a cubrir los problemas, eso es evidente. Y lo que es evidente es que necesitamos un nuevo modelo sanitario...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...o bien una mejor gestión sanitaria, sin duda, con todos los aciertos que pueda tener el nuevo modelo, pero desde luego no es suficiente, y eso es evidente. El hospital y el caso de la oftalmología lo pone de manifiesto, *consellera*.

Daremos apoyo a la moción presentada.

El president

Senyor Sancho, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Deixi'm començar fent una afirmació que suposo que m'entendran tots: la Catalunya de què jo vinc és absolutament real, transparent i molt lluminosa, és el delta de l'Ebre. La veritat és que em costa molt poc connectar amb la realitat, tinc la consulta en què jo treballava davant mateix d'on cada dia estic, i tornaré a aquesta consulta, és la meva vocació. Li asseguro que la conec bé, i la conec tan bé que li puc dir que l'any 90 a la meva consulta, a l'Ampolla, no hi havia aigua potable. Vam fer el que vam fer com a Govern i vam caminar, vam caminar molt, molt, retornar la primària, hospitals comarcals; molt.

He sentit i he escoltat molts retrets respecte als governs de Convergència i Unió, fins i tot un, que em va cridar l'atenció, de què les ambulàncies en l'època de Convergència i Unió no portaven GPS. Però, clar, en bona part del temps de Convergència i Unió el GPS no estava ni comercialitzat. Nostra culpa, no el vam saber inventar abans.

Igual que el problema de quan ve i s'ha de gestionar quan s'ha de gestionar, i tots els problemes, i tots els governs tenen problemes per gestionar. Però, mirin, aquest de vostès li puc assegurar que no morirà d'èxit, no pateixi, del que ha de patir és d'una altra cosa molt més important: no continuïn vostès empitjorant d'un símptoma que els està matant, però no d'èxit, vostès estan morint d'autosatisfacció. I aquest és un símptoma realment perillós, i més en salut, perquè si tan autosatisfets estan no s'adonen que les necessitats dels ciutadans, les demandes dels ciutadans els fiquen davant de nous problemes als quals vostès tanquen els ulls i els hi giren l'esquena. Aquest és el problema que tenen.

I quan nosaltres els fiquem damunt la taula propostes de crear un grup de treball en el mateix sector per a solucionar els problemes i planificar el futur, a vostès l'únic que els preocupa és negar-se a fer això, perquè això ficaria damunt la taula que aquest Govern necessita aliances i que per si tot sol no ho pot fer, i que necessiten també a Convergència i Unió.

L'autosatisfacció en salut és molt perillosa, perquè amaga símptomes i acaba fent que la malaltia que realment

ens està minant vostès es neguen a veure-la. Aquest és el problema. I li diré una altra cosa, em sembla... –tinc poc temps però no en necessito més. S'ha adonat dels arguments que ens donen vostès aquí? Amb aquests arguments aquest Govern vol governar? I jo els demano que reflexionin tots els diputats de tots els grups: amb aquests arguments volen governar? Escolti'm, de veritat, l'autosatisfacció en salut és molt perillosa.

I una altra cosa, no intentin fer callar les denúncies no només de l'oposició, sinó de la mateixa societat civil catalana. És important tenir una societat civil viva i un sector viu que fiqui damunt la taula els problemes i ajudi a donar solucions, perquè quan això es fa es troben complicitats i el sistema funciona, i quan es vol fer callar tant a l'oposició com al mateix sector l'autosatisfacció s'acaba fent molt més greu, perquè llavors hi ha un altre símptoma que és molt perillós, que és la negació de la mateixa malaltia, i quan es nega la mateixa malaltia és incapaç de trobar el tractament. Aquest és el problema que vostès tenen i es comença a fer molt crònic.

I deixi'm acabar dient una cosa als que ens han presentat l'esmena. Els agraeixo l'esmena –els agraeixo l'esmena– i, evidentment, l'acceptarem entre altres coses perquè fica damunt de la taula una possible solució i garantia concreta, que és per als metges que vénen de fora estrangers demanar-los, o com a mínim, les mateixes garanties i les mateixes exigències que demanem als que han format el nostre sistema.

Per tant, els acceptarem l'esmena, ens sembla una bona iniciativa.

Gràcies.

El president

Posem a votació, doncs, aquesta moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquesta moció ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 67 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i catorze minuts.